

எங்கெந்தும்
அந்நியமாக்கப்
ப்பலர்கள்

"ச்ராக்" வெள்ளிடு

எங்கெங்கும்

அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள்

இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு குடிபெயர்ந்த
மக்கள் மத்தியில் ஓர் ஆய்வு - 1982.

வெளியீடு :- “சிராக்”

19/6-B, ஏழாவது தெரு, ஆனந்தகிரி,

கொடைக்கானல்-624102.

மதுரை மாவட்டம், தமிழ்நாடு

Title of the book	— ENGENGUM ANNIAMAKKAPPATTAVARGAL
Language	— Tamil
Edition	— First Edition
Date of Publication	— June 1984
Size of the book	— 22 cm. X 14 cm.
Printing Points	— 10 Point Types
No. of Pages	— 170 Pages
Printers	— Holy Divinity Enterprises, Thiruthangal - 626 130
© Publishers	— CEYLON REPATRIATE ASSOCIATION KODAIKKANAL. 6/19 B - 7th Street Anandagiri, Kodaikanal
Subject	— A STUDY ON THE CONDITIONS OF THE SRI LANKA TAMILS OF INDIAN ORIGIN AND THE SRI LANKA REPATRIATES IN INDIA.

ஆய்வுக் குழுவினர்.

எஸ். பன்னீர்செல்வம்

பி. எஸ். நாதன்

ஏ. சிவானந்தன்

டி. எஸ். ராஜா

சிவா சாந்தகுமார்

உருசலாநாதன்

குணசீலி

அந்தோனியம்மாள்

ஆலோசகர்கள்:

ஸ்டான் லூர்துசாமி

எஸ். செபஸ்டியன்

வெளியீடு பற்றி ...

இன்றைய காலகட்டத்தில், இலங்கைத் தமிழர்கள்பற்றி பலதரப்பினராலும் நிறையவே பேசப்படுகின்றன. நூல்களும் சில வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் இலங்கைத் தமிழர்களில் ஒரு பிரிவினரான இலங்கை மலைவாழ் (இந்திய வம்சாவழியினர்) தமிழ் மக்களின் உண்மை நிலைபற்றியும், அவர்கள் இந்தியா வக்கு குடிபெயர்ந்தபின் அடைந்துள்ள வாழ்க்கை நிலவரங்கள் பற்றியும் இதுவரை முழுமையான ஆய்வுநால் எதுவும் வெளிவர வில்லை. எங்களது இந்தப்பணி, அதனை ஒரளவேனும் பூர்த்தி செய்யும் என நம்புகிறோம்.

தமிழ்நாட்டிலும் வெளி மாநிலங்களிலும் இலங்கை யிலிருந்து குடிபெயர்ந்த மக்கள் குடியமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் மத்தியில் 1981-82-ம் ஆண்டுகளில் இந்த ஆய்வு செய்யப்பட்டது. நேரடி அனுபவங்கள், ஆவணங்களைப் பார்வையிடுதல், பேட்டி காணுதல், படிவங்கள் பூர்த்தி செய்தல் போன்றவை தகவல் சேகரிப்பில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

தங்களது பணிகளை செம்மையாய் செய்து தந்த ஆய்வுக்குழுவினருக்கும், அவ்வப்போது ஆலோசனைகள் வழங்கிய பெங்களூர் இந்தியன் சமூக நிறுவன இயக்குநர் ஸ்டான் லூர்துசாமி அவர்களுக்கும், ஆய்வுகளைத் தொகுத்து சிறப்பான நூல்வடிவில் வெளிவர உழைத்த ஏ.சிவானந்தன், பி.எஸ்.நாதன் எஸ். பன்னீர்செல்வம் ஆகியோருக்கும் மற்றும் பல்வேறு வகை களில் உதவி புரிந்த நண்பர்களுக்கும் மக்களுக்கும் எங்களது இதய நன்றிகள் உரியதாகும்.

எஸ். செபஸ்டியன்

“ சிராக் ”

கொடைக்கானல்.

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை

- I. வரலாற்றுப் பின்னணி
 - a) இலங்கையை நோக்கி இந்தியர்களின் பயணம்.
 - b) பெருங்தோட்டப்பயிர் செய்கையின் தோற்றும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் குடியேற்றமும்.
 - c) தேயிலைப்பயிர் செய்கையும், தமிழ்த் தொழிலாளர்களும், நிரந்தரக் குடியிருப்புகளும்.
 - d) 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொழிலாளர்களின் வாழ்நிலமை.
- II. புதிய இலங்கையின் உருவாக்கமும் இந்திய தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் பங்கும்.
- III. மலையக மக்களும் கலாச்சாரங்களும் இனப்பரிமாணமும்.
- IV. சர்வஜன வாக்குரிமையும் மலையக மக்களும்.
- V. அரசியலும் மலையக மக்களும்.
- VI. இலங்கை - இந்திய பேச்சுவார்த்தைகளும் உடன்படிக்கைகளும்.
 - a) ஒப்பந்தங்கள் நிகழ்வதற்கான அரசியல் பின்னணி.
 - b) ஸ்ரீமாவோ—சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்.
 - c) ஸ்ரீமாவோ—இந்திரா ஒப்பந்தம்.
 - d) உடன்படிக்கையில் உள்ள முரண்பாடுகள்.
 - e) உடன்படிக்கை அமுலாக்கமும் நடைமுறைகளும்.

- VII. இறங்குதுறையிலும் வரவேற்பு முகாமிலும்
- VIII. இந்திய அரசின் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களும் புதிய மண்ணில், இந்தியா திரும்பியோர் பெற்ற புதிய வாழ்க்கையும்.
- விவசாய நிலக்காலனித் திட்டம்.
 - அரசுப் பண்ணைக்கழகம்.
 - நீலகிரி மாவட்டத்தில் இந்தியா திரும்பியோர் நிலமை.
 - ஓர் அகதியின் கதை.
- IX. இந்தியா திரும்பிய மக்களின் மனோநிலை வார்ப்பு:
- ஒப்பந்தப்படி இந்தியா திரும்பியோரின் மனோபாவங்கள்.
 - புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களும் மனிதனைப் பயன்படுத்தும் திட்டங்களும்.
 - தாயகம் திரும்புபவர்களின் பிரிவுகள்:
 - ஏற்கனவே இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு சென்ற வர்கள் மீண்டும் திரும்புதல்.
 - இலங்கையில் பிறந்தாலும் இந்தியாவை தாய்நாடாகக் கொண்டவர்கள்.
 - இனக்கலவர நிர்ப்பங்தத்தின் மூலமாக வருபவர்கள்.
 - இலங்கைப் பிரஜா உரிமை மறுக்கப்பட்டதால் வருபவர்கள்.
 - விபரம் புரியாத பருவத்தில் வருபவர்கள்.
- X. முடிவுரை :
- இந்தியா திரும்பியவர்களின் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு.
- மலையக மக்களின் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு.
- பிற்சேர்க்கை.
- உதவிய நூல்கள்.

முன்னுரை

இதுவரை இலங்கைவாழ் இந்திய வம்சாவழி தமிழ்மக்கள்-குறிப்பாக தேயிலை, ரப்பர், தோட்டங்களில் குடியமர்த்தப்பட்டவர்கள்-குறித்து பல ஆய்வுகள், புத்தகவடிவிலும், கட்டுரை வடிவிலும் வெளி வந்துள்ளன. இலங்கையர்களும், இந்தியர்களும், அய்ரோப்பியர்களும் இதில் அக்கறை செலுத்தி தம் கருத்துக்களை புத்தகங்களாக வெளி யிட்டுள்ளனர்.

இம் மக்கள் குறித்து இந்தப் படைப்புகள் நான்கு காலகட்டங்களில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. முதலாவது காலகட்டம் 1940-க்கு முன்னுள்ளது. இக் காலகட்டத்தில் ‘இலங்கையில் குடியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களின் நிலைமையும், அவர்களுக்கான சலுகைகளும்’ என்ற அம்சத்தை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. இரண்டாவது காலகட்டம் 1948-ம் ஆண்டு பிரஜா உரிமைப்பறிப்புடன் தொடங்குகிறது. இக் காலகட்டத்தில் ‘நாடற் மக்களின் பிரச்சனை’ என்பதை வெளிப் படுத்தியது. இது வாக்குரிமை பறிப்பு, பிரஜா உரிமைப்பறிப்பு என்பவை; மனித உரிமைகளை மீறிய செயல்கள் என்றும், இம்மக்கள் இலங்கையின் பொருளாதாரத்திற்கு அச்சாணி போன்றவர்கள் என்ற கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. அதே நேரத்தில், நேரு, கொத்தலாவலை ஒப்பந்தங்கள், நேரு - டி. எஸ். சேனாயக்கா பேச்சு வார்த்தைகள் குறித்து மட்டுமே வெளிப்படுத்துப்பனவாக இருந்தன. மூன்றாவது காலகட்டம் 1964-ம் ஆண்டு ஸ்ரீமாவோ-சாஸ்திரி, ஒப்பந்தத்திற்குப் பிறகு தொடங்குகிறது. இக்காலகட்டத்தில்தான் இம் மக்கள் குறித்த வரலாறு, இவர்கள் இலங்கைக்கு அளித்த பொருளாதார பங்களிப்புகள், ஒப்பந்தங்களின் நன்மை தீமைகள், என்பன வற்றை உள்ளடக்கமாக கொண்ட ஆய்வுகள் வெளிவந்தன. இலங்கையின் இடதுசாரி சக்திகளும், மனிதஉரிமை விரும்பும் தனிநபர்களும்,

பல்கலைக்கழக மாணவர்களும், சில சமூக ஆய்வுத்துறை அறிஞர்களும் தங்களது சொந்த நலனுக்காகவும், சிறிது அளவு சமூகத்தின் நலனுக்காகவும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். இவர்களும், பாரம்பரிய ஆய்வுகள் போலவே வெறுமனே வரலாறு, ஒப்பந்தங்கள், மக்கள் வாழ்நிலைமை, பொருளாதார நிலைமை, கல்வி, சுகாதாரம் என்பன வற்றை உள்ளடக்கமாக கொண்டனர். இதே காலகட்டத்தில்தான் அய்ரோப்பாவின் மனித உரிமை விரும்பிகளும், இவர்களின் பிரச்சனைகள் குறித்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். நான்காவது காலகட்டம் 1977-ம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தொடங்குகிறது. 1972—77 வரை இந்தியாவுக்கு திரும்பி வந்தவர்கள் எண்ணிக்கை உயர்ந்து சென்றது. இங்கு வந்தவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமை மிகவும் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. 1974-ம் ஆண்டு இந்தியா திரும்பியோரில் அதிகமானோர் பல்வேறு காரணங்களினால் இறந்து போயினர். இது இம்மக்களின் பிரச்சனைகளை வெளிக் கொணர ஒரு காரணமாயிற்று. ஆக இம்மக்கள் குறித்தும், புனர்வாழ்வு குறித்தும் ஆய்வுகள் வெளி வரத் தொடங்கின. இந்தியாவிலிருந்து பலர் பத்திரிக்கை கட்டுரைகள் எழுதினர். பல சமூக சேவா சிறுவனங்கள் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டன. இவற்றில் பெரும்பாலான ஆய்வுகள், இம்மக்களின் வாழ்க்கை நிலவரத்தை அய்ரோப்பியாவிலுள்ள சமூக சேவா சிறுவனங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி, இம்மக்களுக்கு பொருளாதார உதவிகள் பெற்றுக் கொடுக்கும் நோக்கோடு செய்யப்பட்டவையாக இருந்தன. ஆதலால் இந்த ஆய்வுகளில் அதிகமாக புள்ளி விபரங்கள் இடம் பெற்றனவே அன்றி, இம்மக்களின் ‘இதயங்கள்’ புலப்படவில்லை.

இந்த மக்கள் குறித்து இந்த நான்கு காலகட்டங்களிலும் எழுதப்பட்ட ஆய்வுப் புத்தகங்கள் எவையேனும், பொருளாதாரவாத கண்ணோட்டத்தையும், மனித உரிமை கண்ணோட்டத்தையும் கடங்து செல்லவில்லை. ஆனால் நாம் இங்கு இம்மக்களின் பிரச்சனைகளை வெறும் பொருளாதாரவாத கண்ணோட்டத்திற்குள்ளே, மனிதாபிமான கண்ணோட்டத்திற்குள்ளே நின்று பார்க்கவில்லை. இதைக் கடங்து சென்று இம்மக்களின் பிரச்சனை தேசிய இனச் சிக்கவில் ஒரு கூறு என்றும், அதை தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளே இலங்கை, இந்திய அரசுகள் ஏற்படுத்திய ஒப்பந்தங்கள் என்றும், இது சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் மனித உரிமைகளை மட்டுமல்ல, அவர்களின் எதிர்கால

வாழ்வு முழுமையையும் பாதித்துள்ளது என்றும், இந்த மக்களுக்கு வெளியே சமூகத்திற்கும் தீங்கு செய்துள்ளதுள்ளதும், இவற்றினாடாக இவர்கள் பெற்ற மனோநிலை பாதிப்புகள் அளவிடற்காரியன என்றும் வெளிப்படுத்தியுள்ளோம்.

— இலங்கையில் குடியேற்றப்பட்ட இந்த மக்கள் இலங்கையின் மக்களோ. அந்த நாட்டின் தேசிய இனங்களில் இவர்களும் ஒரு பிரிவே.

— இவர்கள் இலங்கையின் இதர தேசிய இனங்கள் அனுபவிக்கும் சகல உரிமைகளையும் சமமாக அனுபவிக்கும் தகுதி பெற்றவர்களே

— இந்த மக்களை இரண்டு நாட்டு அரசாங்கங்களும் பங்குபிரித்துக் கொள்வதாக அமைந்த ஒப்பந்தங்கள் அனைத்தும் சிங்களதேசிய இனவெறிக்கு சேவையே செய்துள்ளன.

— இந்த ஒப்பந்தங்கள் அனைத்தும் இலங்கை சமூகத்தின் ஒரு இனப்பிரிவை அழிக்க எடுத்த திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளோயாகும். இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்பப்படுதல் என்பது ஒரு நாடுகடத்தலே ஆகும்.

— இந்திய அரசின் புனர்வாழ்வு கொள்கைகள், திட்டங்கள், இம்மக்களின் வாழ்நிலைகளை கவனத்தில் எடுக்காத திட்டங்களே ஆகும்.

என்ற யதார்த்த சூழலின் அடிப்படையில் இந்திய சமூகத்திற்கும், இதர வெளிலக்ததிற்கும் இதனை வெளிப்படுத்துவதே நோக்கம் ஆகும். இம்மக்களின் பிரச்சனைகளை ஆழமாக புரிந்துகொள்வதனாடாக மட்டுமே, அவர்களும், அவர்களின் விடுதலைக்கு உதவுவார்களும் சரியான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட முடியும்.

இம்மக்களை ‘இந்தியா வம்சாவழித்தமிழர்கள்’ என்று இலங்கையிலும், இந்தியாவில் ‘தாயகம் திரும்புவார்கள்’ என்றும் வழங்குகின்றனர். ஆனால் அம்மக்களோ தங்களை ‘மலையகமக்கள்’ என்றே அழைக்கின்றனர். நாமும் கட்டுரையில் ‘மலையகமக்கள்’ என்றே

பிரயோகித்துள்ளோம். ‘மலையகமக்கள்’ என்று கூறும் போது பெருா தோட்ட பயிர் செய்கையில் உட்பட்ட தொழிலாளர்களை மட்டுமல்ல நகர்ப்புறத்தொழிலாளர்கள், சிறு நிலவுடமையாளர்கள், வர்த்தகர்கள் அரசாங்கத்தியோகத்தர்கள், அறிவு ஜிவிகள் ஆகியோர் உள்ளடங்கிய ஒரு சமூக மக்களையே அர்த்தப்படுத்துகிறோம். இச்சமூக உருவாக்கம் (Social Formation) காலனீய ஆதிக்கத்தின் ஒரு விளைவு. இவர்களை மூற்றும் ‘மக்கள்குருவாக’ ‘கும்பலாக’ ‘இந்திய வம்சாவழியினராக’ ‘இலங்கையின்அங்நியர்களாக’ பார்க்கும் அனைத்துக் கண்ணோட்டங்களும் இம்மக்களை ஒரு புதிய சமூக உருவாக்கமாக பார்க்கவில்லை என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனூடாக இவர்களை இலங்கையின் தேசிய இனங்களில் ஒரு இனம் என்று பார்ப்பதை தவிர்த்துக்கொள்கின்றனர். இப்படி தவிர்த்துக்கொள்வதனூடாக இம்மக்களின் அடிப்படை பிரச்சனைகளிலிருந்து நமுவிச்செல்கின்றனர். சிங்கள பெருங்தேசிய இனவாதத்திற்கு துணை போகின்றனர்.

நாங்கள் இம்மக்களை ஒரு இனமாகவே பார்க்கின்றோம். இவ்வினம் புதிய இலங்கையின் உருவாக்கத்துடனும், இலங்கையின் இதர தேசிய இனங்களின் உருவாக்கத்துடனும் பரிணமித்ததாகும். இவர்களின் ‘இனத்தின் தாயகம் இந்தியாவாக இருக்கின்றது. ஆனால் இவர்கள் இலங்கையின் ஒரு தேசியஇனமே’ என்பதே எங்கள் கருத்து நிலை.

—ஆய்வுக்குமு

I. வரலாற்றுப் பின்னணி

தொழில் புரட்சியுடன் பிரிட்டிஷ் புதிதாக உயிர்த்தெழுந்தது. முற்றிலும் புதிதான் சமூக அமைப்பை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. முன்னொருபோதும் உலகம் கண்டிராத, வியக்கத்தக்க அற்புதங்களை வரலாற்றறங்கில் நிகழ்த்திக் காட்டியது. தனது முதலாளித்துவ வயிற்றுப் பசிக்கு உகந்த விதத்தில் பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும், அரசியல் அமைப்பு வழிமுறைகளையும், சமூக உறவு முறைகளையும், வகுத்துக் கொண்டது.

எந்த பழைய உலகத்திலிருந்து அது தன்னை படைத்துக் கொண்டதோ, அந்த பழைய உலகத்தை, தனது தேச எல்லைகளுக்கு அப்பால்கூட வைத்திருக்க அது விரும்பவில்லை. எல்லா தேசங்களையும் தனது காலனீய, அரசியல் ஆதிக்க முறைக்கு கொண்டுவர ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தில் இறங்கியது. நவீன துப்பாக்கிகளையும், பீரங்கிகளையும் பயன்படுத்தியது. 18-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தனது அரசியல், ராணுவ கட்டுப்பாட்டுக்குள் இந்தியாவைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. “இந்திய மக்கள் தமது பழைய உலகத்தை இழுந்தனர்.”¹¹

சுயதேவை பொருளாதாரத்தை, மிக எளிமையான கருவிகளைக் கொண்டே உற்பத்தி செயலில் ஈடுபட்டிருந்த இந்திய கிராமங்கள், சுயேச்சையாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. நீர்ப்பாசனம் அரசின் நடவடிக்கையாக இருந்ததனால் ஒவ்வொரு கிராமங்களும் தமது பொருளூற்பத்திக்கு அரசை சார்ந்தே இருக்கவேண்டி இருந்தது. இவ்விதத்தில் அரசு சமூக வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் பெற்றதாக இருந்தது. இதனை காலனீய அரசின் வருகை உடைத்தெறிந்தது. விவசாயம் சீர்க்கலைக்கப்பட்டு விவசாயிகள் நடுத்தெருவுக்கு வர, பிரிட்டன் காரணமாய் இருந்தது.

வறுமையிலும் வறட்சியிலும் நெறிக்கப்பட்டு, ஜாதீய அடக்கு முறையில் ஆன்மா நசுக்கப்பட்டு, துண்பத்திலாழ்ந்து கிடந்த இந்திய விவசாயிகள், தமது கிராம எல்லைக்குள்ளே தமது உலகத்தை தரிசித்துக் கொண்டு சலனமற்றிருந்த அந்த விவசாயிகள் காலனீய கொள்ளையடித்தலிலுக்கும் ஆட்பட்டு உணவு தேடி ஊர்ந்தனர். ரொட்டித் துண்டுக்கு முன்னே அவர்களின் கிராமிய உலகம் மண்டியிட்டது. அவர்கள் தமது

உழைப்புச் சக்தியை விற்பனை செய்வதற்கு தயாராக்கிக் கொண்டனர். வரலாறு புதிய அத்தியாயத்தை தொடங்கியது. இந்திய விவசாயிகள் அங்கிய நாடுகளில் உழைப்புச் சக்தியை விற்பதற்கு தமது கிராம எல்லைகளைக் கடங்கு சென்றனர்.

a) இலங்கையை நோக்கி இந்தியர்களின் பயணம்

1815 ல் இலங்கை பிரிட்டனின் ஆட்சிக்கு முற்றிலும் உட்பட்டது. அவர்கள் தங்களது அரசியல், ராணுவ ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட நாடு பரந்த அளவில் வசதியாக செல்லவும், தங்கி நிற்கவும் தயார் செய்ய வேண்டி இருந்தது. பாதைகள், பாலங்கள், புகையிரத வழிகள், பொது நிர்வாக கட்டிடங்கள், இருப்பிடங்கள் அமைப்பதற்கு உழைப்பாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். இத் தேவையை இலங்கையின் சிங்கள விவசாயிகள் மத்தியிலிருந்து பிரிட்டிஷாரால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. இவர்களின் தாக்குதலுக்கு உட்பட்ட சிங்கள மக்களின் அளவற்ற வெறுப்புதான் இதற்கு காரணம் என்று கூறவியலாது. கோட்டை ராச்சியம் அமைவற்றிருந்த கொழும்பு பகுதியை, கண்டி ராச்சியம் அமைவற்றிருந்த மலைப் பகுதியுடன் இடைண ப்பது என்பதுதான் பிரிட்டிஷாரின் முதல் நோக்கமாக இருந்தது.

இப்பகுதியின் பூகோள சுற்றுச் சார்புகள் மிகவும் செழிப்பானதாக இருந்தது. சிங்கள விவசாயிகள் தமக்கான பொருளாதாரத்தை விவசாய உற்பத்தியிலிருந்தே பெற்றனர். பரந்த அளவில் விரிந்து கிடந்த இயற்கை காடுகள் அந்த விவசாயிகளின் உற்பத்திக் களமாக இருந்தது. இந்த பூகோள சுற்றுச் சார்புகள் இங்குள்ள உற்பத்தி முறைகளை தீர்மானிக்கும் ஒன்றாக இருந்தது. சேனை பயிர் செய்கை முறையில் (காடுகளை தீ வைத்து அழித்துவிட்டு பயிர் வகைகளை உற்பத்தி செய்தல்; அப்புறம் கைவிடுதல்; புதிய காடுகளை சேனை பயிர் செய்கைக்கு உட்படுத்துதல் ...) இது ஒரு தொடர் சூழ்நிலைப் போக்காக (இருந்தது) உற்பத்தி செய்வது, காடுகளை கால்நடை மேய்ப்புக்கு பயன்படுத்துதல், விறகு, வீட்டு தளவாடங்கள் தயாரிப்பு, என்பனவற்றுக்கு பயன்படுத்துதல், போன்ற நிலைமைகளே விவசாய உற்பத்தியில் நிலவின். ஆகவே, பூகோள சுற்றுச் சார்புகள் மிகுந்த வளமுடையதாக இருந்தமை,

விவசாய உற்பத்தியில் அரசின் தலையீட்டை அவசியமாக்கவில்லை. பிரிட்டிஷாரின் தாக்குதல் முதலில் கொழும்பு, கண்டி பகுதி விவசாயிகளின் பொருளாதார உற்பத்தி செயல்களை, பாதிக்கவில்லை. இந்திய சூழ்நிலைகளுடன் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தால் இது இன்னும் தெளிவாக்கப்படும். இந்திய விவசாயம் வறண்ட பூகோள சுற்றுச் சார்புகளில் சிகிஞ்சத் தால், சூட்டுத்தன்மை பெற்ற நீர்ப்பாசன வசதி என்பது அவசியமான தொன்றாக இருந்தது. இதனை தனி நபர் செய்துகொள்ள முடியாது. ஆக ஒரு முழு சமூகத்தின் பிரச்சனையாக அது இருந்தது. ஆகவே அரசு நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்துவதில் கவனம் எடுத்தது. நீர்ப்பாசனம் அரசு காரியமாக இருந்தமையால் அந்த அரசின் வீழ்ச்சியுடன் நீர்ப்பாசன வசதிகளும் வீழ்ச்சியுற்றன. பிரிட்டிஷார் இந்திய நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்துவதை தமது கடமையாக மேற்கொள்ளவில்லை. விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டது. விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆனால், இலங்கையில், கொழும்பு, கண்டி பகுதி விவசாயத்தை அப்பகுதி அரசின் வீழ்ச்சி பாதிக்கவில்லை. விவசாயிகள் கூலி உழைப்பில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படவில்லை. இதனால் காலனீய வாதிகளுக்கு தேவையான உழைப்பாளர்களை வேறு நாட்டிலிருந்து பெறவேண்டிய நிலமை ஏற்பட்டது.

இந்தியாவைப் போலவே பர்மாவிலும், சீனாவின் ஒரு பகுதி, பிலித் தீவுகள், இன்னும் பல நாடுகள் பிரிட்டிஷாரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. அவர்கள் சீனாவிலிருந்தும், ஆப்பிரிக்காவிலிருந்தும், தொழிலாளர்களைப் பெற முயன்றனர். ஆனால் அது அளவற்ற செலவை ஏற்படுத்தும் என்று உணர்ந்தனர், மிகக் குறைந்த செலவில், மிகக் குறைந்த கூலிக்கு, இந்தியாவிலிருந்து மட்டுமே உழைப்பாளர்களை பெற கூடிய சூழல் நிலவியது. அதுவும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஆட்களை பெறுவதென்பது மிகவும் இலகுவானதும், செலவு குறைந்ததுமாகும். காலனீய வாதிகள் தமிழகத்திலிருந்து 1817 ம் ஆண்டில் கூலிகளை இலங்கையின் நிர்மாணப் பணிகளுக்காக அழைத்துச் சென்றனர்.

முதல் பத்தாண்டுகளில் (1817--1827) பிரிட்டிஷார் இலங்கையில் தமது அரசியல் ஆதிக்க விரிவாக்கத்திற்கான பணிகளில் மட்டுமே ஈடுபட்டிருந்தமையால், தமிழகத்திலிருந்து மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையினரே இலங்கையில் குடியேற்றப்பட்டனர். இவர்களும் இலங்கையில்

நிரங்தரமாக தங்கி நிற்கவில்லை. இந்தக் கூவிகள் வெள்ளை அதிகாரி களால் ஒப்பந்தக் கூவிகளாகவே அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருந்தனர். இவ்விதம் இலங்கையில் முதல் பத்தாண்டுகளில் (1817—1827) குடியேறிய மக்களின் எண்ணிக்கை 10,000 ஆகும்.

19-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அய்ரோப்பிய முதலாளித் துவத்தின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கை பிரிட்டிஷ் முதலாளித்துவத்தால் தொடங்கப்பட்டது. பர்மா, மலாயா, மேற்கிந்திய தீவுகள், பீஜித் தீவுகள், இந்தியா போன்ற நாடுகளில் சிங்கோனா, பருத்தி, காப்பி, கரும்பு, தேயிலை, தென்னை, ரப்பர் பயிர் செய்கைக்கு ஏற்ற காலனிலை பிரதேசங்களில் பிரிட்டிஷ் காலனீய வாதிகள் பெருந்தோட்டங்களை தொடங்கினர். அவ்வாறே இலங்கையிலும் 1830-ம் ஆண்டுகளில் காப்பி தோட்டங்களை திறந்தனர். அதற்கான தொழிலாளர்களை தமிழக கிராமங்களிலிருந்தே அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர்.

எந்த சமூக அரசியல், பொருளாதார காரணிகள் இந்திய தமிழர்களை அங்கிய தேசங்களில் குடியேறும்படியாக நிர்ப்பந்தித்தன?

இந்திய கிராமங்களில் காலனீய ஆதிகக்கத்திற்கு உட்படாத நிலையில் விவசாயிகள் நல்ல நிலையில் வாழ்ந்தார்களா? இல்லை. அவர்களின் பொருளாதார, அரசியல், சமூக வாழ்க்கை இரண்டு அம்சங்களினால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தன.

1. விவசாயம் அரசுக்கு கட்டுப்பட்டிருந்தது. நிலங்கள் நிலப்பிரபுக்களுக்கும், அரசுக்கும் கட்டுப்பட்டிருந்தன.
2. சமூக அந்தஸ்தது ஜாதிக்குட்பட்டிருந்தது.

விவசாயத்திற்கான நீர்ப்பாசன வசதி பொதுவாகவே (குளங்கள், கண்மாய்கள், அணைக்கட்டுகள்) இருந்தன. விவசாய தொழிலில்தான் இவர்கள் தங்களது சுயதேவைகளை பூர்த்தி செய்து வந்தனர். இதனால் பாசன வரி அரசுக்கு செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். வரி செலுத்தாதவர்கள் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். இதனால் இவர்கள் நிலம் இழந்த நிலையில் நிலப்பிரபுக்களின் நிலங்களில் கூவிகளாக (பண்ணை அடிமைகள்) வேலை செய்து வாழ்க்கையை

நகர்த்தினர். நிலப்பிரபுக்கள் கிராமங்களில் அதிகாரம் மிகுந்திருந்தனர். அவர்கள் தம்மை உயர்ந்த ஜாதியினர் அந்தஸ்தில் உயர்த்தி இருந்தனர். ஜாதி, மணவறவுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒன்றாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் சமூக அந்தஸ்தை தீர்மானிக்கும் ஒன்றாகவும் இருந்தது. தொழில் வழியில் ஜாதிகள் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததால் “தூய்மையான தொழில் புரோகிதனுடையது என்றும், மிகவும் அசுத்தமான தொழில் தோட்டியினுடையது” என்றும் இருந்தது.² சமூகம் இவ்வடிப்படையைக் கொண்டிருந்ததனால் அது ஜாதீய சமுதாயமாக இருந்தது. சமூகத்தின் மேல், கீழ் அடுக்குகள் ஜாதீய உணர்வின் ‘உயர்ந்தது’, ‘தாழ்ந்தது’ என்ற அம்சங்களை உட்கொண்டிருந்தது. சமூக ஜீவியான மனிதன், ஜாதீய மனிதனாக தாழ்ந்து போயிருந்தான். கிராமங்கள் ஜாதீய குடியிருப்புகளாக பிளவுபட்டிருந்தன. மனிதன், தீண்டப்படுவனாகவும், தீண்டப்படாதவனாகவும், பிரிக்கப்பட்டிருந்தான். தீண்டப்படாதவர்களே பெரும்பான்மை நிலமற்றவர்களாக இருந்தனர்.

இந்த சமூகத்தில் யதார்த்தத்திலிருந்து அங்கியப்பட்டவர்களே பெரும்பான்மையாக உலவினர். அவர்கள் தங்களது உண்மையான இன்பம் ஆன்மீக உலகத்தில்தான் கிடைக்கும் என்று நம்பினர். மதம் அதனை வலியுறுத்தியது. புகழ்ந்தது. தாம் இன்பம் காணும் ஆன்மீக உலகத்தை கனவு காண்பதே வாழ்க்கை என்றும், இப்போது வாழும் வாழ்க்கை பாவனிலை என்றும் தமக்குள்ளே கருத்துக்களை உருவாக்கிக் கொண்டு, ஒரு இறுக்கமான சமூக வாழ்க்கைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கெட்டித்தட்டிப் போயிருந்த நிலையை பிரிட்டிஷ் காலனி ஆதிக்கவாதி களின் வருகை பொருளாதார அம்சத்தில் உடைத்தெறிந்தது. ஆனாலும் ஜாதீய சமூக அந்தஸ்தை அவர்கள் உடைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை.

தமிழ்நாட்டில் அப்போது நிலவிய வரி வசூல் பண்ணும் முறையிலும், நிர்வாக முறையிலும் மாற்றத்தை கொண்டு வந்ததும், விவசாயிகள் நிலவரி, தானிய வரி, கால்நடை வரி, தலைவரி எனப் பல வரிகள் செலுத்த நிர்ப்பங்திக்கப்பட்டனர். ஏற்கனவே நிலப்பிரபுவுக்கும், அரசுக்கும், வரி செலுத்தி வந்த விவசாயிகள் தவிர்ந்த சுதந்திர விவசாயிகள்கூட புதிய நிர்வாகத்தில் (வரி வசூலிக்கும் நிர்வாகமாக மிராசுகள், ஜமீன்தார்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்) அல்லல் உற்றனர். நிலமற்ற விவசாயிகளையும் இது நகச்கியது.

உற்பத்தி முறையில் மாற்றம் புகுத்தப்படாமலேயே சிர்வாக முறையில் காலனீய ஆதிக்கம் மாற்றம் கொண்டு வந்ததின் விளைவாக கிராமிய பொருளுற்பத்தி சக்திகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. இதனால் அதுவரை கிராமத்தின் எல்லையைக்கூட கடக்காத விவசாயிகள் இடம் பெயர்வது தவிர்க்க முடியாத நிகழ்வாகியது.

இலங்கையின் பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கையானது இவர்கள் குடியேறுவதற்கான களமாகியது. தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம், புதுக்கோட்டை, மதுரை மாவட்டங்களில் வாழ்ந்த விவசாயிகள் முதலில் இலங்கைக்கு ‘பிழைக்க’ செல்ல முன் வந்தனர். “இலங்கையில் காப்பி தோட்டங்களில் வேலை செய்ய முன் வருபவர் கணக்கு கம்பளி, கோதுமை மா, இலவச குடியிருப்புகள், வழங்கப்படும்” என்று ஆங்கில முதலாளிகள் தங்களது தரகார்கள் ஊடாக பிரச்சாரம் செய்தனர். இது இலங்கையை நோக்கி தமிழக கிராம மக்கள் குடிபெயர்வதற்கு தூண்டுதலாக அமைந்தது.

தொடக்கத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும், பின்தங்கியவர்களும் அதிகம் முன்வந்தபோதும் 1838—43-ம் ஆண்டுகளில் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட வறட்சி, இதர சாதிய அணியினரையும் (வெள்ளாளர், கள்ளார், நாட்டு, தேவர்) இலங்கையை நோக்கி நகர்த்தியது. மொத்தத்தில் சிலமற்றவர்களும், சிலமுன்னவர்களும், கலந்தே இக்கூட்டத்தில் இடம் பெற்றனர்.

b. பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கையின் தோற்றமும், தமிழ் தொழிலாளர்களின் குடியேற்றமும்.

இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையை முதலில் டச்ச [Dutch] ஆக்கிரமிப்பாளர்களே அறிமுகப்படுத்தினர். 1760-களில் கொழும்பை சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் கறுவா தோட்டங்களை உள்ளூர் அடிமை உழைப்பைக் கொண்டு உருவாக்கினர். மிகச் சிறிய அளவில் தொடங்கப்பட்ட இந்த கறுவா தோட்டங்கள் பிரிட்டிஷ் காலனீயவாதி களின் வருகைக்குப்பின் கைவிடப்பட்டன. இந்த ஆங்கில முதலாளிகள் முதலில் சிங்கோனா [Cinchona] பருத்தி, ஆகிய

வற்றை உற்பத்தி செய்ய முற்பட்டனர். அது கைகூடவில்லை. 1820களில் காப்பி பயிர் செய்கையை பீட்சார்த்தமாக தொடங்கினார். இதற்கான நில ஒதுக்கீடு, அப்போது அங்கு ஆளுநராக இருந்த சர்: எட்வார்டு பானர்ஸ் [Sir. Edward Baner] என்பவரால் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. முதல் காப்பி தோட்டம் கம்பளைக்கு அருகிலுள்ள சிங்கபிட்டிய என்ற இடத்தில் தொடங்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து 1823-ம் ஆண்டளவில் கேளை ஜார்ஜ் பேர்ட் [Colonel George Bird] என்பவர் பேராதெனிய என்ற இடத்தில் தமது சொங்க பொறுப்பில் காப்பி உற்பத்தியை தொடங்கினார். இந்த காலகட்டத்தில் மொத்த மாகவே 100 ஏக்கர் நிலத்தில்தான் காப்பி பயிரிடப்பட்டது. இது வெற்றியளித்தது.

காப்பி உற்பத்திக்கான நிலம் வாங்க தகுதிபடைத்தவர்களாக கவர்னர், அரசாங்க நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர்கள், இராணுவத்தினர், மத போதகர்கள், நீதிபதிகள், சிவில் அதிகாரிகள் என்பவர்களை காலனீய அரசாங்கம் அறிவித்தது. காப்பி பயிர் செய்கைக்கு உகந்ததான் நிலப்பரப்பு கண்டிப்பகுதியில் காணப்பட்டதால், அப்பகுதியின் விவசாயி களின் நிலம் குறைந்த விலைக்கு (ரூ. 2/-) காலனீய முதலாளிகளால் வாங்கப்பட்டன. இவ்விதம் வாங்கப்பட்ட மொத்த நிலப்பரப்பு 1833 — 1843க்கும் இடையிலான் 10 ஆண்டுகளில் மாத்திரம் 258,072 ஏக்கராகும்.

பீட்சார்த்த உற்பத்தி நிரந்தரமாக்கப்பட்டது. 1830களில் காப்பி பயிர் செய்கை விரிவாகவே தொடங்கப்பட்டது. இதற்கான அதிகப்படியான நிலப்பரப்பு தேவைப்பட்டது. இதனை ழர்த்தி செய்ய 1840-ம் ஆண்டு முடிவுக்குரிய காணிச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது.

காப்பி பயிர் செய்கைதான் இலங்கையில் தொடங்கப்பட்ட முறையான பெருந்தோட்ட பொருளாதாரத்தின் தொடக்கப்புள்ளியாகும். இது கண்டியப்பகுதி விவசாயிகளின் சுயதேவை பொருளாதாரத்தை பாதித்தது. காப்பி உற்பத்திக்கு தொடக்க காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலப்பரப்பு, கண்டிய விவசாயிகளின் சேனை பயிர் செய்கை நிலமாகவும், மேய்ச்சல் நிலமாகவும் இருந்தது என்பது உண்மையே. ஆனால் பிற்காலத்தில் காப்பி பயிர் செய்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட முழு நிலப்பரப்பும் அவர்கள் வசம் இருந்தவையே

என்பது உண்மையல்ல. எரிபொருள், வேட்டையாடுதல், தளவாடங்கள் -தேவைகளை வணங்கள் பூர்த்தி செய்தன. அவை காப்பி பயிர் செய்கைக்குப் பிறகு தவிர்க்கப்பட்டன. இயற்கை வணங்கள் காப்பி பயிர் செய்கையின் களமாகியது.

காப்பி உற்பத்தி, ஆங்கிலேய, அங்஗ோப்பிய சந்தைகளுக்கான காப்பியை அளித்தது. அதே நேரத்தில் இலங்கையின் பொருளாதார கட்டமைப்பை காலனீய சார்புள்ளதாக மாற்றியது. இச்சூழலில்தான் இலங்கையின் முதலாளித்துவமும் தோன்றத் தொடங்கியது.

காப்பி பயிர் செய்கை, ஒரு பருவகால பயிர் செய்கையாகும். காடழிப்பு, நாற்று உருவாக்குதல், நாற்று நடுதல் என்பனவே தொடக்க கால தொழில்களாக இருந்தன. காப்பி வளர்ச்சியின் போது புல் வெட்டுதல், கால்வாய் வெட்டுதல், பழங்கள் பறித்தல் என்பனவே தொழில்களாக அமைந்தன. இத்தகைய உற்பத்தி செயல்களுக்கு நிரந்தரமாக தொழிலாளர்கள் தங்கி நிற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாதிருந்தது. குறிப்பிட்ட இடத்தில் வேலை முடிந்தவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு இடம் பெயர்ந்தனர். அத்தோடு பெண் தொழிலாளர்களின் அவசியமும் குறைவாகவே இருந்தது. தொடக்கத்தில் இந்திய கிராமங்களை விட்டு ஆண் தொழிலாளர்களே குடிபெயர்ந்து சென்றனர். காப்பி தோட்டங்களின் விரிவாக்கத்திற்கு ஏற்பவே தொழிலாளர்கள் இலங்கையை நோக்கி செல்வதும் உயர்ந்தது. கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள விபரங்கள் இதனை விளக்குகின்றன.

1840—1870 : காப்பித் தொழில் விரிவாக்கம் :

குடியேற்றம் அதிகரிப்பு.

1871—1881 : காப்பி விலையேற்றம் — வளர்ச்சி

ஆண்டுக்கு 24,000 குடியேற்றக்காரர்கள் வருகை.

1881—1890 : காப்பித் தொழிலில் வீழ்ச்சி—குடியேற்றத்தில் சரிவு.

அட்டவணை-I.

வருடம்	குடியேற்றம்
1827	10,000
1830	12,000
1842	14,000
1843	31,000
1847	50,000
1877	1,46,000

மேலே குறித்த அட்டவணை I புள்ளி விபரங்களில் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் இலங்கையை நோக்கி செல்வது படிப்படியாக அதிகரித்துச் செல்வதைக் காணலாம். 1840-ம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே இத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் குடியேறியது பாய்ச்சல் நிலமையை எடுத்துள்ளது. இந்த ஆண்டுகளில் தான் புதிய காப்பி தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இதே வேளையில் மீண்டும் இந்தியாவுக்கு திரும்பி வந்தவர்களின் எண்ணிக்கையும் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டும். 1843-ம் ஆண்டில் மாத்திரம் இந்தியாதிரும்பி வந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 19,693 பேராகும். இது எதனைக் காட்டுகிறது? தொடக்கத்தில் சென்றவர்கள் இலங்கையில் நிரங்தரமாக தங்கவில்லை என்பதைத்தான். இதன் காரணம் என்ன? முதலாவதாக, தமிழக கிராமங்களில் மனித உறவுகள், ரத்த உறவுகளின் அடிப்படையில் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் துண்டுதுக்காணிகளில் வாழ்க்கையை கட்டி வைத்திருந்த விவசாயிகளாகவும் இருந்தனர். திருஷ்மாக்கள், குலதெய்வ வழிபாடுகள், பொங்கல், தீபாவளி கொண்டாட்டங்கள், மனைவி, குழந்தை, பெற்றோர்கள், சகோதரர்கள் - இந்த உறவு நிலைகள் அவர்களை இழுத்தன. இரண்டாவதாக, இலங்கையின் காலநிலை, அடிமை முறை வாழ்க்கை இவர்களை வதைத்தன. இவர்களின் பயணத்தின் போது ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்கள் இவர்களை இந்தியாவுக்கு திரும்பும்படி செய்தன. இவர்களின் பயணத்தை ஒரு கட்டுரையாளர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“அவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள தங்களது சொந்த கிராமங்களிலிருந்து, ராமேஸ்வரத்திற்கு நடந்தே வந்தார்கள். பிறகு, தலைமன்னார் அரிப்பிலிருந்து இலங்கையின் மத்திய பகுதியில் உள்ள தோட்டங்களுக்கு நடந்தே சென்றார்கள். அப்படி சென்றவர்களில் நூற்றுக்கணக்கானோர்காட்டு வழிப் பயணத்தில் இறந்து போயினர். அவர்களை தேர்ந்து எடுத்தவர்கள், ‘கழிவு’ எனக்கருதி ஒதுக்கிவிட்டார்கள். இந்த பயணத்தில் தப்பிப் பிழைத்தவர்கள், தாங்கள் போய்ச்சேர்ந்த தோட்டங்களில், தாங்கள் செய்யவிருக்கின்ற கடின உழைப்புக்கு தகுதி அற்றவர்களாகவும் களைப் புற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அத்துடன் வரும்பொழுது தாங்கள் கொண்டுவந்த பணம், பொருட்கள் அனைத்தும் வழியில் திருடர்களிடம் இழுந்த நிலையில் வந்து சேர்ந்தனர்....”

“1843 முதல் 1845-ம் ஆண்டுகள் வரை கூவிக் கூட்டங்கள் ஜம்பது அல்லது நூறு ஆண்களுடனும் ஒன்றிரண்டு பெண்களுடனும் ஒரு அங்கிய நாட்டில் அங்கியர்களாய் சரியான உணவு இல்லாமலும், அரைகுறை உடையிடனும் கிடைத்ததை சாப்பிட்டுக் கொண்டும் காட்டின் வழியாக வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்கள் குடிப்பதற்கு ஒரு துளி தண்ணீர் கூடக் கிடைக்காமல் பல மைல்களைக் கடந்தனர். சில இடங்களில் முழங்கால் அளவு நிரில் நாள் பூராவும் நடந்தனர். சில நேரங்களில் அவர்களின் கால்கள் சேற்றில் புதைந்தன. புதிதாக அழிக்கப்பட்ட காடுகளில் உருவாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் அல்லது தோட்டங்களாக மாற இருந்த காடுகளில் சுகாதாரமற்ற குடிசைகளில், தங்களது முதலாளிகளால் புரிந்து கொள்ளமுடியாத நிலையில் வாழ்ந்து வந்தனர்..”

‘கொழும்பு ஓப்சேவர்’ செய்தித் தாள் 1841-முதல் 1849-ம் ஆண்டுக்கு உட்பட்ட எட்டு ஆண்டுகளில் 70,000 பேர் இறந்துள்ளனர் என்ற செய்தியை வெளியிட்டுள்ளது.⁴

இலங்கையில் காப்பி பயிர் செய்கையை பொறுப்பேற்று நடத்தியது ஆங்கில அரசாங்கமல்ல; ஆங்கில முதலாளிகள். தொடக்கத்தில் அக்லேண்ட் பாய்ட் அண்ட் கம்பெனி, சாண்டலர் கம்பெனி போன்றவைகளாகும். இவர்கள் தொழிலாளர்களின் நலன் களைப் பற்றி கொஞ்சம்கூட சிந்திக்கவில்லை. இவர்களுக்கு எந்தவித மருத்துவ வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. வீடுகள், தென்னங்கீற்று குடிசைகளாகவே இருந்தன. இதனையும் தொழிலாளர்களே தாங்கள் சென்று காடமுக்க வேண்டிய பகுதிகளில் நிர்மாணித்தனர். அதனை நிர்மாணிக்கும்வரை அவர்கள் மரங்களின் அடியில் அல்லது பொட்டல் வெளிக் குளிரில் இரவைக் கழித்தனர். இவர்களின் குடியேற்றம் என்பது, ஆப்பிரிக்கர்கள் அமெரிக்காவில் குடியேற்றம் செய்யப்பட்டபோதான நிலமைகளை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

இத்துடன் கூடவே 1839-ம் ஆண்டில் இந்திய அரசாங்கம் கொண்டுவந்த “இந்தியர்கள் அங்கிய நாடுகளுக்கு இடம் பெயர்வு தடைச்சட்டம்” இலங்கையில் குடியேறிய மக்களை பாதித்தது. தாங்கள் இலங்கையில் நிரங்தரமாக தங்க வேண்டிய நிலமை-

கனும் ஏற்படலாம் என்ற அச்சம் கொண்டனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் மீண்டும் இந்தியா திரும்பி வந்தனர். (எனினும் இச்சட்டம் 1843ம் ஆண்டுகளில் இலங்கை தோட்ட முதலாளிகளின் கோரிக்கையின் பேரில் கைவிடப்பட்டது).

இவ்விதம் குடியேறுவதும், திரும்பி செல்வதும் இரண்டு நாடுகளின் அரசியல் நிலவரங்களாலும், காப்பி பயிர் செய்கைக்கே உரித்தான் உற்பத்தி இயல்பாலும், சமூக வாழ்க்கை தொடர்புகளாலும், சுரண்டல் கொடுமைகளாலும், நிகழ்ந்தன.

காப்பி பயிர் செய்கை 1848-ல் 60,000 ஏக்கரில் பயிரிடப்பட்டது. இதுவே 1878-ல் 2,75,000 ஏக்கராக பெருகியது. 1856-ல் கொண்டுவரப்பட்ட கோயிற் காணிச் சட்டம், பொத்த கோவில்களுக்கு சொந்தமான நிலங்களை உச்சவரம்புக்குள்ளாக்கியது. இதனாடாக காப்பிக்கான நிலம் பெறப்பட்டது. மறுபக்கத்தில் குத்தகை விவசாயிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

1870க்குப் பிறகான காலத்தில் காப்பி உற்பத்தி அதிகரித்திருந்தது. முழு அய்ரோப்பிய சங்கதெக்கான காப்பி தேவையை பூர்த்தி செய்வதில் இலங்கை காப்பி உற்பத்தி இரண்டாவது இடத்தை பெற்றது. ஆனால் 1878-ம் ஆண்டளவில் காப்பி செடியில் ஏற்பட்ட இலை சுருட்டி நோய் [Hamelia Vastratrix] காப்பி உற்பத்தியை சீரழித்தது. 1890களில் காப்பி உற்பத்தி முற்றாக வீழ்ச்சியடைந்தது. அதே வேளையில் 1878-ல் தொடங்கப்பட்ட தேயிலை உற்பத்தி அப்போது 4700 ஏக்கரில் நடைபெற்றது.

பிரிட்டிஷ் காலனீய வாதிகள் தங்களது மூலதனத்தைப் பெருக்க ஒரு புறம் கண்டிய விவசாயிகளின் நிலத்தைப் பறித்தனர். மறுபுறம் தமிழகத்திலிருந்து உழைப்புச்சக்தியை வாங்குவதற்காக அடிமை ஏற்றுமதி செய்தனர். பிரிட்டிஷ் காலனீயவாதிகளுக்கு லாபம் தேவைப்பட்டது; இந்திய-தமிழக விவசாயிகளுக்கு ரொட்டித்துண்டுகள் தேவைப்பட்டன. இந்த இரண்டையும் பூர்த்தி செய்யும் களமாக இப்போது தேயிலை உற்பத்தி தொடங்கப்பட்டது. இதற்கான நிலப் பரப்புக்கு 1897-ல் பயனற்ற காணிச் சட்டம் கொண்டுவந்து முழு கானகத்தையும் அனுபவிக்கும் உரிமையை காலனீய அரசு பெற்றது.

c) தேயிலைப் பயிர் செய்கையும்,
தமிழ்த் தொழிலாளர்களும், நிரந்தர
குடியிருப்புகளும்.

தேயிலைப் பயிர் செய்கை காப்பியைப் போன்றதல்ல, ஒவ்வொரு தினமும் தளிர்கள் கொட்டல், அவற்றைத் தூளாக்குதல் என்பவற்றைக் கொண்டது. இதற்கு பெரிய அளவிலான தொழிற்சாலை அவசியமாகியது. அவற்றை ஏற்றுமதி செய்வது பெரிய அளவில் நடைபெறவேண்டும் இருந்தது. இவற்றுக்கு நிரந்தரமான உழைப்பாளர் சக்தி (Work Force) யும், நிரந்தர குடியிருப்புகளும், நிர்வாகமும் தேவைப்பட்டன.

இவ்வற்பத்தியின் உபதொழில்களாக, கவ்வாத்து, உரமிடுதல், மரங்கை, புல் வெட்டுதல், போன்றவைகளும் அவசியமாயின. இந்த உற்பத்தி நிலவரங்கள் பெருந்தொகையான ஆண், “பெண் தொழிலாளர்களை அவசியமாக்கியது. அதாவது நிரந்தரமான தொழிலாளர்களும்பங்கள் தேவைப்பட்டன.

இந்த தொழிலாளர் குடும்பங்களை தமிழக கிராமங்கள் வழங்குவதற்கான நிலமையில் இருந்தன. ஆனால் அவர்களை எவ்விதம் குடும்பம், குடும்பமாக கிராமங்களிலிருந்து குடிபெயரச் செய்வது? இந்தக் கேள்வி ஆங்கில முதலாளிகளுக்கு எழுந்தது. அதே சேர்த்தில் அதற்கான விடையையும் அவர்களே கண்டு பிடித்தனர். அவர்களின் காலனீய ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த தமிழக கிராமங்களின் முக்கிய இடங்களில் அங்கியாடுகளில் வேலைக்கு ஆள் சேர்க்கும் மையங்களை திறந்தனர். திருச்சி, அறந்தாங்கி, ராமநாதபுரம், மதுரை, தூத்துக்குடி, மண்டபம் ஆகிய இடங்களில் அலுவலகங்கள் திறக்கப்பட்டன. ‘ஆள்பிடிக்கும் யந்திரங்களான’ கிராம தரகார்களை ஏற்படுத்தினர். அலுவலகங்களுக்கு அவர்கள் கிராம மக்களை, ‘வாங்க, கண்டிச் சீமைக்கு பொழைக்கப்போகலாம்; மாதச் சம்பளம்; நிரந்தர வேலை’ என்று அழைத்தனர். உடனடியாக பணம் தேவைப்பட்டால் அத்தரகளே கொடுத்துத்தவினான். ‘பயணத்திற்கான பணம் இல்லையே என்று நினைக்காதீங்க; வெள்ளைத்துரைகளே அதற்கு செலவு செய்வாங்க; என்று விளம்பரப்படுத்தினான். இவ்விதமாக, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு ‘ஆள்பிடிக்கும் யந்திரம்’ தோன்றியது. அவனே ‘கங்காணி’ என்று பெயர் பெற்றான்.

இந்த கங்காணிகள் பெரும்பாலும் உயர்ந்த சாதியினராகவே இருந்தார்கள். இவர்கள் நிலமுடையவர்களாகவும் இருந்தனர். ஆங்கில முதலாளிகளிடமிருந்து முதலில் பணம் பெற்றுக்கொண்டு, தொழிலாளர்களே குடும்பங்களுக்கு கடனாக கொடுப்பார்கள். பயணச் செலவுகளை இவர்களே முதலில் கவனிப்பார்கள். இந்தக் கடன்களை, பிறகு தொழிலாளர்களின் கூவியிலிருந்து பிடித்தம் செய்து கொள்வார்கள். இந்த கங்காணிகளே தொழிலாளர்கள் கண்ட முதல் நிர்வாக யந்திரம்!

தேயிலைத் தோட்டங்கள் இலங்கையின் மலைப்பகுதி எங்கணும் திறக்கப்பட்டன. தோட்ட நிர்வாக அதிகாரிகளாக ஆங்கிலேயர்களே அமர்த்தப்பட்டனர். சில ஆங்கில முதலாளிகள் தாங்களே தோட்டங்களை நிர்வகித்தனர்.

தோட்ட நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு பங்களாக்கள், குவார்ட்டர்ஸ்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் மருத்துவ மனைகள், உரக்கிடங்குகள், உணவுப்பொருள் விற்பனைக் கூடங்கள், எல்லாம் உருவாக்கப்பட்டன. தோட்ட நிர்வாகமே தொழிலாளர் நலன்கள் மீது அக்கறை காட்டுமெப்படி நிர்ப்பங்கிக்கப்பட்டது. அது ஒரு புதிய சமூக கட்டமைப்பைக் கொண்ட உலகமாக வேண்டியிருந்தது. அது அவ்விதம் தன்னை ஆக்கிக் கொள்ளவும் செய்தது.

1860-ல் லிப்டன் டைகார்டன் என்ற பெயரில் பெரிய தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டன. அதைத் தொடர்ந்து ஆங்கில முதலாளிகள் தேயிலைத் தோட்டங்களை திறந்தனர். 1905ல் 3,84,000 ஏக்கராக இருந்த தேயிலை உற்பத்தி 1917ல் 4,26,000 ஏக்கராக அதிகரித்துச் சென்றது. இதற்கேற்ப தொழிலாளர்களின் குடியேற்ற எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துச் சென்றது.

1900-ம் ஆண்டில் புதிதாக ரப்பர்; தென்னை தோட்டங்களும் திறக்கப்பட்டன. இதில் அதிகமாக உள்ளூர் விவசாய முதலாளிகளுக்கு சொந்த உடமைகள் இருந்தன. உள்ளூர் முதலாளிகள் ரப்பர், தென்னை உற்பத்தியுடன் வளர்ச்சியடைந்தனர்.

1911-ம் ஆண்டளவில் தேயிலை, ரப்பர், தென்னை தோட்டங்களில் குடியமர்ந்த மொத்த தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 4,57,756 ஆக இருந்தது. தோட்ட விரிவாக்கம் தொடர்ந்து நடை

பெற்றதுடன் மேலும் குடியமர்வோர் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. 1921-ம் ஆண்டுகளில் 4,93,994 ஆக குடியமர்க்கோர் எண்ணிக்கை இருந்தது. 1920-க்கும் 1930க்கும் இடையிலான 10 ஆண்டுகளில் இத் தோட்டங்களிலிருந்து இந்தியா திரும்பியோர் எண்ணிக்கை 67,043 பேராகும். ஆக, மீண்டும் இந்தியா திரும்பியோர் எண்ணிக்கை படிப்படியாக குறைந்து சென்றது. தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலைக்கமர்ந்தவர்கள் அங்கேயே நிரந்தரமாக தங்கிப்போயினர்.

d) 20-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ் நிலமை

பெருந்தோட்ட பொருளாதாரத்தின் ஊற்று மூலங்களாக காப்பி, தேயிலை, தென்னை, இரப்பர் ஆகிய உற்பத்திகள் அமைந்தன. காப்பி உற்பத்தி, கைவிடப்பட்டதும், அந்த இடத்தை தேயிலை பெற்றது. 1870களில் தென்னையும், 1900-ல் இரப்பர் பயிர் செய்கையும் தொடங்கப்பட்டன.

20-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கை அபரிமிதமான வளர்ச்சி அடைந்தது. இதற்கேற்பவே இந்திய தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் குடியேற்றமும் அதிகரித்தது.

இக்கால கட்டத்தில், பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்த இந்திய தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலவரங்கள் எவ்விதம் இருந்தன? அவர்கள் எவ்விதமான பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்தனர்? இந்திய-தமிழகச் சூழலில் வாழ்ந்த இந்த உழைப்பாளர் சக்திகள் (Work Force) புதிய உற்பத்திச் சூழலில் தமிழை எவ்விதம் மாற்றிக்கொண்டனர் என்ற விபரங்களை ஆய்வது பிற்காலத்தில் அவர்கள் ‘நாடற்றவர்களாக்கப்பட்டது’ எந்த அளவில் மனிதாபிமானங்களையெல்லாம் கடந்த ஒன்று என்பதை உணர்த்த ஏதுவாக அமையும்.

தோட்டங்களில் வேலை வழங்குவதில் துண்டு முறையே (Thundu System) கடையிடிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் ஓவ்வொரு சங்காணியினதும் ஆளாகவே இருந்தார்கள். தமிழக கிராமங்களில்

எந்த கங்காணி ஆட்களை திரட்டிச் சென்றானோ, அவனின் மேற்பார்வையில், கட்டுப்பாட்டிலேயே அவர்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்தனர். கங்காணிகள் அநேகமாக உயர் ஜாதியினராகவே இருந்தனர். என ஏற்கனவே குறிப்பிட்டோம். இவர்களுக்கு கீழ் உள்ளவர்கள் அடிமைகளாகவே நடத்தப்பட்டனர். ஒரு கங்காணி ஒரு தோட்டத்தை விட்டு இன்னொரு தோட்டத்திற்கு செல்வதெனில் தனது ஆட்களை அழைத்துச் செல்லும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தான். தொழிலாளர்களின் பதிவுச் சீட்டில் (Registration-Cit) கங்காணியின் பெயர் குறிக்கப்பட்டிருக்கும், தோட்டங்களில் கங்காணியின் பதிவாளாகவே தொழிலாளர்கள் இருந்ததனால், ஒவ்வொரு கங்காணிக்கும், 25 தொடக்கம் 100 பேர் வரை இருந்தனர். இவர்கள் அநேகமாக ஒரு கிராமத்திலிருந்தே கூட்டமாக (Gang) குடிபெயர்ந்தவர்களாக இருப்பர்.

கங்காணியின் பதிவில் உள்ள ஒரு தொழிலாளி தனது மாத சம்பளத்தில் ரூபாய்க்கு 2 தொடக்கம் 6 காசுவரை வழங்க வேண்டியிருப்பதிக்கப்பட்டான். இந்தக் காசு ‘பென்ஸ் காசு’ (Pence Or Head Money) என வழங்கப்பட்டது. இந்த நிலவரங்களை கோ. நடேச ஜயரின் வாசகங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. “தொழிலாளர்களைத் தோட்டங்களுக்குக் கொண்டு வந்து, அவர்கள் அங்கே இருந்து வேலை செய்வதற்காக பென்ஸ் காசு பெரிய கங்காணிக்கு ஆள் ஒன்றுக்கு 2 சதம் வீதமும், சில்லரை கங்காணிக்கு 4 சதம் வீதமும் கொடுத்து வந்தார்கள். அத்தொகை இப்பொழுது 4 சதம் செய்யப்பட்டு நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.... 2 சதம் பென்ஸ் 4 சதமாகியதுடன் பல பெரிய கங்காணிகள் தங்களது சொந்த ‘பெரட்’ டிற்கு (பதிவு) அதிகமாக ஆள் சேர்த்துக்கொண்டு தங்களுக்கு 4 சதம் சேரும்படி செய்து வருகிறார்கள்...”⁵

வேலையில் சேர ‘துண்டு’ (Discharge Certificate) அவனுக்கு வழங்க விடாது கங்காணி தடை செய்வான். இதனால் தொழிலாளர்கள் கங்காணிகளின் சுரண்டல்களுக்கும், அடக்குமுறைக்கும் அடிபணிந்து ‘அடிமைகளாக’ இருக்க நேரிட்டது. அத்தோடு தனது சொந்த கிராமத்திலிருந்து கங்காணியிடன் புறப்படும்போது பெற்ற, அல்லது இடைக்காலத்தில் கங்காணியிடம் பெற்ற கடன் வட்டி ஏற்கிக்கொண்டே காலமெல்லாம் இருக்கும். படிப்பறிவு இல்லாத தொழிலாளி வட்டி எவ்விதம் அதிகரிக்கிறது என்பதை கங்காணியிடம் எதிர்த்துக் கேட்கமாட்டான். இந்த கடன்களை பெரிய கங்காணிகள் வசூலிக்கும் முறையே தனி. “பல பெரிய கங்காணிகள் குட்டிச்சாக்கில் காசு வசூல் செய்கிறார்கள்..... சம்பள வாயிலில் கங்காணியின் ஆட்கள் குட்டிச் சாக்கை பிடித்துக்கொண்டு நிற்க, 30 நாள் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழ உழைத்து வாங்கிய சிறிய தொகையை கங்காணியின் குட்டிச் சாக்கில் போடும்படி செய்வது எவ்வளவு கொடுமையான செயல்?.... குட்டிச்சாக்கில் காசு போடாத தொழிலாளர்களுக்கு கங்காணி பல விதத்திலும் துன்பம் விளைவிப்பான். அத் தொழிலாளியை தோட்டம் விட்டு போகும்படி செய்வான். பொய்க் குற்றங்கள் சாட்டி பற்றுச் சீட்டு வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவான். கங்காணியின் பேச்சைக் கேட்டு துரைமாரும் பற்றுச் சீட்டு கொடுப்பார்கள்...”⁶

கங்காணிகளின் கெடுபிடிகளுக்கு பயந்து தொழிலாளர்கள், அவர்களின் ஓய்வு நேரத்தில் விறகு தேடுதல், மாடுகளுக்கு தீவனம் சேகரித்தல் ஆகிய வேலைகளையும் செய்து கொடுத்தனர். கங்காணிகளுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான உறவு நிலப்பிரபு—அடிமை உறவாக இருந்தது. இது தொழிலாள குடும்பங்களில் நடைபெற்ற திருமணம், சடங்கு, மரணம் ஆகியவற்றிலும் வெளிப்பட்டது. இங்கெல்லாம் கங்காணிகளின் ஆதிக்கம் இருந்தது. ‘லயன்கள்’ (தொழிலாளர்குடியிருப்பு) ஜாதீய உறவு அடிப்படையில் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தங்களை ஒரு லயனில் குடியமர்த்திக் கொண்டிருந்தனர்.

கடைகளை, தோட்டங்களில் தலைமை அல்லது சில்லரை கங்காணிகளே வைத்திருந்தனர். இது எல்லா இடங்களிலும் நடப்பதில்லை. எனினும் கூட்டுறவு கடைகள் பெரிய கங்காணிகளின்

பொறுப்பிலேயே இருந்தன. மொத்தத்தில் தோட்டங்களில் கங்காணிகளே ஒரு நிர்வாக யந்திரமாக செயல்பட்டனர்.

தோட்ட நிர்வாக யந்திரத்தின் அமைவும், வேலைப் பிரிவுகளும்.

தோட்ட நிர்வாகம் மேற்பார்வையாளருக்கு கீழ் அமைந்திருந்தது. அது மூன்று பெரும் பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. 1. ஆபீஸ் நிர்வாகம், 2. தொழிற்சாலை நிர்வாகம், 3. தோட்ட மேற்பார்வை என்பனவாகும்.

தொழிலாளர்களை பதிவு பண்ணுவது, நீக்குவது, கூலி கணக்குகள், லாப விகித கணக்குகள், தொழிற் தகராறுகள் என்பவற்றை ஆபீஸ் நிர்வாகம் கவனித்துக்கொண்டது. உற்பத்தி அளவு, கொழுங்கு களை தூளாக்கும் பொறுப்பு என்பவற்றை தொழிற்சாலை நிர்வாகம் ஏற்று இருந்தது. அதன் நிர்வாக அதிகாரிகளே, தொழிற்சாலை மேலதிகாரிகளாக இருந்தனர். தோட்ட மேற்பார்வையாளர், உற்பத்தி நடவடிக்கை அனைத்தையும்—காட்டிப்பு, புதிய நாற்று நடுகை, தொழிலாளர்களை மேற்பார்வை செய்யும் கங்காணிகளை நிர்வகித்தல் ஆகியவைகளை கவனித்துக்கொள்பவராக இருந்தார்.

கங்காணிகளின் நிர்வாக அமைப்பு—தலைமை கங்காணி, கொஞ்சதரப்பு கங்காணி, மருங்கு கங்காணி, கொழுங்கு கங்காணி, கவ்வாத்து கங்காணி என வேலைப் பிரிவினைகளுக்கு ஏற்ப-பல பிரிவுகளாக அமைந்திருந்தது.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட மூன்று நிர்வாக உறுப்புகளும் தொழிலாளர்களை கசக்கிப் பிழிந்தன. இதில் பிரதான அடக்குமுறை செய்பவராக கங்காணியே காணப்பட்டான். தொழிலாளர்கள் அமைப்பு ரீதியாக திரனும் போதெல்லாம் அவர்களை நிர்வாகத்திற்கு காட்டிக்கொடுப்பவனாகவும், தொழிலாளர்களை ஒட, ஒட விரட்டி வேலை வாங்குபவனாகவும் செயல்பட்டான். இவனின் அடக்குமுறைக்கு ஜாதீய பிரிவுகளை பயன்படுத்தும் போக்கு இருந்தது. தொழிலாளர்களின் வேலை நாட்களை ‘செக்ரோவில்’ பதிவு பண்ணாமல் விடுவதனாடாக சுரண்டல் நடைபெற்றது. வேலை செய்த நாட்களுக்கு உள்ள கூலியைக்கூட கங்காணி தனக்காக்கிக்கொள்ள சூழ்ச்சிகளில் இறங்கி விடுவதுண்டு.

தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகள் (லயன்கள்) பள்ளத்தாக்குகளில் வரிசையாக கட்டப்பட்டிருந்தன. சில இடங்களில் இரண்டு, மூன்று, 'லயன்கள்' (இவை பக்கத்திற்கு 10 காம்பராக்களைக் கொண்டிருக்கும்) ஒன்றாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். பல தோட்டங்களில் லயன்கள் நிமைல் தூரங்களுக்கு ஒன்றாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கங்காணிகளின் குடியிருப்பும் லயன்களில்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. தலைமை கங்காணிகளுக்கு இரண்டோ, அல்லது மூன்றோ அறைகள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. பாத்ரும் வசதிகளும் அதற்கு உண்டு. தொழிலாளர்களுக்கு அவை செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு காம்பரா (Room) வும் 10'x8' என்ற நீள், அகலத்தை கொண்டிருந்தன. இந்த சிறிய, இருளடைந்த அறைகளில் 10 அல்லது 13 பேர்கள் வரை ஆண்களும், பெண்களும், சிறுவர்களும், சிறுமிகளும் அடைபட்டுக் கிடந்தனர். தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதியும் வேலையுடன் சேர்த்தே வழங்கப்பட்டது.⁷ குறிப்பிட்டாட்கள் வரை நோயாளியாக இருக்கும் தொழிலாளி வேலை செய்ய முடியாத போது அவ்வசதி ரத்து செய்யப்பட்டது.

தோட்ட உத்தியோகத்தர்களுக்கு 'குவார்ட்டர்ஸ்கள்' அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் அனைத்து வசதிகளையும் அனுபவித்தனர் இந்த குவார்ட்டர்ஸ்கள் லயன்களிலிருந்து அப்பால், மலைக் குன்றுகளில் இயற்கை அழகுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆங்கில முதலாளி, மேற்பார்வையாளர் தங்குவதற்கான பங்களாக்கள் இதைவிட மேலானதாக பூங்கா, உட்பிட விளையாட்டு மைதானமும் கொண்டிருந்தன.

ஒவ்வொரு தோட்டத்திற்கும், பங்களாவுக்கும் காவல்காரர்கள் மூவர் வரையில் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் நிர்வாகத்திற்கையாளர்களே பெரும்பாலும் இருந்தனர். இவர்களுக்கு துப்பாக்கிக் கட்டி அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தன.

1912-ம் ஆண்டு வரையில் எந்தவித மருத்துவ வசதிகளும் தொழிலாளர்களுக்கு செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. அப்போது மரண விகிதமும், பிரசவ மரண விகிதமும் அதிகரித்திருந்தது. இது இலங்கையின் தேசிய விகிதாசாரத்திலும் இரண்டு மடங்காக அல்லது அதற்கு கூடியதாக இருந்தது.

அப்போது சிலவிய தொழில் சட்டப்படி (1865) தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளி வேலையில் இருந்து விலகிச் செல்வது குற்றமாக கருதப்பட்டது. இப்படி விலகிச் செல்லும் தொழிலாளியை கைது செய்யவோ அல்லது காவலில் வைக்கவோ அல்லது அழித்தல் போன்ற கடுமையான தண்டனையை வழங்கவோ தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு உரிமை இருந்தது.

தொழிலாளர்களுக்கு கூலி, அரிசி மாவு போன்ற உணவு தானியமாகவும், பணமாகவும் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது பணமாக வழங்கப்பட்ட கூலி 33 காசுகளே. இது ஆண் தொழிலாளிக்கு பெண் தொழிலாளிக்கு நாளொன்றுக்கு 25 காசுகளே. முழுநாளும் தங்கள் உழைப்புச் சக்தியை விற்ற தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் கடனாளிகளாகவே இருந்தனர். கூலி ஒழுங்காக வழங்கப்படுவதில்லை. சில நேரங்களில் மூன்று மாதங்கள் வரை கூலி வழங்கப்படாமல் இருப்பதும் உண்டு. இதனால் ஆயிரக்கணக்கான இந்திய தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கடனாளிகளாகவே இருந்தனர். திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத அளவு கடன் வளர்ந்து சென்றது, தொடக்கத்தில் சிறிய அளவு பெற்ற கடன் தொகையானது பிரமாண்டமான அளவில் மேலும், மேலும் வளர்ந்து சென்றது.⁸

இந்த விதமான தொழிலாள வர்க்க வாழ்க்கை நிலவரம் 1927ம் ஆண்டு வரை நீடித்தது. எனினும், மருத்துவ சட்டம் (1912) கல்விச் சட்டம் (1920) தொழிலாளர் நலம்புரி சட்டம் (1921) சம்பளச் சட்டம் (1927) கொண்டு வரப்பட்டதன் பிறகே தோட்டங்களில் மருத்துவமனை பாடசாலைகள், பிள்ளை மடுவெம் (Child Care Centre) என்பன உருவாக்கப்பட்டன இவையெல்லாம் 1930-ம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே அழுவுக்கு வந்தன எனக் கூறலாம்.

இந்த விதமான புதிய சலுகைகள் கொண்டு வரப்பட்டதன் பிறகே தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாக தோட்டங்களில் தங்கி நிற்பது அதிகரித்துச் சென்றது.

II. புதிய இலங்கையின் உருவாக்கமும் இந்திய தமிழ் தொழிலாளர்களின் பங்கும்

பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கை, இலங்கையின் பொருளாதார கட்டமைப்பை மாற்றியதில் பெரும் பங்கு வகித்தது. ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வர்த்தகம் பிரதான இடத்தை பெறச் செய்ததனாடாக இலங்கையை உலகப் பொருளாதாரச் சங்கிலியில் இறுக இணைத்து விட்டது. சுயதேவைப் பொருளாதாரத்தை பின்னுக்கு தள்ளிவிட்டது. புதிய உப தொழில்களை அது உருவாக்கியது. கொழும்பு பிரதான வர்த்தக மையமாகியது. வங்கிகள், ஏஜென்ஸி இல்லங்கள் மற்றும் தேயிலை அடைக்கும் தொழிற்சாலைகள், இயந்திர நுட்ப பணிமனைகள் உருவாக்கப்பட்டன. புகையிரத பாதைகள், துறைமுகத் தொழில்கள், கட்டிட தளவாட தொழிலகங்கள் என்பனவும் உருவாகின. மொத்த வர்த்தகமும், சில்லறை வர்த்தகமும் முக்கிய இடத்தை பெற்றன.

இந்த பொருளாதார வளர்ச்சியானது உள்ளூர் நகர்ப்புற வர்த்தகர்களும், முதலாளிகளும் வளர்வதற்கு இடம் விட்டுக் கொடுத்தது, மறுபுறத்தில் நகர்ப்புற தொழிலாளர் பிரிவொன்றும் தோன்றி வளர்ந்தது. கிராமப் புறங்களின் நிலப்பிரபுக்கள் இப்பெருந்தோட்ட உற்பத்தியில் தம்மையும் இணைத்துக் கொண்டு சிறு வீத காப்பி, தேயிலை, ரப்பர், தென்னை தோட்டங்களை உருவாக்கினர். பெரும் பாலும் சிங்கள கிராமப்புற ஏழைகள், பாட்டாளிகளாக இத்தகைய தோட்டங்களில் வேலைக்கமர்த்தப் பட்டனர். உள்ளூர் கிராமப்புற விவசாய முதலாளித்துவ அணியினர் வளர்த் தொடங்கினர். அத்துடன் சாராய குத்தகையிலும் கட்டிடங்கள், சுரங்கத் தொழில் பாதைகள் நிர்மாணிப்பு குத்தகையிலும் உள்ளூர் சக்திகள் தம்மை இணைத்துக் கொண்டு புதிய முதலாளித்துவ வர்க்கமாக வளர்ந்தனர்.⁹

இலங்கை சமூகத்தில் உற்பத்தி சக்திகள் வளர்ச்சியடையவும், புதிய வர்க்க பரிமாற்றங்கள் நிகழவும், புதிய சமூக உறவுகள் ஏற்படவும், பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கையே காரணமாய் அமைந்தது. காலனீய வாதிகள் புதிய சமூக உருவாக்கத்திற்கு தன்னுணர்வில்லாமலே செயல் பட்டுள்ளார்கள்,¹⁰ என்பதை காணக் கூடியதாக உள்ளது. இந்த அர்த்தத்தில் புதிய இலங்கையை படைப்பதற்கு, இந்திய தமிழ்

தொழிலாளர்களின் ரத்தமும், வியர்வையும், எலும்புக் கூடுகளும் உரமாகப் பயன்படுத்தப் பட்டன என்பதே வரலாறு உணர்த்தும் உண்மை.

தோட்டத்துறையில் மட்டுமல்ல, துறை முகத் தொழில்கள், நிர்மாணப் பணிகள், நகரசுத்தி தொழில்கள் ஆகியவற்றிலும் இந்திய தமிழ் தொழிலாளர்களே அதிகமாக இருந்தனர். இந்த தொழிலாளர்களுடன் சேர்ந்து ஒட்டுண்ணிகளாக இந்திய வியாபாரிகள், லேவா தேவிக்காரர்கள், மார்வாரிகள், குஜராத் வியாபாரிகள், நாட்டுக் கோட்டை செட்டியார் சமூக வர்த்தகர்கள் என்பவர்களும் தாமாகவே சென்று குடியேறினர். இவர்கள் இந்திய தொழிலாளர்களை மட்டுமல்ல, உள்ளூர் சிங்கள மக்களையும் சுரண்டி கொள்ளையடிக்கும் வர்த்தக நோக்குடன் சென்றவர்களே. இவர்கள் தோட்டங்களை சுற்றியுள்ள நகரங்களில் வர்த்தக மையங்கள், நகை அடவு பிடிக்கும் கடைகள், மொத்த, சில்லறை வர்த்தகம், சிறுதோட்டங்கள் என்பனவற்றைக் கொண்டிருந்தனர். “1945-ம் ஆண்டின் கணக்கெடுப்பின்படி 750 செட்டிமார்களது நிறுவனங்கள் ஏறக்குறைய 75 லட்சம் பவுன் (10 கோடி ரூபாய்) தொகையை வங்கியிலும், வணிகத்திலும் கொண்டிருந்தன. சிந்து, மார்வாரியினர், குஜராத் வர்த்தகர்கள், செட்டிமார்கள், வாசனைத் திரவியங்கள், பொருட்கள் என்பனவற்றை விற்கும் வியாபாரிகளாக, இறக்குமதியாளர்களாக தோட்டங்களுக்கு விணியோகிப் பவர்களாக இருக்கலாயினர். 1944-ம் ஆண்டின் மதிப்பிட்டின்படி மொத்த வியாபாரத்தில் 90 சதவீதத்தையும், தரகு வணிகத்தில் 60 சதவீதத்தையும் சில்லறை வர்த்தகத்தில் 40 சதவீதத்தையும் இந்தியர்கள் கொண்டிருந்தனர்.”¹¹

1931-ம் ஆண்டு இலங்கையில் குடியேறிய இந்தியர்களில் 85 சதவீதத்தினர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகவே இருந்தனர், மிகுதி 15 சதவீதத்தினர்கள் தான் சிறு நிலவுடமையாளர்கள், தோட்டமுதலாளிகள், வர்த்தகர்கள், லேவாதேவி, வட்டிக்கடைக்காரர்கள், சிறுகடை வைத்திருப்போர், தோட்டி, துறை முகத் தொழிலாளர்கள், அரசாங்க ஊழியர் என்பவராகும்,

இலங்கையில் இந்தியர்களின் பரம்பல்

வருடம்	மொத்த ஐனத் தொகை	மொத்த இந்தியர்கள்	இந்தியர்கள் விகிதாசாரத்தில் எண்ணிக்கை	தோட்டத் தொழிலாளர் விகிதாசாரம்	தோட்டத் தொழிலாளர் விகிதாசாரம்
1911	4,106,400	531,000	12.9		
1921	4,488,600	602,700	13.4		
1931	5,306,400	818,500	15.4	692,540	85.4*
1946	6,657,300	780,600	11.7	665,855	88.8
1953	8,097,900	974,100	12.0	815,000	83.6
1963	10,582,000	1,123,000	11.6	932,090	82.5*
1971	12,689,900	1,174,000	9.3	951,785	81.9

* தோராய் முடிவு 1971 ஆண்டு ஜனப்ரம்பல் புள்ளி விபரம். 12

இந்த புள்ளி விபரம் 1948-ம் ஆண்டு வரை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் என்னிக்கை வளர்ந்து செல்வதைக் காட்டுகிறது. இவர்கள் இலங்கையை சுரண்டி வாழவில்லை தங்களது. உழைப்புச் சக்தியால் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தியுள்ளனர். 60 சதவீத அங்கிய செலாவணியை இவர்கள் பெற்றுக் கொடுக்கக் காரணமாய் இருந்துள்ளனர். இலங்கை பாட்டாளி வர்க்கத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களே பெரும்பகுதியாக உள்ளனர். துறைமுகத் தொழிலாளர், நகரசுத்தி தொழிலாளர்கள் ஆகியோரை உள்ளிணைத்துப் பார்த்தால் ($5+85\%$) 90 சதவீதத்தினர் பெருங் தோட்டத்துறை மற்றும் நகரசுத்தி தொழில்கள் என்பவற்றில் தங்களது உழைப்புச் சக்தியை குறைந்த கூலிக்கு விற்று இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் நாடி நாம்புகளாக இருந்துள்ளனர் என்பதை யார்தான் மறுக்கமுடியும்?

இந்த மக்கள் இலங்கையின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த போதும், குறிப்பாக தங்களை எந்த உற்பத்தியில் அதிகமாக இணைத்துக் கொண்டார்களோ, அந்த உற்பத்தியின் களமான பிரதேசத்தை ‘மலையகம்’ என்ற அழைத்துக் கொண்டனர். தொடக்கத்தில் (1830-1900) தங்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் களமாகவும், வாழ வந்த நாடாகவும்* கருதிய அந்த மக்கள் காலப்போக்கில், தமது ரத்தத்தாலும், வியர்வையாலும் படைக்கப்பட்ட பிரதேசமாக அதனை உணர்ந்த போதுதான் ‘மலையகம்’ என்ற பெயரிட்டனர். மலையகத்தை தங்கள் வாழ்விடமாகவும், தங்கள் மலையகத்தின் மக்களாகவும் இன்ம் கண்டனர். அவர்களது தனித்துவம் அனைத்தும் வெளிப்படுத்தும் முகமாகவே ‘மலையக மக்கள்’ என்ற பதம் வெளிப்படுகிறது.

ஆனால் சிங்கள பெருங் தேசிய இன வாதிகள் கூறுவதுபோல, கண்டிய சிங்கள விவசாயிகளின் நிலங்களை ஆக்கிரமித்தா இந்த ‘மலையகம்’ படைக்கப்பட்டது?

* “வாழுவே வந்த நாடு-என்

வளத்தினை தின்ற நாடு

எழுமாம் இந்த நாடு-என்

இருகரம் சமைத்த வீடு”

—ஒரு மலையகக் கவிஞர்.

காலனீயவாதிகள் நிலப்பறி சட்டங்கள் மூலம் கண்டிய சிங்கள விவசாயிகளின் பயிர் செய் நிலங்களை குறிப்பிட்ட அளவு பறித்தது உண்மைதான். ஆனால் இன்று பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கைக்கு உட்பட்டுள்ள முழு நிலப்பரப்பும் அவர்கள் பயிர் செய்த நிலங்கள்தான் என்று வாதிடுவது சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இந்திய-தமிழ் உழைப்பாளர்களுக்கு எதிராக இன வாதத்தை உருவாக்குவதற்கு சிங்கள பெருந் தேசிய இன வாதிகள் கையாண்ட கருத்தாக்க சதியேயாகும்.

கண்டிய விவசாயிகள் 2000 அடிக்கு உட்பட்ட பள்ளத்தாக்குகள், நதிக்கரை பகுதிகளில்தான் விவசாயம் செய்து வந்தனர். ஆனால் தேயிலைத் தோட்டங்கள், ரப்பர் தோட்டங்கள், 2500 அடிக்கு மேற்பட்ட மலைத் தொடர்களில்தான் அமைக்கப்பட்டன. இது கண்டிய விவசாயிகளின் பயிர் செய்விலமாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. எனினும், கண்டியப் பகுதி மக்களின் பாரம்பரிய நிலப்பகுதியே அக்கானகம் என்ற போதும் இந்திய தமிழ் தொழிலாளர்கள் அல்ல குற்றவாளிகள்.

காலனீய மூலதனமே, இந்திய தமிழ் விவசாயிகளை மலிவான கூவி அடிமைகளாக்கி “லாபக் குஞ்ச பொரிக்க” இலங்கையில் குடியேற்றியது. இவ்வித குடியேற்றங்கள் எங்கெங்கு ‘பூமி உருண்டையில்’ நிகழ்ந்ததோ, அங்கெல்லாம் புதிய சிறுபான்மை இனங்களை உருவாக காலனீய மூலதனமே காரணமாய் அமைந்தது. இலங்கையிலும் இது நிகழ்ந்தது. கண்டிய விவசாயிகளை தங்கள் பூர்வீக நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்த அது பலாத்காரத்தை பிரயோகித்தது போல, இந்திய தமிழ் விவசாயிகளை தங்கள் பூர்வீக நிலப்பரப்பிலிருந்து (தமிழ் நாட்டு விருந்து) கொட்டுக்கொட்ட தன் நிரப்பந்தத்தை பயன்படுத்தியது. இரண்டு பக்க நோக்கிலிருந்தும் நோக்குகையில் இலங்கையில் குடியேறிய-இந்த தமிழ் மக்கள் அல்ல குற்றவாளிகள். மாறாக காலனீய மூலதன வெப்பக்காற்றை வீசிய அந்த ‘அஸ்தமிக்காத சூரியன்’தான் காரணம் என்பதை இலங்கையின் சிங்கள பெருந்தேசிய இன வாதிகள் மூடி மறைத்தனர். அப்படி செய்வதுதான் அவர்களுக்கு லாபமாகப் பட்டது. அவர்கள் அப்படியே இன்னும் தொடர்களின்றனர். சிங்கள மக்களும், சில இடதுசாரி சக்திகளும், புதிய இலங்கையை படைத்து உருவாக்

கியதில் இந்திய தமிழ் உழைப்பாளர்களுக்குரிய பங்கை மறந்து போனதனாடாக அவர்களை ‘அங்நியர்களாக’ கண்டனர். வரலாற்றில் புதிய சோகங்கள் விகழ்வதற்கு இடம் அமைத்துக் கொடுத்தனர்.

III. மலையக மக்களும், கலாச்சாரங்களும், இனப் பரிமாணமும்.

இலங்கையில் குடியேற்றப் பட்ட தமிழக கிராம விவசாயிகள் புதியரகப் பொருளுற்பத்தியில் இணைக்கப்பட்டதானது புதிய வகை சமூக உறவுகள் பெறுவதற்கு வழிகோலியது. ஷகோள சுற்றுச் சார்புகள், கூட்டு உற்பத்தி, லயன்களில் நெருங்கி வாழ்வது, தீண்டப்படுவனும், தீண்டப்படாதவனும் ஒரே விதமான கூவி நிலவரங்களில் வாழ்வது என்பனவையே அவன் பெற்ற புதிய உலகத்தின் செயல்களாயின. இதற்கேற்பவே அவர்களின் மனோ நிலைகளும் தகவமைந்தன. புதிய கலாச்சார வாழ்க்கையும் அமைந்தது.

திருமணம், பூப்புளித் தோட்டு, மரணம் போன்ற சடங்காச்சார முறைகள், இந்து முறைப்படியே நடந்தன. ஜாதி, மணவாழ்க்கையை கட்டுப்படுத்தும் ஒன்றாகவே செயல்பட்டது. அது கூவி அடிமை முறையின் முன்னே ஒரு சமூக அந்தஸ்தை நிலைநாட்டும் கருவியாக செயல்பட முடியாமல் மெல்ல நொறுங்கியது. கூவி அடிமைகளான இவர்கள் தங்களுக்குள்ளே தவிர்க்க முடியாதவண்ணம் ‘வர்க்கம்’ என்ற புதிய வகை உறவுக் களத்தை நிலை நாட்டினர். வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்கள் அவற்றை உணர்வு நிலைக்கு வார்த்துச் சென்றன.

பொங்கல் திருவிழா தனது பழைய தன்மையை இழந்தது. தொடக்கத்தில் சிலர் ‘மந்தை விரட்டல்’ விளையாட்டை மேற்கொண்டிருந்தனர் எனினும் எல்லோராலும் மேற்கொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் இழப்பதற்கில்லாத வர்க்கமாக இருந்தனர். தீபாவளித் திருநாளே முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது. சில உயர் ஜாதி கங்காணிகள் மத்தியில், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு திருவிழா காலத்தில் உணவு, பணம் கொடுப்பதான் ‘சுதந்திரம்’ என்ற பழக்கம் நிலவியது. இதற்கும் காரணம் இருந்தது. இந்தியாவில் ஒரே கிராமத்தில் இருங் தவர்கள் கூட்டாக இங்கும் ஒரே தோட்டத்தில் குடியிருந்த காரணங்

களால் தான் அதுவும் நிகழ்ந்தது. காலப்போக்கில் தோட்டங்கள் மாறிச் செல்கையில் அந்த கிராம ஐக்கியமும் கரைந்து போயிற்று மறு பக்கத்தில் தீண்டப்படாத மக்கள் தாங்களாகவே அவ்வித பழக்க வழக்கங்களை தவிர்த்துக் கொண்டனர். இறுதியில் ‘அவனும்-நானும் கூலிப் பட்டாளமே’ என்ற வர்க்க உறவே முன்னுக்கு நின்றது.

‘காமன் கூத்து’ என்ற கலை நிகழ்ச்சி ஒவ்வொரு வருடத்திலும் நடைபெறும். தாழ்த்தப்பட்டவனும் ‘மண்டகப்படி’ கொடுப்பதில் கலந்து கொள்வான். மாரியம்மன் கோயில்களை ஒவ்வொரு தோட்டங்களிலும் இவர்களே உருவாக்கி இருந்தனர். இதில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் உட்பிரவேசித்த சம்பவங்கள் வளர்ச்சிப் போக்கில் நிகழ்ந்தன.

லயன்களை சுத்திகரித்தல், சலவை, சவரம் ஆகியவை மாத்திரம் ஜாதீய அடிப்படையிலான தொழில்களாக இருந்தன. மரணச் சடங்கின் போது ‘பறை முழங்குவது’ என்ற நடவடிக்கையில் ஜாதி வெளிப்பட்டது. ஆனால் ‘பறை முழங்குவது’ கட்டாயப் படுத்தப்பட்ட நடவடிக்கையாக இருக்கவில்லை.

இதனை தங்களது சமூகக் கடமை, ஊழியம் என்று அவர்கள் கருதவில்லை. அவர்களுக்கு பறைமுழங்க பணம் கொடுக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் ஒரிருவரே லயன்களை சுத்திகரிப்பு செய் பவர்களாக இருந்தனர். பறையர், பள்ளர், சக்கிலியர் என்ற ஜாதியினர் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்களின் குடும்ப பெண்களும் சலவை, சவர, தொழிலாளிகளின் பிற குடும்ப அங்கத்தினர்களும் தேயிலைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சலவை. சவரம், சுத்திகரிப்பு ஆகிய வற்றுக்கும் தோட்ட நிர்வாகத்தால் கூலி நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. அது அவர்களின் ‘தொழில்’ என்ற அர்த்தத்தில் மட்டுமே பார்க்கப் பட்டது.

இந்த சமூக வாழ்க்கையில் சிற்சில நேரங்களில் ஜாதீய கட்டுப் பாடுகள் மணவாழ்க்கையில் தனது கடமையை செய்ய வலுவற்று தோற்றுப்போகும். ஆனால், பெண்ணும் கூலிகளாக வேறு தோட்டங்களை நாடிச் சென்று வேலை பெறக்கூடியதாக இருந்தது. அதிகாரம் செய்யக் கூடிய ஜாதி பிரதிநிதிகளும், தோட்ட நிர்வாகத்தின் கீழ்

..... கூலிகளே கலப்புத் திருமணங்களை தடுத்து நிறுத்த அப்போதிருந்த சமூகம் அவர்களுக்கு துணை புரியவில்லை. பொருளியல் வாழ்க்கையை தங்களால் தனித்து அமைத்துக் கொள்ள முடியும் போது-ஜாதி, சமூக அந்தஸ்தை நிலை நிறுத்தும் கருவியாக இல்லா திருக்கும் போது-அந்த ஜாதி, மண வாழ்க்கையிலும் கட்டுப்பாடு செலுத்த தகுதியற்று, தனது கையாலாகாத்தனத்தை வெறும் முன்கலாகவே வெளிப்படுத்தும்.

இவ்விதப் போக்குகள் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மட்டுந்தான் நிலவியது. விவசாயிகள், வியாபாரிகள், சிறு நில உடமையாளர், தோட்டங்கள் வைத்திருந்த இந்திய வம்சாவழியினர் மத்தியில் ஜாதீய கட்டுப்பாடுகள், ஜாதீய சமூக அந்தஸ்து எல்லாம் மறையாமல் நிலவியது. ஆகவே, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உலகம் வேறு; அவர்கள் உலகம் வேறு. எனுனிம், அவர்களும் ஜாதீய அந்தஸ்தை வைத்து யாரையும் கட்டுப்படுத்தும் சக்திகளாக இருக்க முடியவில்லை. காலனீய மூல தனத்தின் கீழான பொருளியல் வாழ்க்கை இந்திய கிராம வாழ்க்கையிலிருந்து மாறுபட்டது, புதிய கலாச்சாரத்தை படைத்தித்தது.

இலங்கையிலேயே நிரந்தரக் குடிகளாக அமைந்த பின் இந்தியாவுடனான தொடர்பும் படிப்படியாய் மறைந்தது. 1954க்குப்பின் இலங்கை-இந்திய போக்கு வரத்து தடுக்கப்பட்டதும் நிரந்தரமாகவே அற்றுப்போனது. அத்துடன் புதிய பரம்பரை இலங்கையிலேயே பிறந்ததாக இருந்தது. ஆகவே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் முற்றிலும் புதிதான சமூக சக்திகளாகினார்.

இலங்கையில் குடியேறும்போது கிராமம் கிராமமாக குடிபெயர்ந்தே வந்து ஒரே தோட்டங்களில் குடியேறியதன் விளைவாக-தமக்குள்ளோரத்த உறவுகள் கொண்டவர்களாக இருந்த அடிப்படையில் தமக்குள்ளேயே திருமண பந்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அதனால் இனக்கலப்பு நிகழ இடமின்றிப்போனது. ஒரே பொருளுற்பத் திக்குட்பட்ட, பரந்த பிரதேசத்தில் வாழ நேர்ந்ததால்-தங்களை சிங்கள விவசாய மக்களிலிருந்தும், யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களிடமிருந்தும் வித்தியாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். மொத்தத்தில், பொருளுற்பத்தியில் வித்தியாசப்பட்ட, மற்ற பிரதேசங்களிலிருந்தும் தொடர்பற்றி பிரதேசம், அதற்குள்ளே கூடிச்செறிந்து வாழும் ஜனப்பரம்பல்,

தனித்த சமூக வாழ்க்கை முறை, மற்ற இனங்களுடன் இரண்டறக் கலங்து போகாத வாழ்க்கைமுறை, வட்டார மொழி இவற்றால் இவர்கள் தனித் தேசிய இனமாகினர்.

இந்த தேசிய இனப் பரிமாணம். தோட்டங்களில் வேலைக் கமர்ந்த தொழிலாளர்களின் கூட்டுத் தொகையினது மட்டுமேயான விளைவல்ல; மாறாக இலங்கையில் குடியேறிய இந்திய தமிழ் மக்கள் பல வர்க்கத் தட்டுகளாக உருவாக்கம் பெற்றதின் விளைவு மாகும். தொழிலாளர்கள், தோட்டங்களை உடமையாகக் கொண்ட முதலாளிகள், வர்த்தக அணியினர், காப்பி, மின்கு, தென்னை கொக்கோ போன்ற சிறு கிராமப்புற தோட்டங்களை உடமையாகக் கொண்ட சிறுவீத உற்பத்தியாளர்கள், புகையிலை, காய்கறி, நெல்-ஆகிய உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருந்த விவசாயிகள், சிறு கடை வைத்திருப்போர், அரசாங்க உத்தியோகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த (குமாஸ்தா, ஆசிரியர்கள், அதிகாரிகள்) நடுத்தர வர்க்க அணியினர் நகரசுத்தி தொழிலாளர்கள், துறைமுக தொழிலாளிகள், கடை சிப்பந்தி கள், சுமைகூலிகள், விவசாயகூலிகள் எனப் பல வர்க்கத்தட்டுகள் கொண்ட மக்களாக இவர்கள் இருந்தனர்.

இதில் 1940-ம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் பின்னும் இன்றுவரை தமிழ் தோட்ட முதலாளிகளும், சிறு தோட்ட உற்பத்தியாளர்களும், வர்த்தகர்களும், தமிழகத்திற்கு தொடர்ந்து போக்குவரத்துகளை கொண்டிருந்தனர். தங்களது திருமண உறவுகளையும் இதர கலாச்சார உறவுகளையும், தமிழகத்தில் உள்ள தங்களது பூர்வீக கிராமங்களுடன் கொண்டிருந்தது மாத்திரமல்ல; இங்கு தோட்டங்களிலும் வர்த்தகத்திலும் கிடைக்கும் உபரியை தமிழகத்தில் வேறு தொழில்களில் மூலதனமாக இடவும் செய்தனர். இவர்களின் நோக்கம் இலங்கை யிலும், தமிழகத்திலும் பொருளாதார வசதிகளை பெருக்கிக்கொள்வது தான். இவ்வித உபரி திரட்டும் கண்ணோட்டம் இவர்களிடம் இருந்தமையினால் இவர்கள் இரண்டு நாடுகளிலும் பிரஜைகளாக இருந்தனர்; அல்லது இரண்டு தேசியங்களினதும் மக்களாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்தனர். தமிழக வகைப்பட்ட கலாச்சார போக்குகளை இலங்கையிலும் கடைப்பிடித்தனர். இதனால் இவர்கள் இலங்கை இந்திய போக்குவரத்து தடைப்பட்டதும், சிலர் இலங்கையை நிரந்தர

இருப்பிடமாகக் கொண்டனர். பிற்காலத்தில் பிரஜா உரிமைச் சட்டம் கொண்டு வந்த போதும் அதுபற்றி அக்கறை இல்லாமல் போராடாமல், தங்களை அரசியல் வாழ்வில் அதிக ஈடுபாதவர்களாக வைத்துக் கொண்டனர். தங்களது உபரி தீர்ட்டும் போக்குக்கு இடையூறு செய்யாத அரசாங்கங்களை வரவேற்றனர். இவர்களின் தேசிய சூணம் இவ்விதம் அமைந்து போயிற்று.

இவர்கள் தவிர்ந்த ஏனைய மக்கள் பகுதியினர் புதிய, வித்தியாசப் பட்ட கலாச்சார வாழ்க்கையை மேற்கொண்டபோதும், 1948-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அவர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதும், சிலர் வாக்குரிமை இந்திய—பாகிஸ்தானிய குடியுரிமைச் சட்டத்தினாடாக பெற்றதும் ஆன சிகழ்வின் விளைவாகவும், ஒரு நிலையான தேசிய சூணத்தை உருவாக்கிக்கொள்ள முடியாதவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர். நிலையின்மையே, நிலையாகிப்போன இந்த சமூக மக்களின் கலாச்சார பொதுவாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது. அது பின் தள்ளப்பட்டது,

நாம் ஏற்கனவே விவரித்தபடி, பெருந்தோட்ட விவசாயப் பொருளாதாரம் என்ற அடித்தளத்தில் கட்டப்பட்ட புதிய சமூக, பொருளியல், கலாச்சார வாழ்க்கை முறையைக் கொண்ட தேசிய இனமாக இம்மக்களை வார்த்தமைத்தவில் காலனீய மூலதனம் எவ்விதம் வரலாற்றுக் கருவியாக செயல்பட்டதோ, அவ்விதமே, அதற்கு மாறான முறையில் சிங்கள பெருந்தேசிய இனவாதம் இம் மக்களின் தேசிய ரீதியான வளர்ச்சியையும், அவர்களின் கலாச்சார மனோ போக்கின் வளர்ச்சியையும் தடுத்து நிறுத்துவதில் ஒரு வரலாற்று கருவியாக செயல்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

IV. சர்வ ஜன வாக்குரிமையும் மலையக மக்களும்

1920-ம் ஆண்டு இனங்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் என்ற வடிவில் சட்ட நிருபண சபையில் அனைத்து இந்திய வம்சாவழியினருக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. அப்போதே இதனை சிங்கள, தமிழ் முதலாளித்துவ, நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகள் எதிர்த்தன. அதே நேரத்தில் இந்திய அரசாங்கம் 1922-ம் ஆண்டு கொண்டு வந்த ‘இந்தியர்

வெளியேற்ற தடைச் சட்டம்’ 14-ம் விதிப்படி, இந்திய தமிழ் தொழி ஸார்கள் இலங்கைக்கு கூலிகளாக செல்வதை தடுத்தபோது, இத்தடையை நீக்கும்படி டி. எஸ். சேனாநாயக்கா உள்ளிட்ட தூதுக்குமு இந்தியா சென்றதையும் கணக்கில் எடுக்க வேண்டும். இந்த கால கட்டத்தில்தான் உள்ளூர் சிங்கள முதலாளிகளும் தோட்டப் பொருளாதாரத்தினாடாக உபரி திரட்டிக் கொண்டிருந்தனர். அது அச் சட்டத் தால் பாதிக்கப்பட்டது. மறுபக்கத்தில் சட்ட நிருபண சபையில் இவர்களுக்கு, கிடைத்த பிரதிநிதித்துவம்- அரசியல் உரிமை பெற்ற மக்களாக இந்திய வம்சாவழியினர் ஆகிவிட நேரிடும் என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. ஆகவே, சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களின் கண்ணோட்டம் இந்திய வம்சாவழியினரை ‘காலனீய கூலிகளாகவே’ பயன் படுத்துவது என்றதை உட்கொண்டிருந்தது எனலாம்.

‘இலங்கையின் உள்ளூர் முதலாளி வர்க்கமும், நிலவுடைமையாளர்களும், பிரித்தானியர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பொருளாதார அமைப்புடன் இணைந்து அதிலேயே தங்கி இருந்தார்கள். இவர்களது வர்க்க நலனும், பிரித்தானியரது ‘தேசிய’ நலனும் முரண்பாடுகள் அற்றதாக இருந்தன. இந்தப் பின்னணியில்தான் காலனீய ஆட்சியாளர்களின் சார்பில் டொனமூர் ஆணைக்குமு (1928 Donoughmore Commission) பல சீர்திருத்தங்களை உள்ளடக்கிய பிரேரணைகளை முன் வைத்தது. இப் பிரேரணைகளின் பிரதான நோக்கம் சட்டவாக்க நிறைவேற்றும் நீதித்துறைப்பொறுப்புகளின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை உள்ளூர் பூர்ஷ்வாக்களின் கைகளுக்கு மாற்றுவதேயாகும்.’’¹³

இந்த டொனமூர் ஆணைக்குமு வயது வந்தோர்க்கான சர்வஜன வாக்குரிமையை சிபாரிசு செய்தது. இதில் இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சனையையும் குறிப்பிட்டு இருந்தது. “இலங்கையில் இந்திய வம்சாவழியினரின் மொத்த எண்ணிக்கையில் 40 முதல் 50 சதவிகிதமானோர் இலங்கையிலேயே பிறந்தவர்கள்; அவர்கள் இலங்கைப் பிரஜையென்று கொள்ளத் தகுங்தவர்.”¹⁴ இதன் அடிப்படையில் மலையக மக்கள் இலங்கையை தாயகமாக அடைய வாய்ப்பிருந்தது. ஆனால் சிங்கள முதலாளிகள், அரசியல் தலைவர்கள் இதனை வன்மையாக எதிர்த்தனர் இது சிங்கள முதலாளித்துவத்தின் தேசிய இனவாதக் குணாம்சமாக வெளிப்பட்டது.

1931-ம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த சர்வஜன வாக்குரிமையின் போது நிரந்தர குடியிருப்பு பத்திரம் (CERTIFICATE OF PERMANANT SETTLEMENT) பெற்றவர்களும், ஜங்கு வருடங்கள் இலங்கையில் தொடர்ந்துவாழ்ந்தவர்களுமே சர்வஜன வாக்குரிமைப் பெறத் தகுதி உள்ளவர்கள், என்று சிங்கள முதலாளித்துவ நிலப்பிரபுத்துவ அரசியல் தலைவர்களால் திருத்தப்பட்டு சர்வஜன வாக்குரிமை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் இந்திய வம்சாவழியினரில் ஒரு பகுதியையாவது வாக்குரிமை பெறுவதிலிருந்து தடுக்க முடியும் என்று கருதுனர். அது அப்படியே நடந்தது. நகர்புறத்தைச் சேர்ந்த வர்த்தகர்கள், அரசாங்க ஊழியர்களாக இருந்தவர்கள், சிறுநில உடமையாளர் போன்றோர் மட்டுமே இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வாக்குரிமை பெற்றனர். படிப்பறிவற்ற பாமர மலையக மக்கள் ஆங்கிலத்தில் இருங்க விண்ணப்பங்களை, பூர்த்தி செய்வது ஒருபீற்று இருக்க, குடியிருப்பு பத்திரமோ எந்தவித தஸ்தாவேஜாகளுமோ அற்றதனால் வாக்குரிமை பெற முடியவில்லை. இதனால் முதல் பாரானுமன்ற தேர்தலில் 1,00,000 நபர்கள் மட்டுமே வாக்களிக்கும் தகுதி பெற்றனர்.

இதே வேளையில் ‘டி. எஸ். சேனநாயக்கா’ இலங்கையில் 5 வருடங்கள் தொடர்ந்து வாசம் செய்யாதவர்க்கு வேறு தகுதிகள் மூலம் வர்க்குரிமைபெற ஏற்பாடு செய்தார். ஒரு வருடகாலம் இலங்கையில் இருந்தவர்க்கு கீழ்க்கண்ட தகுதிகள் வாக்குரிமை பெற போதுமெனக் குறிப்பிட்டார்:-

1. ஆங்கிலம், சிங்களம் அல்லது தமிழ் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.
2. ரூபாய் 500க்கு மேல் பெறுமதியான நிரந்தர ஆதனம் உடைய வராக இருக்க வேண்டும்.
3. அல்லது மாதம் ரூ.50க்கு மேல் வருமானம் உள்ளவராய் இருக்கவேண்டும்.
4. இத்திட்டத்தின்படி அய்ரோப்பியர்களும், இந்திய முதலாளிகளுமே வாக்குரிமைபெற முடிந்தது.¹⁵

1929-ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி யினால் தேயிலைக்கும், ரப்பருக்கும் இருந்த சந்தை வீழ்ச்சி கண்டது.

இந்த ஆண்டுகளில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை கீக்கம் செய்யப்பட்டனர். இவர்கள் மீண்டும் தமிழகத்தை நோக்கி திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். 1935-1937-ம் ஆண்டுகளில் இது கடுமையானது. வேலைக்கு தகுதியற்றவர்கள் என்ற காரணம் காட்டி 16,810 நபர்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். இதைத் தொடர்ந்து இலங்கை-இந்திய அரசாங்கங்களுக்கு இடையில் மலையக மக்களின் வாக்குரிமை குறித்து பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன.

இப் பிரச்சனை- இலங்கை இந்தியாவை மட்டுமல்ல பிரித்தானிய காலனீய வாதிகளையும் பாதித்தது. இதனை வெளிப்படுத்துவனவாக கீழே தரும் அறிக்கைகளின் குறிப்புகள் அமைந்துள்ளன.

1. 1928 பொன்னூர் கமிஷன் 40% முதல் 50% வீதமானோர் இலங்கையில் பிறந்தவர்களே என்கிறது. அப்போது இலங்கையில் இந்திய தமிழர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 6,26,613. ஆகும். இலங்கையில் பிறந்தவர்கள் 3,13,306 என நாம் கொள்ளலாம்.
2. 1938 ஜாக்ஸன் அறிக்கை: 60% வீதமானோர் இலங்கையில் பிறந்தவர்கள். இப்போது மொத்த எண்ணிக்கை 7,00,000. இலங்கையில் பிறந்தவர்கள் 4,20,000 எனக் கொள்ளலாம்.
3. 1946ம் ஆண்டு சோல்பரி அறிக்கை: 80% வீதமானோர் இலங்கையில் பிறந்தவர்கள். அப்போது மொத்த எண்ணிக்கை 7,80,600. இலங்கையில் பிறந்தவர்கள் 4,68,360, எனக் கொள்ளலாம்.

இந்த மூன்று அறிக்கைகளும் இந்திய வம்சா வழியினர் இலங்கையில் பூரண உரிமைகள் அனுபவிக்க உரிமையடையவர்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. இதற்குள் மறைந்துள்ள தீர்வு என்ன? 'மலையக தமிழர்கள்' இலங்கையில் பிரஜையாக்கப்பட வேண்டியவர்கள், இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்பப்படவேண்டியவர்கள் அல்ல என்பது அல்லவா?

ஆனால் இலங்கை அரசாங்கம் 1948-ல் பிரஜா உரிமைச் சட்டம், வாக்குரிமைச் சட்டம் ஆகிய இவற்றைக் கொண்டுவந்து மலையக தமிழர்களை நாடற்றவர்களாக்கியதே தீர்வாக வைத்தது.

மொத்தத்தில் மலையக தமிழர்கள் தேசமற்றுப் போன பிறகு ‘இலங்கை - இந்தியர்’ பிரச்சனை என்பது இரண்டு நாட்டு சுதந்திர அரசுகளின் பிரச்சனையாகிறது. ஆகவே முடிவினை தீர்வுக்கு கொண்டுவர பேச்சு வார்த்தைகள் ஒப்பந்தங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவானது.

V. மலையக மக்களும் அரசியலும்

குறைந்தபடச சம்பள சட்டமும், தொழிலாளர் நலச்சட்டமும் ஏற்படுத்தப்பட்டபின் மலையகத் தொழிலாளர்கள் தம்மை அமைப்பு ரீதியாக அணி திரட்டிக் கொள்ள முற்பட்டே வந்தனர். அவ்வாறே நகர்ப்புற, நகரசுத்தி தொழிலாளர்கள், துறைமுகத் தொழிலாளர்கள் (இந்தியதமிழர்) இலங்கை தொழிலாளர்களுடன் சேர்ந்து அமைப்பாக திரண்டனர். 1931ல் கே. நடேசய்யர் இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் அமைப்பை (All Ceylon Estate Labour Federation) உருவாக்கினார். இந்த அமைப்பு, நகர்ப்புற தொழிலாளர்களை அமைப்பாக உருவாக்கிய ஏ. இ. குணசிங்காவின் தொழிற்சங்கத்துடன் இணைந்தும் போராட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது. இந்த இணைப்பானது உண்மையில் இலங்கையின் இதர பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் இணைந்த ஒன்றாகும். இதுவே மலையக மக்களின் தேசிய உணர்வாக வெளிப்பட்டது. ஆனால் ஏ. இ. குணசிங்கா இனவாத அரசியலில் கவர்ந்திமுக்கப் பட்டதன் பிறகு ‘இந்திய வம்சாவழி எதிர்ப்பு’ நடவடிக்கைகளில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டதும் பிளவுண்டது.

சட்ட நிருபண சபையில் (Legislative Council) மலையக மக்களின் பிரதிநிதியாக K. நடேசய்யர் இருந்தார். இவர் மலையக தமிழர்களை குறைந்தபடச கூலிக்காக போராட்ட தூண்டியவராகும். இவரின் வழிகாட்டுவில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அமைப்பு ரீதியான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். 1939ம் ஆண்டு இந்திய பிரதமர் ஜவகர்லால் நேரு இலங்கைக்கு வந்தார். இவரின் வருகைக்கு சற்று முன்புதான் அப்போது இலங்கையின் மந்திரியாய் இருந்த ஜான் கொத்தலாவலை இந்திய தொழிலாளர்களை வேலை நீக்கம் செய்யும் உத்தரவை பிறப்பித்திருந்தார். உலக பொருளாதார நெருக்கடியின் விளைவாக தேயிலை, ரப்பர் சங்தை களின் வீழ்ச்சியால் அதிக தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களுக்கு

அவசியமற்றதாகியது. இதனால் 6,000 பேர் வரை வேலை இழந்தனர். ஏற்கனவே தொடங்கி விட்டிருந்த ‘இந்திய வம்சாவழி எதிர்ப்பு’ இக்கால கட்டத்தில் அதிகரித்தது. உலகப் பொருளாதார நெருக்கடியால் உள்ளுரில் ஏற்பட்ட வறுமையை முழு மக்கள் பிரிவுகளும் அனுபவித்தன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இதனை ‘அரைப்படி அரிசிப்பஞ்சம்’ என்பர். ஏனெனில் முழுப்படி அரிசியாக கொடுக்கப்பட்டது, அப்போது ‘அரைப்படி’ ஆக்கப்பட்டது. இதில் இந்திய வர்த்தகர்கள், கடைக் காரர்கள் கொள்ளள லாபம் அடைந்தனர். இந்த வியாபாரிகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தை முழு இந்திய வம்சாவழிக்கு எதிரானதாக இலங்கை அரசு ஏற்படுத்தியது. இந்த ‘இந்தியர்’ எதிர்ப்பு நிலமையால் வேலை இழந்த தொழிலாளர்கள் அனைவரும் மீண்டும் இந்தியா திரும்பி சென்றனர். அல்லது திருப்பப்பட்டனர்.

இந்த நிலையிலிருந்து தம்மை பாதுகாத்துக்கொள்ள மலையக மக்களுக்கு அமைப்பு தேவைப்பட்டது. இதனை நேரு ஆதரவுடன் 1939-ம் ஆண்டு இலங்கை- இந்திய காங்கிரஸ் (CIC) உருவாக்கப் பட்டது. இதில் இந்திய தமிழ் வர்த்தகர்கள், தோட்டமுதலாளிகள், பெரிய கங்காணிமார்கள், அதிக அக்கறை கொண்டனர். ‘காங்கிரஸின் தலைமைபீடம், கொழும்பு இந்திய முதலாளிகளின் கைகளில் இருந்தது’.¹⁶

இதைத் தொடர்ந்து தொழிற்சங்கம்- இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் தொழிலாளர் யூனியன்-உருவாக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் முதலில் தோட்டங்களில் சங்கங்களை உருவாக்க போராட்டம் நடத்தினார்கள். சம்பளவெட்டு, வேலைக்கம்- இவற்றுக்கு எதிராக கிளர்ந்த வேலை நிறுத்தங்கள்- படிப்படியாக கல்விவசதி, சுகாதாரவசதி ஆகியவற்றுக்காக ஏற்பட்டன. இவ்விதமான பொருளாதார போராட்டங்களுக்கு அணிதிரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த இலங்கை-இந்திய காங்கிரஸின் (CIC) தலைமை பீடத்துக்கு வேறு உள்ளோக்கமும் இருக்கவே செய்தது. அவ்வேளை இந்தியர் எதிர்ப்பு வர்த்தகர்களையும், முதலாளிகளையும் னோக்கியதாக இருந்தது. அதிலிருந்து தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு ஒரு அமைப்பு தேவைப் பட்டது. ஆனால் அவ்வமைப்பு முதலாளிகளையும், வர்த்தகர்களையும்

மட்டுமே கொண்டதாக அமையுமோனால் அதன் உறுப்பினர் என்னிக்கை மிகக்குறைவாகவே இருக்கும். அது தொழிலாளர்களையும் தம்முடன் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமானது. அதுவே இலங்கை-இந்தியர் காங்கிரஸ் தொழிலாளர் யூனியனாக 1940-ம் ஆண்டு பிறப்பெடுத்தது. இந்த அர்த்தத்தில் இதுவே இலங்கையில் மலையக மக்கள் மத்தியில் தோன்றிய இனத்துக்கான முதல் அமைப்பாகும் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

1940-ம் ஆண்டுகளில் வங்கா சமசமாஜி கட்சி (LSSP) தனது தலைமையில் ஒரு தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கியது. இது இடதுசாரி கருத்துக்களை மலையக பாட்டாளிகள் மத்தியில் பரப்பியது. தொழிலாளர்கள் இந்த அமைப்பினாடாக தங்களின் போர்க்குணமிக்க போராட்டங்களை நடத்தினர்.

மலையக பாட்டாளிகள் தங்களது தொழிற்சங்கங்களுடாக நடத்திய போராட்டங்களில் பெரும்பான்மை தோட்ட முதலாளிகளின் அடக்குமுறை, சம்பள உயர்வு, குடியிருப்பு பிரச்சனை என்பதை ஓட்டியதாக இருந்தது. இவ்வித போராட்டங்களில் பல தியாகங்களும் அவர்கள் செய்துள்ளனர். முன்னோயாவில் நடந்த போராட்டத்தில் கோவிந்தன் என்ற தொழிலாளி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இதற்குப் பிறகு (1972) கீனாகொல்லை தோட்ட போராட்டத்தில் 4 தொழிலாளர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். நாளங்த தோட்டத்தில் (1973) 5க்கு மேற்பட்டோர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். குறிப்பிட்ட இரண்டு மூன்று அரசியல் வேலை விறுத்தங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. 1946ம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியலமைப்பு சட்ட சீர்திருத்தங்களுக்கு (Soulbury Constitution Reforms) எதிராக நடந்த வேலைவிறுத்தம், வாக்குரிமை பறிப்பை எதிர்த்த போராட்டங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

1950-க்கு பிறகான காலங்களில் தொழிற்சங்கங்கள் இந்த மக்கள் மத்தியில் அதிகமாக உருவாகின. ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சிகளும் தங்களுக்கான தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கிக் கொண்டன. CICசங்கம் தன்னை CWC (இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்) என்று மாற்றிக்கொண்டது.

இவ்விதம் இன்றுவரை பல தொழிற்சங்கங்களும் இந்த மக்கள் மத்தியில் செயல்பட்டபோதும், இவர்களின் குறிப்பான அரசியல் பிரச்சனைகளில் (தேசிய இனப்பிரச்சனை) அக்கறை செலுத்தவில்லை.

என்றாலும், இந்த மலையக மக்கள் தங்களது அரசியல் ஈடுபாடுகளை சர்வசன வாக்குரிமைக்குப் பிறகு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். 1931-ம் ஆண்டு இம்மக்கள் மொத்த மக்கள் தொகையில் 15% வீதமாக இருந்தனர். இவர்களில் 6.6% வீதமானோர் மட்டுமே தேர்தலில் பங்கு கொள்ளும் தகுதிபெற்றிருந்தனர். மற்ற பகுதியினர் பல்வேறு காரணங்களால் வாக்குரிமை பெற்றுடியாதவர்களாக அரசால் ஆக்கப்பட்டனர்.

சுதந்திரத்திற்கு முன்பான இலங்கை அரசியலில் மலையக மக்கள் - தேர்தல்களில் பங்குகொண்ட அளவை கீழ்வரும் புள்ளி விபரம் விளக்குகிறது.

வருடம்	மொத்த வாக்காளர்
1924	13,000
1931	1,00,000
1936	1,45,000
1939	2,25,000
1943	1,68,000

17

இந்த புள்ளி விபரம் காட்டும் மொத்த வாக்காளர்களில் இந்திய தமிழ் தோட்ட முதலாளிகள், வர்த்தகர்கள், சிறு நிலவுடமையாளர்கள், தோட்டத்துறை அதிகாரிகள் (கங்காணிகள், கிளார்க், ஆசிரியர்) சிறு வர்த்தகர்கள் ஆகிய அணியினர் தவிர்ந்த ஏனைய ஒரு அணியினரே தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்தனர். இந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இடதுசாரி சக்திகளுக்கு தங்களது வாக்குகளை அளித்தனர்.

1947-ம் ஆண்டு தேர்தலில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தங்களது வாக்குகளை, இடதுசாரிகளுக்கும் இலங்கை-இந்திய காங்கிரஸ்க்குமே அளித்தனர். இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் 7 இடங்களில் வெற்றி பெற்றது. அதாவது 58.7% வீத வாக்குகளை இலங்கை-இந்திய காங்கிரஸ் பெற்றுக்கொண்டது. 16% வீத வாக்குகளை இடதுசாரிகள் பெற்றனர். இந்த இடதுசாரிகள் எதிர்கட்சியாக அமர்வதற்கு இவர்களின் வாக்குகள்தாம் உதவின என்று ஐக்கிய தேசிய கட்சி (UNP) நினைக்குமளவுக்கு ஆனது.

இத்தாக்குதல் சிங்கள முதலாளித்துவத்தை சிந்திக்க வைத்தது. 1948-ம் ஆண்டு பிரஜா உரிமை சட்டம் பாரானுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டது. டி. எஸ். சேனாநாயக்காவால் கொண்டுவரப்பட்ட இச் சட்டம், இந்திய தமிழர் ஒருவர் பிரஜா உரிமை பெறவேண்டுமெனில் அவர் தனது பிறப்புச் சான்றிதழை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தியது. மலையகத் தமிழர்கள் அதனை சமர்ப்பிக்க முடியாத காரணத்தால் (அதற்கு முன் பிறப்பை பதிவு செய்யும் கட்டாய சட்டம் இலங்கையில் எதுவும் இயற்றப்பட்டிருக்க வில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது) பிரஜா உரிமை அற்றவர்களானார்கள். இதனைத் தொடர்ந்து 1949-ம் ஆண்டு அமுலுக்கு கொண்டு வரப்பட்ட இலங்கை பாரானுமன்ற தேர்தல் சட்டம் 18-ம் விதிப்படி பிரஜா உரிமை அற்ற ஒருவர் தமது வாக்குரிமையும் இழக்கிறார். மலையக மக்கள் எந்தவித ஜனாயக உரிமைகளும், குடியுரிமைகளும் இல்லாத நாடற்றவர்களானார்கள்.

இந்த பிரஜா உரிமை சட்டத்தை நிறைவேற்ற- இந்தமக்கள் இடுதுசக்திகளை தோற்றவில் தேர்ந்தெடுத்ததும், இலங்கை, இந்திய காங்கிரஸ் தனித்து நின்று- கூட்டுக்கட்சியில் சேராமல் இருந்ததும் தான்- உடனடி காரணியாக செயல்பட்டது எனலாம்.

வாக்குரிமை பறிப்புக்குப்பிறகு மலையகமக்கள் மத்தியில் தொழிற்சங்கங்கள் மட்டுமே அதிக செயலாக்கமுள்ளதாகவும், அவர்கள் செயல்படும் அரசியல் களமாகவும் அமைந்தது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அரசியல் கட்சியாகவும் செயல்பட்டது. ஆகையால் இம்மக்கள் மத்தியில் வளர்ச்சியடைந்த அரசியல் விழிப்புணர்வு ஒரு தொய்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. தொடர்ந்த இலங்கை இந்திய பேச்சு வார்த்தைகளில்கூட இவர்களின் குரல் ஒலிக்கவிடாமல் குரல்வனை நசுக்கப்பட்டது.

எனினும் 1960க்களில், புதிய-படித்த அணியினர் இவர்கள் மத்தியில் உருவானபோது ஒரு விழிப்புணர்ச்சி அலை உருவானது 1964ம் ஆண்டு இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் அதனை மூழ்கடித்தது. மீண்டும் 1970களில் சமூக சேவா அமைப்புகள் இவர்கள் மத்தியில் உருவாக்கப்பட்டன. 1974களில் மலையக மக்கள் இயக்கம், இளைஞர் முன்னணி போன்ற அமைப்புகள் உருவெடுத்தபோதும் அவைகளும்

சிதையும் இனமாக இருந்த மலையக மக்கள் மத்தியில் வலுவாக செயல்பட முடியவில்லை. சில இடது சக்திகள் கூட தீவிரமாக செயல் பட்டுப்பார்த்தன. எதுவுமே இவர்களின் பிரச்சனையை (சிறுபான்மை தேசிய இனப்பிரச்சனை) தொடவில்லை. ஆகவே அந்த மக்கள் சிங்கள பெருந்தேசிய இன வெறிக்கு பலியாகும் இனமாகினர்.

தங்களது ரத்தத்தையும், வியர்வையையும் சிந்தி இவர்கள் படைத்த உலகில் (மலையகத்தில்) இவர்கள் சட்டழூர்வமாகவே அங்கிய ராக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் உழைக்கவும், சாகவும் மட்டுமே பிறந்தவர்களானார்கள்.

“ ஏன்று கேட்க நாங்கள் யார் ?

-நாங்கள்

உழைக்கவும் சாகவும் மட்டுமே பிறந்தவர்கள் ”

-இது ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியின் கல்லறையில் பொறிக்கப்பட்ட வரிகள். ஆம்! அந்த மக்களின் ஒருமித்த சமூகக் குரல்.

VI. இலங்கை-இந்தியா பேச்சு வார்த்தைகளும்- உடன்படிக்கைகளும்

சர்வஜன வாக்குரிமை, ‘இலங்கையே தாயகம்’ என்று மலையகத் தமிழர்களில் தேசிய உணர்வுகள் பரந்தனவு வெளிப்பட்டதும், இவர்களுக்கான அரசியல் உரிமைகளை எவ்விதம் வழங்குவது? அல்லது எவ்விதம் வழங்காமல் விடுவது? என்று சிந்திக்க இலங்கையின் சிங்கள முதலாளித்துவ அரசியல் தலைவர்கள் முற்பட்டனர். இந்த அரசியல் தலைவர்களில் மிகவும் முக்கியமானவர்களாக இருந்தவர்கள் டி. எஸ். சேனாயக்கா, எஸ். டபுன்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்காதான்.

முதலில் இந்தத் தலைவர்களே அதிக அக்கறை எடுத்து இந்திய அரசாங்கத்துடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தினர். தொடக்க காலத்தில் நடந்த பேச்சு வார்த்தைகள் இந்தியர்கள் தொடர்ந்தும் இலங்கையில் சூடியேறுவதை தடுப்பது சம்பந்தமாகவே இருந்தன. முதலில் 1940ல் டெல்லியில் நடந்த பேச்சு வார்த்தையே அதிகளவு அரசியல் உரிமைகள் சம்பந்தப்பட்டதாக அமைந்தது.

இந்திய இலங்கை உறவுகளுக்கான ஆராய்ச்சி மாநாட்டுக் (Indo-Ceylon Relations Explanatory Conference) க்கு டி, எஸ். சேனாயக்காவும், எஸ். டபுள்ஷு. ஆர். டி. பண்டாராநாயக்காவும் கூடவே ஸ்ரீமாவோ பண்டாராநாயக்காவும் சென்றிருந்தபோது பேச்சு வார்த்தை நடைபெற்றது. இதுவே சேனாயக்கா-வாஜ்பாய் பேச்சு வார்த்தை எனப்பட்டது. ‘இந்திய வம்சாவழியினரை இலங்கையில் நிரந்தரமாக தங்க விடுவதா? அப்படி தங்கவிட்டால் எவ்விதமாக குடியுரிமை வழங்குவது? இலங்கையின் சிங்கள மக்களுக்கு உள்ளது போன்றதான் குடியுரிமைகளா? அல்லது பதிவுபிரஜை, வம்சாவழிப்பிரஜை என்ற அடிப்படையில் வித்தியாசமான முறையில் வழங்குவதா? என்ற முறையில் நடந்த பேச்சுவார்த்தை எந்தனித உடன்பாட்டுக்கும் இட்டுச் செல்லவில்லை. இதைத் தொடர்ந்து சேனாயக்கா-நேரு பேச்சுவார்த்தை 1941-ல் கொழும்பில் ஜி. சி. ஆர். இ. சி. மாநாட்டில் நடைபெற்றது. அப்போது ஜப்பான் யுத்த முஸ்தீபுகளில் இறங்கி இருந்ததால் பேச்சு வார்த்தையின் அறிக்கை மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. மீண்டும் நேரு-சேனாயக்கா பேச்சுவார்த்தை இரண்டு அம்சங்களை கொண்டிருந்தது.

(அ) இலங்கைப் பிரஜையாக தகுதியானவர்கள் யார்?

(ஆ) பிரஜா உரிமைக்கான தகுதிகள்.

இந்த பேச்சு வார்த்தைகள் நிறைவேறாமல் போய்விட்டன. இலங்கை சிங்கள முதலாளித்துவம் எப்போதும் அனைத்து இந்திய வம்சாவழியினரின் ஒரு பகுதியை திருப்பி அனுப்புவது, ஒருபகுதியை தமது காலனியாக வைத்திருப்பது என்ற கருத்தையே கொண்டிருந்தது. இதனை இந்திய அரசாங்கம் கண்டுகொள்வதாக இல்லை.

இரண்டு நாடுகளும் சுதந்திரமற்றிருந்ததனால் எந்த பேச்சு வார்த்தைகளும் நிறைவேறவில்லை. ஆனால் சுதந்திரம் அடைந்தபின் இலங்கை அரசின் முதல் நடவடிக்கை, இந்தியா வம்சாவழியினரை ராடற்றவராக்கி-பிரச்சனையை கூர்மை படுத்தியதுதான். இது எதனை வெளிப்படுத்துகிறது? சிங்கள முதலாளித்துவம் இந்திய வம்சாவழி யினரை அரசியல் அரங்கிலிருந்து அப்புறப்படுத்தியே வைக்க விருப்பம் கொண்டுள்ளதைத்தானே? இந்த நடவடிக்கை அதன் படுகேவலமான சிங்களமயக் கொள்கையை வெளிப்படுத்துகிறதல்லவா?

1949-ம் ஆண்டு இந்திய-பாகிஸ்தானிய பிரஜா உரிமைச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இதனாடாக இலங்கை பிரஜா உரிமைக் கான் மனுக்கள் கோரப்பட்டன. இதற்கு இரண்டு வருடாகால அவகாசம் வழங்கப்பட்டது. குறுகிய கால அவகாசம் எனினும் 8,25,000 பேர் இலங்கை பிரஜா உரிமைகேட்டு விண்ணப்பித்தனர். இந்த நடவடிக்கையினாடாக தமது மனித உரிமை அபிலாகையை வெளிப்படுத்தினர். ஆனால் 1, 34, 168 பேர்களுக்கு மட்டுமே இலங்கை பிரஜா உரிமை வழங்கப்பட்டது. இது மொத்த எண்ணிக்கையில் 16% வீதமட்டுமேயாகும்.

இச்சட்ட அமுலாக்கத்தில், வம்சாவழிப் பிரஜை, பதிவுப் பிரஜை, நாடற்றவர் என்று மூன்று வகையில் இந்திய வம்சாவழியினர் பிரித்து வைக்கப்பட்டனர்.

விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டவர்கள் குறித்து மீண்டும் இரண்டு நாட்டு அரசாங்கங்களும் 1950-ம் ஆண்டு பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தின. முடிவு இல்லை. 1953ல் நேரு-டட்லி சேனாநாயக்கா சந்திப்பு நடந்தது. 1954ல் நேரு-கொத்தலாவலை நாடற்ற உழைப் பாளர்கள் குறித்து பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தினர். இவற்றில் எதுவுமே சிறைவேறவில்லை.

1949க்கும் 1964ம் ஆண்டுகளுக்கு இடையில் 15 ஆண்டுகளில் 2,25,000 நபர்கள் இந்திய பிரஜையாகி இருந்தனர். மற்றவர்கள் நாடற்றவர்களாக எவ்வித மனித உரிமைகளும் அற்று இருந்தனர்.

இறுதியாக 1964ம் ஆண்டு இந்திய பிரதமர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி - பூர்மாவோ பண்டாரநாயக்கா பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. இதுவே பூர்மா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்.

இந்த ஒப்பந்தம் அப்போதிருந்த நாடற்றவர்களான 9,75,000 நபர்களின் மனித உரிமைகளையும், ஜனநாயக உரிமைகளையும் தீர்மானிப்பதாக அமைந்தது. ஒப்பந்தப்படி 5,25,000 நபர்களை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளுவது; 3,00,000 பேர்களை இலங்கை ஏற்றுக்கொள்வது; மிகுதி 1,50,000 பேர்கள் குறித்து வேறு சந்தர்ப்பத்தில் முடிவுக்கு வருவது;- என்று முடிவாக்கப்பட்டது.

1974ம் ஆண்டு இந்திரா பூர்ணா ஒப்பந்தம் 1,50,000 பேர்கள் குறித்து நடைபெற்றது. இதனை 1964-ம் ஆண்டின் சரத்துக்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதென்றும், இரண்டு நாடுகளும் அரை, அரைவாசியாக நாடற்றவர்களை ஏற்றுக்கொள்வதென்றும் முடிவானது.

இவ்வாறு நாடற்றவர்களின் பிரச்சனை இரண்டு நாட்டு அரசாங்க பிரதமர்களால் முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டது.

a) இந்த ஒப்பந்தம் நிகழ்வதற்கான அரசியல் பின்னணி

33 வருடங்களாக (1931 - 64) இழபட்டுக் கொண்டிருந்த இலங்கை - இந்தியர் பிரச்சனை என் 1964-ம் ஆண்டு முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டன? இதற்கான அரசியல் பின்னணி என்ன?

'தேசியம்' என்ற போர்வையில் சிங்கள பெருந்தேசிய இன வாதத்தை உள்ளடக்கமாக கொண்ட பூர்வங்கா சுதந்திரக் கட்சி 1960ம் ஆண்டு அரசாங்க அதிகாரத்திற்கு வந்தது. இதன் தலைவர் முந்திய பிரதமருமான ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா, சிங்களமயப்படுத்தல் என்ற பொருளாதார, அரசியல் நிர்வாகக் கொள்கையை நோக்கமாகக்கொண்டிருந்தார். இதனையே சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பிரச்சாரப்படுத்தி அரசாங்க அதிகாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். இந்த அரசியல் கொள்கை முழுக்க மலையகத் தமிழர்களை பாதித்தது.

இதே காலகட்டத்தில் மலையகத்தில் படித்த வர்க்கம் வரலாற்றில் தமக்கிமைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை கலை-இலக்கியங்களுடாக எதிர்த்தது; இலங்கையே தமது தாயகம் என்ற கருத்து பரவியது. இடது தொழிற் சங்கங்களினுடாக தொழிலாளர்கள் எழுச்சியற்று வந்தனர்.

இவற்றை எல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்ட பூர்ணா அரசாங்கம், இயன்றளவு மலையகத் தமிழர்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதே நல்லது என்ற அடிப்படையில் இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு முன் முயற்சி எடுத்தது.

'இந்திய வம்சாவழியினர்' பற்றிய பிரச்சனையில் இந்திய அரசு ஆடுபட பல காரணங்கள் இருந்தன.

1. 1962ம் ஆண்டு இந்திய-சீன நட்புறவு யுத்தத்தால் முறிந்து போனது; தனது அண்டை நாடான இலங்கையுடன் நெருக்கமான உறவு வைத்துக்கொள்வது அரசியல் ரீதியாகவும், ராணுவ ரீதியாகவும் அவசியமென்று இந்தியா கருதியது,

2. பர்மா இந்தியர்களை விரட்டியதானது இந்தியாவுக்கு பலத்த அடியாக இருந்தது. தான் சர்வதேச அரங்கில் நிமிர்ந்து நிற்கவேண்டுமெனில் இலங்கைப் பிரச்சனையை சுழுகமான முறையில் தீர்த்தாக வேண்டி இருந்தது.

3. இந்தியா - பாகிஸ்தான் உறவுகள் சீர்கேட்டைந்திருந்தது. சக நாடுகளுடன் உறவுகொள்வது அவசியம் என்பதை இந்தியா அரசாங்கம் உணர்ந்தது (இதனை லால்பகதூர் சாஸ்திரி ஆழமாக உணர்ந்தார்)

இரண்டு நாட்டு நிலைமைகளையும், கணக்கில் எடுத்துப்பார்க்கும்போது இந்தியா தன்பக்கம் பாதுகாப்பு நோக்கம் கொண்ட கண் ணோட்டத்திலேயே இப்பிரச்சனையை முடிவுக்கு கொண்டுவர முனைந்துள்ளது. இதன் விளைவே எந்தவித முன்னேற்பாடும் இல்லாமலேயே ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இலங்கையோ மலையகத் தொழிலாளர்களின் அரசியல் ரீதியான வளர்ச்சி தமக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்ற கண் ணோட்டத்திலும், சிங்களமயக் கொள்கைக் கண் ணோட்டத்திலும் இனவாதக் கண் ணோட்டத்திலும் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றி யுள்ளது. மொத்தத்தில் இரண்டு நாட்டு அரசாங்கங்களும் பிரச்சனைக்குட்பட்ட மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைகளை கவனத்தில் எடுக்கவே இல்லை.

‘ஒவ்வொருவனுக்கும் பிரஜையாவதற்கு உரிமையுண்டு’ -இது சர்வதேசிய மனித உரிமை சாசனத்தின் 15ம் பிரிவு. ஆனால் இங்கே தங்களது வியர்வையினாலும், ரத்தத்தாலும், இன்னுயிராலும் உருவாக்கிய மலையக மன்னில் பிறந்து-வளர்ந்த மக்களுக்கு உரிமை பற்ற நிலை சட்டத்தினாடாகவே உருவாக்கப்பட்டது. இரு ஒப்பந்தங்களினாடாக பேரம் பேசப்பட்டு தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த 20ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த மாபொரிய மனித உரிமை மீறலே இது.

b) ஸ்ரீமாவோ-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்:-

இந்த உடன்படிக்கை குறித்த எந்தவொரு தனித்த தல்தா வேஜாகனும் இல்லை. இந்தியப் பிரதமர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி, இலங்கைப் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டாராநாயக்காவுக்கு 1964 அக்டோபர் 30ம் தேதியிட்ட கடிதந்தான் சான்றாக உள்ளது. இந்தக் கடிதம் பின்வருமாறு:-

இந்தியப் பிரதம மந்திரி

எண்: 446/பி. எம். ஓ./64:

புதுசெல்லி, 30-10-1964.

மாட்சிமையுடையீர்,

புதுசெல்லி

உங்களது கடிதம் என். சி.ஐ.டி. / ஜ. சி. பி. / 62 தேதியிட்ட கடிதம் கிடைக்கப்பெற்றதைத் தெரிவிக்கும் பேறு பெற்றுள்ளேன்.

“இலங்கையிலுள்ள இந்திய வம்சாவழியினரின் நிலை பற்றியும், அவர்களின் எதிர்காலம் பற்றியும் 1964 அக்டோபர் 24ம் தேதியிலிருந்து 30ம் தேதியில் வரை நம்தா இருவருக்குமிடையிலிருந்தபெற்ற விவாதங்கள், அருவருக்கிடையே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் முக்கியக் கருத்துக்கள் சம்பந்தமாக இங்கு குறிப்பிடும் பேறு பெற்றுள்ளன.

1) அறிவிக்கப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் நோக்கத்தின்படி, இந்திய அல்லது இலங்கை பிரஜைகளாக அங்கீகரிக்கப்படாத இலங்கையிலுள்ள எல்லா இந்திய வம்சாவழிகளும் இலங்கை அல்லது இந்திய பிரஜைகளாக ஆக வேண்டும்.

2) இத்தகையவர்களின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 9,75,000.

இந்த எண்ணிக்கையில் கள்ளத்தனமாக குடிபெயர்ந்தவர்கள், இந்திய பாஸ்போர்ட்டை வைத்திருப்பவர்கள் சேர்மாட்டார்கள்.

3) இவர்களில் 3,00,000 பேர்களும் அவர்களின் இயல்பான பிறப்புகளும் இலங்கை அரசாங்கத்தில் இலங்கை பிரஜைகளாகக்கப்படுவார்கள். இவர்களில் 5,25,000 பேர்களும் அவர்களின் இயல்பான பிறப்புகளும் இந்திய அரசாங்கத்தில் இந்திய பிரஜைகளாகக்கப்படுவார்கள்.

4) மீதியிருக்கும் 1,50,000 பேர்களின் நிலையும், எதிர்காலமும் இரண்டு அரசாங்கங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் இன்னொரு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படும்.

5) இந்திய அரசாங்கம் தாயகம் திரும்பியவர்களை இந்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட 15 வருடங்களுக்குள்ளாக ஏற்றுக்கொள்ளும். இதற்காக தயாரிக்கப்படும் ஒரு செயல் திட்டத்தின்படி இது நடந்தே தீரவேண்டும்.

6) இலங்கை பிரஜா உரிமை அளிக்கப்படுதல் தொடர்பான 3-வது பாராவின் படியும், மறுவாழ்வு அளித்தல் தொடர்பான 5-வது பாராவின்படியும், 15 வருடங்களுக்குள் இது நடைபெற வேண்டும். பிரஜா உரிமை அளித்தலும், மறுவாழ்வு அளித்தலும் முடிந்த அளவு சரியான விகிதாச்சாரப்படி நடந்தேற வேண்டும்.

7) இந்தியா செல்லவிருக்கும் நபர்கள் தாயகம் திரும்பும்வரை இலங்கையில் தொடர்ந்து தங்கும் காலங்களில் இலவச விசா உட்பட மற்ற இலங்கை பிரஜைகளுக்கான வசதிகளையும் (திருப்பி அனுப்பும் வசதியைத் தவிர) மற்ற இயல்பான வசதிகளையும் இலங்கை அரசாங்கம் வழங்கும். இத்தகைய நபர்கள் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட காலத்தில் ஏற்கனவே இருக்கும் லாபகரமான வேலைகளில், மறுவாழ்வு திட்டம் கிறைவேற்றப்படும் வரையில் அல்லது அவர்கள் 55 வயதை அடையும் வரையில்) இதில் எது குறைவோ அதுவரை தொடர்ந்து வேலை செய்ய அனுமதிக்கப்படுவார்கள் என்பதை இலங்கை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறது.

8) இந்தியாவிற்குச் செல்லவிருக்கும் நபர்களுக்கு எதிராக பயன்படுத்தப்பட மாட்டாது என்ற தற்போது அமலில் இருக்கும் பரிவர்த்தனைக் கட்டுப்பாடு ஒழுங்கு விதிகளின்படி இந்தியா செல்ப வர்களின் சேமநலனிதி, கிராஜுவிட்டி உட்பட எல்லா சொத்துக்களையும் இந்தியாவிற்குக் கொண்டுசெல்ல அனுமதியளிப்பதாக இலங்கை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறது. தாயகம் திரும்பவிருக்கும் குடும்பங்கள் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்படும் அதிகபட்ச சொத்துக்களின் மதிப்பு ரூ, 4,000 க்கும் குறையாது என்பதை இலங்கை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறது.

9) இலங்கை பிரஜா உரிமை அளிக்கப்படவிருக்கும் நபர்களின் பெயர்கள் அடங்கிய பதிவேடு ஒன்றும், இந்திய பிரஜா உரிமை அளிக்கப்படவிருக்கும் நபர்களின் பெயர்கள் அடங்கிய பதிவேடு ஒன்றும் - ஆக இரண்டு பதிவேடுகள் தயாரிக்கப்படும், இந்தப் பதிவேடு தயாரித்து முடிப்பதானது இலங்கை பிரஜா உரிமை அளிக்கப்படுத் தலையோ, தாயகம் திரும்புதலையோ கட்டுப்படுத்தாது.

10) இந்தத் தேதியிலிருந்து ஒப்பந்தம் நடைமுறைக்கு வரும். இரண்டு அரசாங்கங்களும், இந்த ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்த எல்லா நடவடிக்கைகளையும், எடுப்பதிலிருந்து, இரண்டு அரசாங்கங்களைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளும் ஒரு கூட்டு நடவடிக்கைகளுமேற்கொண்டு ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்த தேவையான நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் நடவடிக்கை எடுக்கும்.

மேற்கண்ட பகுதிகள் நம்மிடையே ஏற்பட்டுள்ள ஒப்பந்தத்தை சரியாக விளக்கியுள்ளது. எனதுகூட்டுமும் உங்களிதுபதிலிரும் இலங்கை இந்திய அரசாங்கங்களுக்கிணையேன்றபிட்டு ஒப்பந்தத்தின் அங்கமே.

தங்கள் மேலான கவனத்திற்கு இதை எடுத்துக்கொண்டு, ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன். கா

மேன்மை தாங்கிய பூர்மாவோ பண்டாரநாயக்காராக்காரி (லால்பகதூர்) இலங்கை பிரதம மந்திரி இந்திய பிரதம மந்திரி
இலங்கை அமைச்சர்

c) 1974 ஆம் ஆண்டு இந்திரா - பீர்மா உடன்படிக்கை பின்வருமாறு :

இந்தியப் பிரதம மந்திரி

புதுடெல்லி,

27—1—1974.

மேன்மையுடையீர்,

உங்களது கடிதம் கிடைக்கப்பெற்றேன் என்று குறிப்பிடுவதில் பெருமை கொள்கிறேன். உங்களது கடிதம் கீழ்க்கண்டபடி சொல்கிறது:

1) மீதமுள்ள மக்களில் 50% பேருக்கு அதாவது 75,000 பேர்களுடன் அவர்களின் பிறப்புகளுக்கும் பிரஜா உரிமையை இலங்கை அரசாங்கம் வழங்கும். 50% பேருக்கு அதாவது 75,000 பேருக்கு அவர்களின் பிறப்புகளுக்கு இந்திய அரசாங்கம் மறுவாழ்வு அளிக்கும். அத்துடன் இந்திய பிரஜா உரிமையும் அளிக்கும்.

2) 75,000 பேருக்கு இந்தியாவில் மறுவாழ்வு அளித்தல் என்பது 1964 ஒப்பந்தத்தின் 3-வது சரத்தின்படி குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 5,25,000 பேருக்கு மறுவாழ்வு அளித்தபின் செய்யப்படும். இது இரண்டாண்டுகளில் செய்யப்படும்.

3) 75,000 பேருக்கு இலங்கை பிரஜா உரிமை அளித்தல் 1964 ஒப்பந்தத்தின் 3-வது சரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 3,00,000 பேருக்கு இலங்கை பிரஜா உரிமை அளித்தபின் செய்யப்படும். இது இந்தியாவில் மறுவாழ்வு அளிக்கப்படுவர்களின் எண்ணிக்கையில் 1:1 என்ற விகிதாச்சாரத்தில் இருக்கும்.

4) மீதியிருக்கும் 1,50,000 பேர்களின் நிலையும், எதிர்கால மும் இரண்டு அரசாங்கங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் இன்னொரு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படும்.

5) இந்திய அரசாங்கம் தாயகம் திரும்பியவர்களை இந்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட 15 வருடங்களுக்குள்ளாக ஏற்றுக்கொள்ளும். இதற்காக தயாரிக்கப்படும் ஒரு செயல் திட்டத்தின்படி இது நடந்தே தீர்வேண்டும்.

6) 1964 ஒப்பந்தத்தின்கீழ் அடங்கும் நபர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வசதிகள் இந்த ஒப்பந்தத்தின்கீழ் அடங்கும் நபர்களுக்கு அளிக்கப்படும்.

1964 ஒப்பந்தம் இலங்கை அல்லது இந்திய பிரஜைகளாக அங்கீகாரம் பெறாத இலங்கை வாழ் இந்திய வம்சாவழிகளின் பிரச்சனை சம்பந்தமான இந்த ஒப்பந்தமும் முழுக்க நிறைவேற்றப்படுவதானது நம் இரு அரசாங்கங்களுக்கும் திருப்தி அளிக்கும் விஷயமாகும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

நம்மிடையே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் மேற்கண்டபடி, சரியானது என்பதை உறுதி செய்வதில் நான் பெருமை கொள்கிறேன். என்னுடைய கடிதமும், உங்களது பதிலும் இந்திய இலங்கை அரசாங்கங்களுக்கிடையே ஆன ஒப்பந்தத்தை உறுதி செய்கின்றன.

மேன்மையுடையீர், எனது மேலான ஒப்புதலை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்¹⁹

மேன்மை தாங்கிய திருமதி பூஞ்சா வோ ஆர். டி. பண்டாராயக்கா, இந்திராகாங்கி இலங்கை குடியரசு பிரதம மந்திரி

d) உடன்படிக்கையில் உள்ள முரண்பாடுகள்:-

முதலாவது சரத்து : -

1) அறிவிக்கப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் நோக்கத்தின்படி, இந்திய அல்லது இலங்கை பிரஜைகளாக அங்கீகரிக்கப்படாத இலங்கையிலுள்ள எல்லா இந்திய வம்சாவழிகளும் இலங்கை அல்லது இந்திய பிரஜைகளாக ஆக வேண்டும்.

இந்த சரத்தின்படி ஒருவர், இலங்கை பிரஜைக்கோ அல்லது இந்திய பிரஜைக்கோ விண்ணப்பிக்கத் தகுதி படைத்தவராகிறார். தேசத்தை தாயகமாகக் கொள்ளும் உரிமை பெறுகிறார்கள். அதனை இரண்டு நாடுகளின் அரசாங்கங்களும் அங்கீகரித்துள்ளதாகவே புரிந்துகொள்ளலாம். தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பிரச்சனைக்கு உட்பட்ட மக்களுக்கு இருப்பதாகவே கொள்ளலாம். ஆனால் 3வது சரத்து கூறுவது என்ன?

“இவர்களில் 3,00,000 பேர்களும் அவர்களின் இயல்பான பிறப்புகளும் இலங்கை அரசாங்கத்தில் இலங்கை பிரஜைகளாக்கப்படுவார்கள். இவர்களில் 5,25,000 பேர்களும் அவர்களின் இயல்பான பிறப்புகளும் இந்திய அரசாங்கத்தில் இந்திய பிரஜைகளாக்கப்படுவார்கள்.”

இலங்கை அல்லது இந்தியாவுக்கு மக்கள் விண்ணப்பித்துக் கொண்டாலும், இறுதியில் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையினரைத்தான் இரண்டு நாடுகளும் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றாகிறது. தமக்கு வரையறுக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையினருக்கு அதிகமாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துள்ளன. பிரச்சனைக்குட்பட்ட மக்களின் விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்படும். ஆகவே “எண்ணிக்கை வரையறுப்பு” என்பது ‘தேர்ந்து எடுக்கும் உரிமையை மறுப்பது’ என்பதாகிறது.

மீதியிருக்கும் 1,50,000 பேர்களின் நிலையும், எதிர்காலமும் இரண்டு அரசாங்கங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் இன்னொரு ஒப்பங்கத்தின் மூலம் தீர்மானிக்கப்படும்.

அடிப்படையில் தொடர்ந்தும் இக்குறிப்பிட்ட மக்கள் மனித உரிமைகளே அற்று இருக்க சட்டபூர்வமாகவே இரண்டு நாட்டாரசாங்கங்களும் விருப்பம் தெரிவித்துள்ளன என்பதாகும்.

இந்த முரண்பாடுகள் காட்டுவது என்ன ?

பிரச்சனைக்கு உட்பட்ட மக்களின் ஜனாநாயக உரிமைகள் இருநாடுகளாலும் மீறப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் எவ்விதத்திலும் ‘சுயனிரண்ய உரிமை’ அடிப்படையில் தமது நாடுகளை தேர்ந்தெடுப்பது மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

அ) “ஒவ்வொருவருக்கும் பிரஜையாக உரிமையுண்டு”.

ஆ) “ஒவ்வொருவருக்கும் அவருடைய நாட்டின் அரசியலில் நோர்முகமாகவோ அல்லது பிரதிநிதிகள் மூலமாகவோ பங்குகொள்ள உரிமை உண்டு” என்ற சர்வதேசிய மனித உரிமை சாசனத்தின் 15ம் பிரிவு, 21ம் வி (1) இவற்றை இந்த ஒப்பங்க சரத்துக்கள் மீறியுள்ளன.

1974ம் ஆண்டு இந்திரா-பூர்ணி ஒப்பந்தம், 1964ம் ஆண்டு ஒப்பந்த சரத்துக்களின் அடிப்படையை கொண்டுள்ளதனால், அதுவும் மேற்குறிப்பிட்ட முரண்பாடுகளை கொண்டதாகவே உள்ளது.

e) உடன்படிக்கை அமுலாக்கமும்-

நடைமுறைகளும்:-

பூர்ணி-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் உடன்படியாக அமுலுக்கு கொண்டு வரப்படவில்லை. 1965ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் ஐக்கிய தேசிய கட்சி (யு.என்.பி.) அரசாங்க அதிகாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. மலையக மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு பெற்றிருந்து இலங்கை-தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (சி.டபிஸ்ட். சி.) இந்த அரசாங்கத்தை ஆதரித்தது. இந்த உடன்படிக்கை குறித்து புதிய அரசாங்கம் அக்கறை காட்டாதிருந்தது. இந்திய அரசாங்கமும் இந்தியர்கள் பிரஜா உரிமை வழங்குவதற்கான விசேஷ சட்டங்கள் எதுவும் இயற்றாதிருந்தது. இந்திய அரசாங்கத்திலும் பிரதமி மந்திரி புதியவராக இருந்தார் (இந்திரா). இந்த காரணங்களினால் 1967ம் ஆண்டு வரை இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம் முடக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் இலங்கை - இந்தியர் பாகிஸ்தானிய பிரஜா உரிமைச் சட்டப்படி பாஸ்போர்ட் (Passport) பெற்று பலர் இந்தியா திரும்பிச் சென்ற வண்ணமாகவே இருந்தனர்.

1966-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் உடன்படிக்கை அமுலாக்கச் சட்டம் இலங்கைபாரானுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து 1967 பெப்ரவரியிலும் பாரானுமன்றத்தில் விவாதம் தொடர்ந்தது. இறுதியாக அந்த ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்தில் அமுலாக்கச் சட்டம்-14 (Implementation Act-14) விறைவேற்றப்பட்டது.

பாரானுமன்ற விவாதத்தில் முக்கியமாக இடம் பெற்ற விசயங்கள்:-

5,25,000 பேர்களுக்கு இந்திய பிரஜை வழங்கியபின்தான் பேர்களுக்கு இலங்கை பிரஜை வழங்குவதா? முன்னதாகவர்? வரைவிலக்கண பிரச்சனை போன்று விவரிதி செய்து விடப்படவே.

கீழ்க்கண்ட 2. முதல் இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்பப்படும் முறை (Repartriation) முறையை மற்றும் 3. உடன்படிக்கைக்கு முதல் உட்பட்டவர்கள் இலங்கை பிரஜா யாகின்ற முறை. பிரேரணை பார்லீமெண்ட் முறையினால் பார்லீமெண்டிலேயே

4. பிரஜையாகின்றவர்களுக்கான தொழில் உரிமைகள். (4)

இந்த நான்கு அடிப்படையில்தான் அமுலாக்கத் திட்டம் அமைந்தது. அவை பின்வருவாறு:

முறை 1. 3,00,000 பேருக்கு இலங்கை பிரஜா உரிமை வழங்குதல்.

2. உடன்படிக்கையில் 6 ம் சாத்துப்படி இந்தியா பிரஜா உரிமை பெற்று இந்தியாவுக்கு திரும்பிச்செல்லும் எண்ணிக்கைக்கு உட்பட்டு, 7 பேருக்கு 4 பேர் என்ற அடிப்படையில் இலங்கை பிரஜா உரிமை வழங்குதல்.

3. 15 வருடத்திற்கு அமுலாக்க ஆண்டு வரையறுக்கப்பட்டதை ஏற்பதற்குப் பதிலாக நீண்ட அல்லது குறுகிய காலத்தில் அமுலாக்குதல்.

முறை 4. பிரஜா உரிமை பதிவேடு தயாரித்தல்.

அ) இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை-இலங்கை பிரஜா உரிமை பதிவேடு முறை விடையிலேயே வெளியிடப்பட்டு வரும்.

ஆ) இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை-இந்தியப் பிரஜா உரிமை பதிவேடு.

இ) திரும்பிச் செல்வோரின் பதிவேடு.

ஈ) இலங்கை பிரஜையாவதற்கு தகுதி உள்ளவர்களின் பதிவேடு.

1967ம் ஆண்டே இச்சட்டம் அமுலாக்கத்திற்கு வந்தது. ஏற்கனவே 3 ஆண்டுகள் தாமதமாகிவிட்டன. எனினும் அது இலங்கை பிரஜா உரிமை வழங்குவதற்கான உரிமை, அதற்கென அமைக்கப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்டதெனினும் இறுதி முடிவு எடுக்கப்படும் உரிமை பிரதம அமைச்சருக்கே விடப்பட்டது.²⁰

அமுலாக்கச் சட்டம்-14, உடன்படிக்கையின் 6வது சர்த்துக்கு புதிய அர்த்தம் கற்பித்துக்கொண்டது. அதன்படி 7:4 என்ற அடிப்படையில் 7 பேர் இந்தியா சென்றபின்னே 4 பேருக்கு இலங்கை

பிரஜா உரிமை வழங்கும் கொள்கையை பின்பற்றியது. இது உடன் படிக்கையை தன்கு சாதகமாக மாற்றிக்கொண்ட, செய்கையாகும். இந்த அர்த்தத்தில் இலங்கையை அரசாங்கம் உடன்படிக்கையை மீறி யுள்ளது. இந்தக் காரணமும் ஒருவன் இலங்கைப் பிரஜா உரிமையை அனுபவிக்க தாமதத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஈடுபாடு காரிகார்ஹையினால் போட்டு போட்டு கொண்டு வருகிறது என்று

அமுலாக்கச் சட்ட கெட்டுபிடிகளினால் இறுதி மனிதன் இலங்கை பிரஜா உரிமைபெற 15 ஆண்டுகளுக்குமேல் காத்திருக்க வேண்டிய ஏற்பட்டது. இதனால் இலங்கையில் தொழில் வாய்ப்பு பெறுவது தடைசெய்யப்பட்டது, ஏனெனில் இலங்கையில் தொழில் சட்டப்படி பிரஜா உரிமை இல்லாமல் தொழில் வாய்ப்புபெற முடியாது. கல்வி, இதர பொது வாழ்வு நலன்களை அனுபவிக்க முடியாது போயிற்று. உண்மையில் இது சிங்களமயக் கொள்கைக்கு துணை சாதகமாகவே உள்ளது.

ஈடுபாடு கால்திரும்புதல் கொண்டு வருகிறது எ-101

ஈடுபாடு கால்திரும்புதல் கால்திரும்புதல் கொண்டு வருகிறது எ-102

உடன்படிக்கையில் முதலாவது சரத்துப்பம், தாம் விரும்பிய நாட்டுக்கு (இலங்கைக்கு) 8,00,000 நபர்கள் விண்ணப்பித்தனர். அவர்களின் விருப்பம் எல்லாம் இலங்கை மண்ணிலேயே வாழ்வதுதான் என்பதை இது காட்டிற்று. ஆனால் இலங்கை அரசாங்கம் பலவேறு காரணங்களைக் காட்டி அவற்றை நிராகரித்து, உடன்படிக்கையின் 3-வது சரத்தின்படி, 3,00,000க்கு அதிகமாக ஒருவனாக்கூட இலங்கை பிரஜையாக்க விரும்பவில்லை என்று இந்த எண்ணிக்கையிலிருந்து குறைக்கும்படியாகவே அது செயல்பட்டது. இதற்காக பிரஜா உரிமை பெற அது வகுத்ததுகுதிகள் பின்வருமாறு:-

1. ஒருவர் இலங்கை பிரஜையாக வேண்டுமெனில் அவர் இரண்டு வழி களில் பதிவு செய்யப்படுகிறார். (அ) வம்சாவழிப்பிரஜை (ஆ) பதிவு பிரஜை. இந்த இரண்டுக்கும் அடிப்படை தகுதிகள், அவர் இலங்கையில் பிறந்தவராக இருக்க வேண்டும் (ஈ) அவரின் தகுதை அல்லது பாட்டனும் இலங்கையில் பிறந்தவராக இருக்க வேண்டும்.
2. அப்படி பிறந்தவர் 1948ம் ஆண்டுக்கு முன் பிறந்தவராக இருக்க வேண்டும்; இந்தியாவுக்கு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு செல்லாத வர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். 21

பொதுவாகவே இவ்விதமான வரை விலக்கணங்களால் 8 லட்சம் மக்களின் ‘சுயாரிணைய உரிமை’ நிராகரிக்கப்பட்டது. இந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கும்போது மலையகத் தமிழர்கள் நாடுகடத்தப் படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இலங்கைக்கு அதிகப்படியானோர் விண்ணப்பித்தபோது “போதியஅளவு இந்தியாவுக்கு விண்ணப்பிக்கா விடில் கட்டாயமாக நாடு கடத்தப்பட வேண்டியவர்களே இவர்கள்” என்று-டி. பி. இலங்கரத்தினா பாரானுமன்ற உரையில் கூறியது அதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

உடன்படிக்கைப்படி அமுலாக்க கால அவகாசம் 15 ஆண்டு களாகும்; விண்ணப்பித்திற்கான கால அவகாசம் 6 ஆண்டுகளாகும். அதன்படி 1970-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 30 வரை சட்டபூர்வமான விண்ணப் பங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

1967-ம் ஆண்டுதான் அமுலாக்க சட்டம் கொண்டுவரப் பட்டமையால் அதுவரை 3 ஆண்டுகள் கழித்து போயிருந்தன. எனினும் மக்கள் மிகவும் துரிதமாக செயல்படவில்லை. 1968-ம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கம் நாடு திரும்புகின்றவர்களுக்கான புனர்வாழ்வு திட்டத்தை அறிவித்திருந்தது. அது இலங்கையில் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் பிரச்சாரப்படுத்தப்பட்டன. பிரச்சாரப்படுத்தப்பட்டன, மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கை ஊட்டப்பட்டன. எனினும் மக்களில் 7·5 லட்சம் பேர் இலங்கை பிரஜா உரிமை கோரி விண்ணப்பித்தனர். இது எதனைக் காட்டுகிறது? மக்கள் எந்தப் பொருளாதார நல்வாழ்வு கருதியும், தம் நாட்டைப் பிரிய தயாராக இல்லை, என்பதைத் தானே? ஆனால் இவற்றை இலங்கை அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன.

தொடக்கத்தில் இந்திய பிரஜா உரிமை பெற்ற ஒருவர், தொடர்ந்தும் இலங்கையில் தங்க வாசகால் அனுமதிச் சீட்டு வழங்கப்பட்டது. அவர் அதனை பாஸ்போர்ட் கிடைத்த 3 மாதத்தில் விண்ணப்பித்து பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதன்படி அரை வருடகாலம் அல்லது 1 வருடகாலம் வரை இலங்கையில் தங்க உரிமை கிடைத்தது. இந்த கால எல்லைக்குள் தாங்கள் வேலை செய்யும் தோட்டங்களிலிருந்து 1. ஊழியர் சேமலாபநிதி 2. சேவைகாலப் பணம் 3. செலவாணிச் சான்றிதழ் பெறாதிருப்பின் வாசகால அனுமதிச்சீட்டின்

கால அவகாசம் அதிகரித்துக் கொடுக்கப்பட சுட்டத்தில் இடமிருந்தது. இது தவிர, கல்வி, கற்பவருக்காக காலம் நீட்டிக் கொடுக்கப்படலாம்.

ஆனால், நடைமுறையில் இவை 1970ம் ஆண்டுவரை கடைப் பிழக்கப்பட்டன. 1970-ம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இச்சட்டங்கள், ஒழுங்குகள் காற்றில் பறந்துவிட்டன. ஏனெனில் இந்தியா செலவோர் தொகை குறைவாக இருந்ததை துரிதப்படுத்தவேண்டியிருந்தது.

இந்திய முழுப்பு மாநாடுகள் கூட்டுறவு முடிவு கிடைத் திட்டம்

1964—1970 வரை இந்திய முழுப்பு மாநாடுகள் கூட்டுறவு முடிவு

இந்தியா பிரஜா உரிமை பெற்றவர்கள் - 18,549

இலங்கை பிரஜா உரிமைபெற்றவர்கள் - 7,459

இந்தியா சென்றவர்கள் - 8,723

இந்த 6 ஆண்டுகளில் இந்திய சென்றவர்கள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பதை இலங்கை அரசாங்கம் நன்கு உணர்ந்தது. இன்னுமிருக்கும் 9 ஆண்டு காலத்தில் 5,25,000 பேர்களே, (இயற்கை அதிகரிப்புடன்) இந்தியாவுக்கு அனுப்பி ஆக வேண்டியிருந்தது. அத்துடன் பெரும்பான்மை (7.5 லட்சம்) இலங்கை பிரஜாவை உரிமை கூட்டுறவு விண்ணனப்பித்துள்ளது. இன்னுமொரு பிரச்சனையாக இருந்தது. கூட்டுறவு விண்ணனப்பித்துள்ளது.

இவற்றையெல்லாம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு இலங்கை அரசாங்கம் செயல்பட ஆரம்பித்தது. இந்திய அரசாங்கமும் புனர்வாழ்வு பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டது. 1971ம் ஆண்டு ஏபரல் கிளர்ச்சியின்போது தோட்டத்தொழிலாளர்கள் கட்டாய வேலைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு ஒரு நாள் கூலியை அரசாங்கத்திற்கு இலவசமாக கொடுக்க நிர்பந்திக்கப்பட்டனர். 1972 நிலச்சீர்திருத்த சுட்டம், தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கல் என்பன் கொண்டு வரப்பட்டன. இவையெல்லாம் தோட்டத் தொழிலாளர்களை பாதித்தன. அவர்களை வேகமாக இந்தியாவுக்கு-செல்லும்படி நிர்பந்தித்தன, அவர்கள் மூர்வீகமாக, இருந்த தோட்டங்கள் சிங்கள விவசாயிகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன; பழைய கங்காணிகள் இருந்த இடத்தில் புதிய சிங்கள சூப்பிராவைச்சர்கள் நிரப்பப்பட்டனர்; தோட்டப் பாடசாலைகளில் கூட சிங்கள ‘வாத்தியார்கள்’ புகுத்தப்பட்டனர். தோட்ட நிர்வாகம்

முழுக்க சிங்கள நிர்வாக மயமாக்கப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு நடுத்தெருவுக்கு விரட்டப்பட்டனர். 1973ம் ஆண்டு மிகவும் பஞ்சத்திற்கு முகம் கொடுத்தனர். ஆயிரக் கணக்கில் நாள் தோறும் இறந்தனர்; பிச்சை எடுத்தனர். அவர்கள் ‘தங்களுக்கு இலங்கையில் எதிர்காலம் இல்லை’ என்ற விதத்தில் உணர வைக்கப் பட்டனர். இத்துடன்சேர்த்து வாசகால அனுமதி முடிந்துவிட்டது என்று கூறி 1974ம் ஆண்டுகளில் கணவன் வேறு, மனைவி வேராக ‘பிடித்து’ இலங்கை அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது. ‘ஜீப், வெள்ளை பேண்ட், சர்ட்’ இவைகளை கண்டாலே தொழிலாளர்கள் ஒடி ஒளிந்தனர். இவையெல்லாம் அவர்களை இந்தியாவுக்கு செல்லுமாறு நிர்ப்பந்தித்தன.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 1977-இல் அடக்குமுறை கட்ட விழ்த்து விடப்பட்டது. வீடுகள், லயன்கள் எரிக்கப்பட்டன; பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர்; ஆடு, மாடுகள் களவாடப்பட்டன. குழந்தைகள், மனிதர்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர். இது 81ம் ஆண்டும் நீடித்தது. இந்த கலவரத்தில் மாத்திரம் 40,000 பேர்க்குமேல் சொத்து, வீடு, எல்லாம் இழந்து ஓரே வாரத்தில் நடுத்தெருவுக்கு தள்ளப்பட்டனர்.

அமுலாக்க சட்டம் எவ்வாறிருந்தபோதும் நடைமுறையில் “தேசிய இனவெறி”யினாடாக இந்தியர்கள் தமது இலங்கையை பிரஜா உரிமைக்கான மனுக்களை வாபஸ்பெற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். பலர் தங்களது பிரஜா உரிமையை ரத்து செய்து இந்தியா திரும்பினர். ‘சுய நிர்ணய உரிமை’ அடியோடு மறுக்கப்பட்டது. அவர்கள் உடன் பழக்கையினாடாக இந்தியா அனுப்புவதாக காட்டப்பட்டது; ஆனால் இது 20-ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த மாபெரும் நாடு கடத்தலேயாகும்.

VII. இறங்கு துறையிலும், வரவேற்பு முகாமிலும்

இந்தியா திரும்புகின்றவர்களுக்காக இந்திய அரசாங்கம் ராமேஸ் வாத்திற்கும், தலைமன்னாருக்கும் இடையில் கப்பல் போக்குவரத்து வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது. ராமேஸ்வரம் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்கியதும் இம் மக்களை வரவேற்க தனித் துணை தாசில்தார் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இந்த மக்களுடன் சேர்ந்த மற்ற பிரயாணிகளும்

கப்பலில் பயணம் செய்கின்றனராகையால், அவர்களிடமிருந்து இவர்களை தனியே பிரித்த பின், காப்பி அல்லது பால் வழங்கப்பட ஏற்பாடும் உண்டு. இவர்களின் பாஸ்போர்ட் குடும்பக் கார்டுகளை பரிசீலனை செய்து, கண்டியில் புனர்வாழ்வதிகாரியால் பரிந்துரைக்கப் பட்டுள்ள உதவிகளைப் பெற, மண்டபம் முகாமில் தங்கி நிற்க வேண்டியவர்களையும், நேரடியாக வேலைக்குச் செல்பவர்களையும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. வயது வந்தவர்களுக்கு ரூ. 2.40 காசும் குழந்தைகளுக்கு (12வயதுக்குட்பட்ட) ரூ.1.40 காசும் பெறுமதியான உணவு வழங்கப்படும்.

ஆனால் இந்த மக்கள் ராமேஸ்வரத்தில் வரவேற்கப்படும் முறை விசித்திரமானது. போட்டார்களின் கெடுபிடி, அதிகாரிகளின் தரக்குறைவான பேச்சுக்கள், இவர்களின் உடமைகள் சங்க பரிசோதகர்களால் தாறுமாறாக பரிசோதனையின்போது கலைத்துப் போடுதல், சோப்பு, வேறு சிறிய அளவிலான வாசனைப் பொருட்கள் (எலம், கிராமபு) எடுத்துக் கொள்ளுதல் போன்ற நடவடிக்கையில் ஈடுபடுகின்றனர். சில நேரங்களில் இவர்களின் உடமைகள் களவாடப்படுவதும் உண்டு. இவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் காப்பி அல்லது பால் மழைக்கால கணமாய்த் தண்ணீர் போல் இருக்கும். உணவுப் பொட்டலம் கல்நிறைந்திருக்கும்; சாம்பார் தண்ணீராக இருக்கும்.

இந்த புதிய அனுபவங்களினால் மக்கள் மனம் சொந்து போகின்றனர். “தாய் நாட்டின்” மீதும் அதிகாரிகளின் மீதும் வெறுப்புக் கொள்கின்றனர். இந்திய பயண அனுபவம் துன்பம் நிறைந்த தாகவே இவர்களுக்கு அமைகிறது. சிலகாலங்களில் தலைமன்னாரில் கப்பலில் இடம் கிடைக்காமல் அக்கரையிலேயே இரண்டு, மூன்று நாட்கள் தங்கி நிற்கின்ற நிலை ஏற்படுகிறது. இவர்கள் இந்தியக் கரைக்கு வந்தபின்கூட பொருட்கள் வராமல் போவதும் உண்டு.

ராமேஸ்வரத்திலிருந்து மண்டபம் முகாம் வரை இவர்களுக்கு தனியாக ரயிலில் கம்பார்ட்மெண்ட் ஒதுக்கப்படுகிறது. இந்த மண்டப முகாம் 3-5-1969-விருந்து செயல்படுகிறது. இந்தியர்கள் இலங்கைக்குப் போகும்போது இது உருவாக்கப்பட்டது. அப்போது இதற்கென உருவாக்கியது இலங்கை அரசாங்கமே தற்போது இந்திய அரசாங்கமே இதனை நிர்வகிக்கிறது. இங்கே 778 அறைகள்

இருந்தபோதும், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அறைகள் சிதைந்து குடியிருக்க வசதியற்றே உள்ளன. இந்த அறைகள் பெரும் பாலும் கடற்கரை பக்கமாக அமைந்துள்ளன. கழிவறை வசதிகள் எதுவும் இல்லை. மண்டபம் முகாமில் வேலை பார்க்கும் அதிகாரிகளுக்கும், வெளியில் வேலை பார்ப்பவர்களுக்கும் இங்கு தனியறைகள் வாடகைக்கு விடப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் கழிவறைகளை பூட்டிவைத்துக் கொள்வர். இதனால் மண்டபம் முகாமில் தங்கி நிற்கும் காலத்தில் மக்கள் பெரிதும் துன்புறுகின்றனர். வீட்டின் அறைகள் மிகப் பழையதாக இருப்பதால் சுத்தமற்றே உள்ளன. சரியான மின்சார வசதி, தண்ணீர் வசதிகள் குறைவாகவே உள்ளன.

10,000/- ரூபாவுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு புனர்வாழ்வு வசதிகள் வழங்கப்படுவதில்லை. இதனால் இவர்கள் மண்டபம் முகாமில் தங்கி நிற்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. 5,000/- ரூபாவுக்கு மேல் வைத்திருப்பவர்களுக்கு, முகாமில் தங்கி நிற்கும் காலத்தில் செலவுக்கான தொகை கொடுக்கப்படுவதில்லை. 5000/- ரூபாவுக்கும் குறைவாக பணம் கொண்டவர்களுக்கு அரிசி 1 கிலோ 57 காசுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது.

கீழே காணும் புள்ளி விவரம் மண்டபம் முகாமில் இவர்களுக்கு ஒரு மாதத்திற்கு, 1 குடும்பத்திற்கு நபர்கள் எண்ணிக்கைக்கேற்ப கொடுக்கப்படும் உதவித் தொகையை தெளிவு படுத்துகிறது.

**குடும்ப அங்கத்தினர்கள்
எண்ணிக்கை**

**1 மாதத்திற்கு வழங்கப்படும்
உதவி தொகை**

1 நபர் கொண்ட குடும்பம்	ரூ. 35 . 00
2 நபர் கொண்ட குடும்பம்	ரூ. 50 . 00
3 நபர் கொண்ட குடும்பம்	ரூ. 65 . 00
4 நபர் கொண்ட குடும்பம்	ரூ. 77 .. 00
5 நபர் கொண்ட குடும்பம்	ரூ. 90 . 00
6 நபர் கொண்ட குடும்பம்	ரூ. 102 . 00
7 நபர் கொண்ட குடும்பம்	ரூ. 115 . 00

ஸ்ரீபு: 7 நபர்களுக்கு மேற்கொண்ட எண்ணிக்கையுடைய குடும்பம் 1 மாதத்திற்கு 5/- ரூபா அதிகமாக பெற தகுதி பெறுகிறது.

மண்டப முகாமில் தங்கி நிற்கின்ற காலத்தில், புனர்வாழ்வுக் குட்பட்ட குடும்பத்தின் நபர்கள் இறந்தால் அவர்களை தகனம் செய்வ தற்காக உதவித் தொகையும் (Cremation Grant) வழங்கப்படுகிறது. இத்திட்டம் 20—7—72க்குப் பிறகே நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. இதன்படி 5000/- ரூபாவுக்கு கீழ் பணம் கொண்டு வந்த குடும்பங்களே இந்த உதவி பெற தகுதி பெறுகிறது. (1) 12 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இறந்தால் 30/- ரூபாவும், 12 வயதுக்கு கீழ்ப்பட்ட வர்கள் இறந்தால் 20/- ரூபாவும் வழங்கப்படுகிறது.

பொதுவாக மண்டபம் முகாமில் ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு வாரத்திற்குமேல் தங்கி நிற்க நேர்கிறது. சில நேரங்களில் ஒரு மாதம், 3 மாதம் என்றும் - 6 மாதங்கள் வரையும் தங்க நேர்கிறது. 3 மாதத்திற்கு மேல் தங்கி நிற்பவர்களுக்கு எந்த உதவித் தொகையும் வழங்கப்படுவதில்லை. அரிசி 1 கிலோ முதல் மூன்று மாதங்களும் 57 காசுக்கு பெற்றுக்கொள்ளலாம். விறகு, மண்ணெண்ணெண்ணொன்ற வற்றை அதிக விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டியுள்ளது. அவர்களது உடமைத்து வந்து சேரா நாட்களாவதால் புதிதாக உணவு சமைக்கும் பாத்திரங்களும் வாங்க நேர்கிறது. இங்கு தங்கி நிற்கும் நாட்கள் நிறும்பேர்து - இவர்களில் பலர் பாம்பன் பாலம் கட்டப்படும் இடத்திலும், வேறு இடங்களுக்கு வேலைக்கு செல்கின்றனர், குறைந்த கூலியைக் கூட வேலைக்கமர்த்துபவர் கொடுக்காமல் ஏமாற்றியிடுகின்றனர். சில குடும்பங்கள் தங்களது தங்க ஆபரணங்களையும் குவரும்பொழுது தாங்கள் கொண்டு வந்த தேங்காய் எண்ணெய், டிரான்ஸில்டர், சோப், வாசனை திரவியங்கள், உட்பட இங்கேயே குறைந்த விலைக்கு விற்க நேர்ந்து விடுகிறது.

மண்டப முகாமில் எந்தவித பாதுகாப்பும் இந்த மக்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. வெளியாட்களும், மூம்பங்களும், இம்முகாமில் புகுந்து விடுகாலைகளில் பெண்கள் கழிவிடங்களுக்கு செல்லும்போது மறைந்திருந்து பலாத்காரம் செய்ய முயலுகின்றனர். இதனை அதிகாரி களிடம் கூறினால் “அவனை பிடித்து வா” என்று மட்டும் கூறு மற்ற கின்றனர். சிலர் பெண்களுக்கு வேலை தருவதாக கூறி மற்ற

இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று கெடுத்துவிடுகின்றனர். இது இங்கு சர்வ சாதாரணமான நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. பாத்திர வியாபாரி கள், அதிகாரிகள், வாச்சர்கள், எல்லாருமே இம்மக்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தும் மனிதர்களாக நடந்து கொள்கின்றனர். திருடர்கள் பல தடவை இவர்களை தொல்லை படுத்தியதுண்டு. இதனை போலீஸில் புகார் பண்ணினால் அதுபற்றி கவனம் எடுப்பதே இல்லை. திருடனையே பிடித்து ஒப்படைத்தும் கூட எதுவும் நடக்கவில்லை என்று முகாமில் தங்கி நின்ற ஜனங்கள் கூறுகின்றனர்.

ஏன் இவர்கள் மண்டப முகாமில் அதிக நாட்கள் தங்க நேர்கிறது? இலங்கையிலிருந்து மக்கள் திருப்பி அனுப்பப்படுகிற வேகத் திற்கு இங்கு உடனுக்குடன் உரிய புனர்வாழ்வை அளிக்க திட்டம் வகுக்கப்படவில்லை. மக்கள் வந்து குவிந்தவுடன்தான் இது குறித்து சிந்திக்கப்படுகிறது. இப்படி 1977 இன் அடக்குமுறை (இலங்கையில் நடந்த) க்குப் பிறகு இந்தியா வருவோர் தொகை அதிகரித்தது. 1978-ல் இதனால் திருச்சி கொட்டப்பட்டு முகாம் திறக்கப்பட்டது. சில நேரங்களில் கைவிடப்பட்ட குழுடி பூண்டி முகாமும் பயன் படுத்தப்படுவதுண்டு. 1978-க்குப் பிறகு இந்த மூன்று முகாம்களிலும் அதிகமாக மக்கள் குவிந்தனர். சரியான திட்டங்கள் இல்லாததனால் பெரும்பான்மையினருக்கு “வியாபாரக்கடன்” கொடுத்து அனுப்பப் பட்டனர். “தரிசு நிலங்கள்” விவசாயக் கடன் கேட்டவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு கேட்டு வந்தவர் களுக்கு உடனடியாக வேலை வழங்கமுடியாத காரணத்தால் அவர்கள் 3 மாதங்களுக்கு மேலும் தங்கி இருந்தனர். சிலர் வேலைக்கு சென்று அந்த இடங்களில் வேலை இல்லாத காரணத்தால் திரும்பி முகாமுக்கே வந்து தங்கினர். இறுதியில் மக்கள் புனர்வாழ்வு கேட்டு போராட்டங்களை முகாமில் நடத்தினர். உண்ணாவிரதம் இருந்தனர்; சத்தியாகிரகம் நடத்தினர்; இறுதியில் மக்கள் மண்டப முகாமிலேயே மனோநிலை சீர்க்குலைந்தனர்; எதிர்கால வாழ்க்கையை பற்றி நம்பிக்கை இழந்தனர்.

ஆய்வுக்குட்பட்ட 2176 குடும்பங்களில் 1935 குடும்பங்கள் மண்டப முகாமில் தங்கியிருந்த நாட்களை கீழ்க்காணும் புள்ளி விபரம் காட்டுகிறது.

முகாமில் தங்கியிருந்த நாட்கள் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை

0-30	1330
31-90	436
91-180	130
181-க்கு மேல்	39
	35

இரு மாதத்திற்கு மேல் முகாமில் தங்கி நிற்கும் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 605 ஆகும். வேலை வாய்ப்பு கேட்டவர்கள் பெரும் பாலும் முகாமில் அதிக நாட்கள் தங்க வைக்கப்படுகின்றனர். சில நேரங்களில் விவசாய நிலம், கடன், விவசாயப் பண்ணைக்கு பரிந்து ரைக்கப்பட்டவர்களும் இதில் அடங்குவார். வியாபாரக் கடன்பெற்றவர்கள் மாதத்திற்கு வரவேற்பு முகாமிகளில் ஒரிரு வாரங்கள் தங்குகின்றனர், இது இந்திய அரசாங்கத்தின் “புனர்வாழ்வுத் திட்ட” நிடை முறையை வெளிப்படுத்துகிறது.

VIII. இந்திய அரசின் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களும், புதிய மண்ணில் தாயகம் திரும்பியோர் பெற்ற புதிய வாழ்க்கையும்.

1964-ம் ஆண்டு ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி உடனபடிக்கையின் கீழ், இந்தியாவுக்கு திரும்புகின்ற மக்களுக்கு, இந்திய அரசாங்கம் 1968-ம் ஆண்டு புனர்வாழ்வுத் திட்டத்தை கொண்டு வந்தது. இத் திட்டத்தின் கீழ், உடனபடிக்கைக்கு உட்பட்ட அனைவருக்கும் புனர்வாழ்வு அளிக்கப்படும் என்று அரசாங்கம் அறிவித்திருந்த போதும், சில விதிவிலக்கு களையும், புனர்வாழ்வு திட்ட அமுலாகத்தில் மேற்கொண்டது. எவ்ரொருவர் 10,000/- ரூபாவுக்கு அதிகமாக சொத்து (பணமாகவோ அல்லது பொருளாகவோ) கொண்டு வருபவர்களுக்கு வழங்கப்பட மாட்டாது என்று அறிவித்தது. இவ்வறிவித்தல் பிரச்சனைக்கு உட்பட்ட மக்களுக்கு தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை என்று இதுபற்றி தெரியாதவர்கள் இங்குவிவந்ததும் அதிகச் சிரமங்களுக்கு உட்படலாயினர்.

அதிக அங்கத்தினர்களைக்கொண்ட பெரிய குடும்பங்கள், ஒரே குடும்பக் கார்டுடன், இங்கு வரும் பொழுது, தங்களது அனைவரின் உழைப்புச் சக்தியை விற்று சம்பாதித்து சேமித்த பணத்தை ஒரே Bank draft ஆக கொண்டு வந்தனர். இதனால் இவர்கள் புனர்வாழ்வு பெற முடியாது தவித்தனர். பலர் இவ்வித அனுபவங்களை பெற்றவர்கள், வருகின்ற புதிய உறவினர்களுக்கு கடித மூலம் தெரிவித்தனர். அதன் பிறகே சிலர் தங்களது குடும்ப அங்கத்தினர்களை பிரித்து, தனித்தனி குடும்பக் கார்டு பெற்று புனர்வாழ்வு பெற்றனர். இப்படி பிரித்து குடும்பக்கார்டு பெற்ற குடும்பங்கள் வேறு வித தாக்குதல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். அவர்களின் குடும்பம் பல்வேறு இடங்களுக்கு பிரித்து அனுப்பப்பட்டதானது. இந்த புனர்வாழ்வு திட்டம், குடும்பங்கள் சிதைவதை அடிப்படையிலேயே உருவாக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

இந்தியா திரும்புவோர்க்கான புனர்வாழ்வு திட்டத்தில் பதிவு செய்துகொள்ள கண்டியில் புனர்வாழ்வு அலுவலகம் திறக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வலுவலகத்தில் இந்தியா திரும்புவோர் தங்கள் பெயர் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் பதிவு செய்து கொண்டவர் களுக்கு மட்டுமே குடும்பக்கார்டு (Family card) வழங்கப்பட்டது. இக் குடும்பக்கார்டிலேயே அவர்கள் பெறப்போகும் புனர்வாழ்வு குறிக்கப்பட்டது. குடும்பக்கார்டு பெறாத எந்த ஒரு குடும்பத்திற்கும் இந்தியாவில் புனர்வாழ்வு மறுக்கப்பட்டது. இவற்றை இவ்வலுவலகம் பத்திரிகை மூலம் விளம்பரப்படுத்தியது என்னவோ உண்மைதான். எனினும் படிப்பறிவற்ற பாமர மக்கள் அதுபற்றி தெரிந்து கொள்ள வழியில்லாது போய் விட்டது. 1974-ம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சில சமூக சேவை அமைப்புகள் முன் வந்து இதனை மக்களுக்கு தெரிவித்தன. எனினும் புனர்வாழ்வு திட்டம் குறித்த உண்மை நிலவரமோ அல்லது இந்திய சூழ்நிலையில் அது நிறைவேற்றப்படும் முறை களையோ அவைகளும் தெரிவிக்கவில்லை. இதனால் ‘இந்தியா சென்றால் எப்படியும் பிழைக்கலாம்; தாய்நாட்டு அரசாங்கச் சம்மை கைவிடமாட்டாது’ என்ற கருத்துக்களே பெரும்பாலும் பரப்பட்டன. இதனால் தாயகம் திரும்புவோர் எதிர்பார்ப்புகளுடன் வந்து இங்கு ஏமாற்றமுறை செய்தனர்.

தம் அறியாமையினால், குடும்பக்கார்டு பெறாமலே இந்திய திரும்பிய குடும்பங்களுக்கு மீண்டும் குடும்ப கார்டு பெற கண்டு

புனர்வாழ்வு அலுவலகத்திற்கு தெரிவித்து பெற இடமுண்டு. எனினும் இது பற்றி புனர்வாழ்வு அதிகாரிகள் பரிவோ, அக்கறையோ காட்டாது பாதிக்கப்பட்ட குடும்பத்தவர்களை வசை மாறி பொழியவே செய் கின்றனர். இறுதியில் பல குடும்பங்கள் இன்றுவரை எவ்வித உதவியும் அற்று, வறுமையில் வீழ்ந்து ‘தாய்நாட்டை’ திட்டிக்கொண்டு வாழ்க்கையை நகர்த்துகின்றன.

இந்திய அரசு அறிவித்த புனர்வாழ்வுத் திட்டங்கள்

1. தேயிலை, ரப்பர், சிங்கோனா தோட்டங்களிலும் அரசு பண்ணைகள் களிலும் வேலை வாய்ப்பு.
2. நூற்பாலை, சர்க்கரை ஆலை, போக்குவரத்து கழகங்களில் வேலை வாய்ப்பு.
3. நிலங்களில் குடியமர்த்தல்; விவசாயத்திற்கு நிலம் வழங்குதல்
4. நிலம் வாங்கவும், விவசாயம் செய்யவும் கடனுதவி.
5. வியாபாரக் கடன் 5000/- = ரூபாவும், சுயவேலை வாய்ப்பும்.
6. வீடு கட்டுவதற்கான பணத்தவி 6000/- ரூபா நகர்ப்புறத்திலும், கிராமங்களில் 3000/- = ரூபாவும் வழங்குதல்.

இத் திட்டங்களின் கீழும், இதற்கு பிறகு இந்திய அரசு புதிதாக சேர்த்துக் கொண்ட திட்டங்களின் கீழும், அல்லது திட்டமிடாமலேயே அதிகமாக தாயகம் திரும்புவோர் வந்து குவியும் போது எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களின் படியும், இதுவரை புனர்வாழ்வு பெற்ற குடும்பங்கள் 74, 753 என புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன: அது வருமாறு:-

அட்டவணை I

எண்	உதவிகளின் வகை	புனர்வாழ்வு பெற்ற குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை

1.	அரசு தேயிலை, ரப்பர் சிங்கோனா தோட்டங்களில் வேலை வாய்ப்பு	2,642
2.	தூற்பாலை, சர்க்கரை ஆலை	2,064
3.	விவசாய நிலத் திட்டம்	2,161

4. வியாபாரக் கடன்	59,458
5. வேறு மாநிலங்களில் வேலை வாய்ப்பு	3,972
6. வங்கிகளினுடாக உதவி	3,359
7. நிலம், விவசாயக் கடன்	149
8. அரசு விவசாயப்பண்ணை	791
9. சுயவேலை வாய்ப்பு என்.டி.சி.	
மாட்டுப்பண்ணை	162
	<hr/>
	74,753

இந்த புள்ளி விபரங்கள் தாயகம் திரும்பியவர்களுக்கு அரசு சரியான புனர்வாழ்வு அளித்துள்ளதாக தோற்றத்தை தரலாம். ஆனால் உண்மை வேறுமாதிரியாகவே இருக்கிறது. இலங்கையிலிருந்து திரும்புகிறவர்கள் 90% வீதமானோர் தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங் களில் வேலை செய்தவர்களே. காலம் காலமாக அவர்கள் அவ்வித தொழில்களுக்கே பழக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்கள். சுரண்டலுக்கும் உட்பட்டு வாழ்ந்திருக்கிறார்களே தவிர, சுரண்டி வாழ்ந்தவர்கள் அல்ல. பெரும்பான்மையினர் அறியாமையுடன் கூடிய அப்பாவித்தனத்தை செல்வமாக பெற்றவர்கள் எனிதில் மற்றவர்களை நம்பவும், ஏமாறவும் கூடியவர்கள். இவர்கள் கண்டியில் புனர்வாழ்வு அலுவலகத்தில் தங்கள் பெயரை பதிவு பண்ணுகையில் குடும்பக்காரர்டு களை நிரப்புகையில் - தாங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் தொழில் தோட்டத் தொழில்தான். ஆனால் உண்மை இவ்விதம் இருக்கையில் பெரும் பான்மையினர் எவ்விதம் வியாபாரக்கடன் பெற்றிருக்கிறார்கள்? கண்டி புனர்வாழ்வு அதிகாரிகள் எதை ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொடுக்கிறார்களோ, அதுதான் குடும்பக்காரர்டில் இருக்கும் என்பதை இங்கே மன்றப் முகாமுக்கு வந்தபின்தான் புரிந்து கொள்கின்றனர்.

இவ்விதம், இவர்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாகவே பெரும் பான்மையினர் வியாபாரக் கடனுக்கும், விவசாய நிலத்திற்கும் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இப்படித் தள்ளப்பட்டவர்கள் எண்ணிக்கை 61,763 குடும்பங்கள் என்று கூற இடமுண்டு. இந்த அர்த்தத்தில் இந்த புனர்வாழ்வு இந்த மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக திணிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும்.

1981ம் ஆண்டு பெரும்பாலான இடங்களில் தாயகம் திரும்பிய வர்களின் மத்தியில், 2176 குடும்பங்களை ஆய்வு செய்கையில் கீழ்க்கண்ட விபரங்கள் எமக்கு கிடைத்தன. (இவ்வாய்வு 1970-ம் ஆண்டு முதல் 1982-ம் ஆண்டு ஜனவரி வரை புனர்வாழ்வு திட்டப்படி குடும்பங்கள் மத்தியில் செய்யப்பட்டது.)

அட்டவணை II

உதவிகளின் வகைகள்

பெற்ற உதவிகளின் எண்ணிக்கை	உதவியும் எந்த பெற்ற ஒரும்பங்கள் எடுப்பத்திற்கு	உதவிகளின் எண்ணிக்கைக்கு
---------------------------------	---	----------------------------

1. வியாபாரக் கடன்	771
(a) 1-ம் தவணை பெற்ற குடும்பங்கள் 758	}
(b) 2-ம் " " " 13	}
(c) 3-ம் 1000, 13, 000, 0 0	}
2. தேயிலை, ரய்பர், கூட்டுறவு நூற்பாலை, சர்க்கரை ஆலை கூட்டுறவு	725
3. விவசாய காலனி	281
4. அரசு விவசாயப்பண்ணை	124
	மொத்தம் 1901 + 275 2176

இத்தகவல்கள் எதனைக் காட்டுகின்றன?

வியாபாரக் கடன் பெற்ற குடும்பங்களே இந்த எண்ணிக்கையில் முதலிடம் பெறுகின்றன. அதிலும் முதல் தவணை கடன் (3000/=) மட்டுந்தான் பெற்றுள்ளார்கள் என்பது, புனர் வாழ்வை முழுமையாக 771 குடும்பங்களும் பெறவில்லை என்பதை துல்லியமாக வெளிப்படுத்துகிறது. இவர்களில் 13 பேர் மட்டுமே இரண்டாம் தவணை (அதுவும் 1977-ம் ஆண்டுக்கு முன் வந்து 2000/= முதல் தவணையாக கடன் பெற்றவர்கள் இரண்டாம் தவணையாக 1000/= ரூபா பெற்றுள்ளனர்)

கடன் பெற்றுள்ளனர். என் இவர்கள் முழுமையாக வியாபாரக்கடன்களை பெறவில்லை? விருப்பமில்லாத காரணத்தினாலா? இல்லை. புனர் வாழ்வை பெற்றுக் கொள்வதில் உள்ள சட்டத்திட்டங்களும், ஊழல்களும், கெடுபிடிகளும்தான். ஒரு தாயகம் திரும்பிய குடும்பம், தாம் இங்கு வந்த ஒரு வருடத்திற்குள் இரண்டாம் தவணை கடனுக்கு விண்ணப்பிக்கா விட்டால், அவரின் காலம் கடந்த மனு தள்ளுபடி ஆகிறது. இச் சட்டத்தினாடாக 99% வீதமானோர் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இவ்வித முறைகளும் அதிகாரிகளின் கெடுபிடிகளும் இருப்பதனால், தரகர்கள் ஊடாக உதவிகளைப் பெற இவர்கள் தள்ளப்படுகின்றனர். இந்த இடைத்தரகர்கள் குடும்பக் கார்டுகளை பெற்றுக்கொண்டதும், அவர் களே அதிகாரிகளாக நின்று இந்த அப்பாவி மக்களை மிதிக்கின்றனர்; ஏமாற்றுகின்றனர்; மோசடி செய்கின்றனர்.

வியாபாரத்தில் எவ்வித அனுபவமும், சுரண்டல், வஞ்சிப்பு மனோபாவங்களும் இல்லாத அந்த அப்பாவி மக்கள் மண்டபம் முகாமில் இருக்கும்பொழுது பெறும் முதல் தவணை கடனை, ஒரு இடத்தில் குடியேறுவதற்கு முன்னதாகவே செலவழித்து விடுகின்றனர். அப்புறம் எங்கே கடை விரிப்பது? வழங்கப்படும் 3000/= ரூபாயில் கடை வைத்து இவர்கள் தங்கள் முழு குடும்பத்தையும் எப்படி பாது காப்பது? இவர்களுக்கு கடை வைத்து நடத்த இடவசதி இலகுவில் கிடைக்கிறதா என்ன?

மொத்தத்தில் வியாபாரக் கடன் என்பது கண்துடைப்பே. அனுபவம் பெற்ற உழைப்பாளர் சக்தி இத்திட்டத்தினால் சீர்க்குலைக் கப்படுகிறது. கடன் பெற்ற 771 குடும்பங்களில் 1% வீதம் கடை வைக்கவில்லை. அவர்கள் நாடோடிகளாகி விட்டனர். இந்த மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இப்படி வெளிப்படுத்துகின்றனர் “இந்த மன்னில் வந்து காலடி வச்சதுமே அரசு எங்களை கடனாளியாக்கியது; நாங்கள் இப்போது ஒட்டாண்டிகளாக தரகர்களின் பின்னால் அலைகிறோம்.”

வீடு கட்ட கடன் உதவி பெற்ற குடும்பங்களும் முழுமையாக உதவிகளை பெறவில்லை என்பதை இங்கே குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். ஆய்வுக்கு உட்பட்ட குடும்பங்களில் 665 குடும்பங்கள் முதல் தவணை கடனை வீடுகட்ட பெற்றுள்ளனர். இவர்களில் இரண்டாம் தவணை பெற்றவர்கள் 51 குடும்பங்களாகும். மூன்றாம் தவணை பெற்ற

குடும்பங்கள் கீழ்க்கண்டவைகளைக் கொடுக்கின்றன. 32 ஆகும். இந்த எண்ணிக்கையில் 32 குடும்பங்களே வீடுகளை நிர்மாணி த்துள்ளனர். இதர 633 குடும்பங்கள் அரைகுறை வீடுகளை கட்டி உள்ளனர்; அல்லது கட்டாமலேயே விட்டுவிட்டனர்.

வீடு கட்டுவதற்கான கடன் பெற இவர்கள் தரகர்கள் ஊடாக புனர்வாழ்வு துறையை அனுகேவேண்டியுள்ளது. இவர்கள் மொத்தமாக ரல் குடும்பங்களுக்கு ஒரே இடத்தில் வீடு கட்டித் தருவதாக கூறி, குடும்பக்காரருகளை பெறுகின்றனர். வீட்டுக்கான அடித்தளத்தையும், தாங்கள் நினைக்கும் இடத்தில் நிர்மாணிக்கின்றனர். இந்த இடம் பல தாயகம் திரும்பியவர்களுக்கு தெரிவதில்லை. அவர்கள், நீல்கிரியிலோ அல்லது வேறு எங்கோ தொழிலுக்காக அலைந்துகொண்டிருப்பார்கள். கடன் பெறும் அன்று மாத்திரம் தரகர் அன்போடு கடிதம் எழுதி குறிப் பிட்ட நப்பர் வரவழைப்பார். அவரும் செலவுக்கு என்று ஒரு சிறு தொகையை தான் எடுத்துக்கொண்டு முழுத்தொகையையும் தரகரிடம் விட்டுச் செல்வார். அப்பறம் அவருக்கும், தரகருக்கும் தொடர்பு அற்று போகிறது. தரகர் தலைமறைவாகிறார். குடும்பக்காரர்டை அவரிடம் கொடுத்த தாயகம் திரும்பியவர் ஏமாற்றப்பட்டு விடுகிறார்.

இந்த மக்கள் ஏன் குடும்பக் காரருகளை தரகர்களிடம் கொடுக்கின்றனர்? நேரடியாக வட்டார மாவட்ட அலுவலகங்களில் குடும்பக் காரருகளை கொடுத்தவர்கள் கூட மீண்டும், அவற்றை பெற்று தரகர்களிடம் ஒப்படைக்கின்றனர். இது ஏன்? பக்கு ஒரு முறையிலே

அரசு அலுவலகங்கள் அந்த குடும்பக்காரருகளை கவனிப்பதே இல்லை. தரகர்கள் ஊடாக குடும்பக்காரருகள் வட்ட அலுவலகத்திற்கு வரும்பொழுது அதிகாரிகளுக்கு அச்சமற்றவகையில் லஞ்சம் கிடைக்கிறதல்லவா? லஞ்சம் தானே இன்று ஒரு காரியத்தை உடனே செய்து கொள்வதற்கான ‘கிரியா’ ஊக்கியாக இருக்கிறது. இதனால்தான் சீக்கிரமாக தங்கள் கடன் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள தாயகம் திரும்பியப்பக்கள் தரகர்களை அனுகூகின்றனர். அவ்விதம் அனுகிரிப்பாக நிதிக்கப்படுகின்றனர். இந்த தரகர்கள் யார்? இவர்கள் புனர்வாழ்வு அமுலாக்க திட்டத்திலோ, இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்திலோ இடம் பெறாதவர்கள். ஆனால் இந்த சமூகத்தின் பொருளாதார வாழ்வு தரகர்கள் இல்லாமல் நகர்ந்து செல்ல முடியாது என்பதையே இது காட்டுகிறது. தரகுத்தனம் என்கிற ஒரு தொழில் நோயை உற்பத்தி செய்யாமல் ஏன் இத்திட்டம் செயல்பட முடியவில்லை.

இத்திட்டத்தின் பின்விளைவுகள் குடும்பங்களின் இடப்பெயர்ச்சி. இவர்கள் மத்தியில் செய்த ஆய்வின்படி 962 குடும்பங்கள் இடப்பெயர்ச்சிக்கு உட்பட்டுள்ளன. இவர்கள் மட்டுமல்ல; இன்னும் தொடர்ச்சி யாக வாழ்வதற்காக, வேலைக்காக அலையும் குடும்பங்கள் இதைவிட அதிகம்.

தொழில் வாய்ப்பு பெற்ற 725 குடும்பங்களைத் தவிர மற்றவர்கள் மத்தியில், அலைந்து செல்வது என்பது ஒரு மனோ இயல்பாகி விட்டது. இக்குடும்பங்களில்கூட தொழில் 2 நபர்களுக்கே வழங்கப்படுகிறது. இந்த 2 நபர்கள் வேலை வாய்ப்பு பெற 3 நபர்கள் வேலையற்று இருக்க வேண்டியுள்ளது. தேயிலை தோட்டங்களில் வேலை வாய்ப்பு பெற தகுதி பெறும் குடும்பங்களின் அளவு ஐந்து அங்கத்தவர்கள் (அதாவது 14 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள்) கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதனால் வேலைவாய்ப்பு பெற்ற இருவர்களை தவிர்ந்த ஏனையோர் வேலை தேடி அலைவது தவிர்க்க முடியாதது.

அட்டவணை 1-ன் படி 1964 முதல் 1982-ம் ஆண்டுவரை தேயிலை, ரப்பர், சிங்கோனா தோட்டங்களிலும், நூற்பாலை, சர்க்கரை ஆலை, அரசு விவசாயப்பண்ணை, என்.டி.சி., மாட்டுப்பண்ணை ஆகியவற்றிலும் வேலை வாய்ப்புப்பெற்ற குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 9631 ஆகும். வேலை வாய்ப்பைப் பெற்ற குடும்பங்களைச் சேர்ந்த வேலையற்ற குடும்ப அங்கத்தினர்கள் எண்ணிக்கை (9631×3) 28,893 பேராகும். இது தோராயமானதே.

விவசாயக் கடன், வியாபாரக் கடன், ஆகியவற்றை புனர்வாழ்வாக பெற்ற குடும்பங்கள் 61,763 ஆகும். இவர்களில் வியாபாரக் கடன் பெற்றவர்கள் 98% வீதமானோரும், விவசாயக் கடன் பெற்ற 90%வீதமானோரும் நிலத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டனர். எனவே இவர்கள் மத்தியில் வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் ழதாகரமான பிரச்சனையாக எழுந்துள்ளது.

வேறு மாநிலங்களில் குடியேற்றப்பட்ட குடும்பங்கள் மொழிப் பிரச்சனை காரணமாகவும், காலாகிலை ஒத்துக் கொள்ளாத காரணத்தாலும் புனர்வாழ்வை மாற்றி, மாற்று புனர்வாழ்வு கேட்கின்றன. அதுமறுக்கப்படும்போது அங்கே நிரந்தரமாக தங்கி நிற்க முடியாமல் வேலையை

விட்டு தமிழகத்திற்கே மீண்டும் ஒடி வருகின்றனர். இடம் பெயர்ந்த வர்களின் பட்டியலில் இப்படிப்பட்டவர்கள் 20% வீதத்தை ஆக்குகின்றனர். இறுதியில் வேலை இழந்து போகின்றனர். இவர்கள் வாழ்க்கை சீர்குலைந்து போகின்றது. இவர்களுக்கு புனர்வாழ்வத் திட்டத்தில் எந்தக் கருணையும் நெகிழ்ச்சியும் காட்டப்படுவதில்லை, உண்மையில் இந்த மக்கள் இடம் மாறவும் வேறு வேலை கேட்கவும் காரணம் என்ன? இந்த உழைப்பாளர்கள் உழைக்க மறுத்து சோம்பேநிகளாக இருக்கவா விரும்புகின்றனர்? இல்லை. தனக்கு ஒத்துப் போகாத-பழக்கப்படாத-இடத்திலோ, தொழிலிலோ அவர்களை குடியமர்த்திய திட்டத்தின் விளைவல்லவா இது? சட்டப்படி மாற்று புனர்வாழ்வு மறுக்கப் படுவதனுடாக - அரசாங்கம் இவர்களை ஸாவகமாக 'கைகழுவி' விடுகின்றது.

இலங்கையில்-கண்டி புனர்வாழ்வு அலுவலகத்தில் இவர்கள் கேட்ட புனர்வாழ்வு ஒன்றாக இருக்கும்; பரிந்துரைக்கப்பட்டது வேறொன்றாக இருக்கும். இந்தியாவில் இவர்கள் பெற்ற புனர்வாழ்வு இன்னொன்றாக இருக்கும். உடன்படிக்கை தொடங்கி புனர்வாழ்வு பெறுவது வரையிலான அனைத்தும் இவர்களின் சுயாரின்ய உரிமைக்கு மாறுபட்டதாகவே அமைந்து போகின்றன. இவர்களின் கருத்துக்கள், விருப்பங்கள், அபிலாசைகள், எதுவுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப் படுவதில்லை.

இந்த புனர்வாழ்வத் திட்டத்தின், இவ்வித செயல்பாடுகளினாலும் ஊழல்களினாலும், தங்களது அறியாமைகளினாலும் புனர்வாழ்வு பெறாதவர்கள் 275 குடும்பங்களாகும். ஆக மொத்தத்தில் இந்த புனர்வாழ்வு திட்டம் இந்தியா திரும்பியுள்ள மக்களுக்கு எவ்விதத்திலும் நல்ல புனர்வாழ்வு கொடுக்கவில்லை. மாற்றாக நாடோடிகளாக ஆக்கியுள்ளது. அவர்களின் ஆண்மா, நிரந்தர துண்ப மேகங்களினால் மறைக்கப்படுவது.

இவ்விதமான நிலைமைகளில் இவர்களில் ஒரு பகுதி மக்கள் இறந்து போய் விட்டனர். இந்த ஆயவுக்கு எடுக்கப்பட்ட 2176 குடும்பங்களில் 637 பேர் இறந்திருக்கின்றனர். இந்த இறப்பில், தற்கொலைகளும் அடங்கும். இவர்கள் மொத்த குடும்பங்களிக்கை யில் 46% வீதமாவார்கள். கீழ்க்கண்ட புள்ளிவிவரங்கள் இதனை மேலும் விளக்கும்.

0— 5 வரை	105
6—15 வரை	57
16—30 வரை	102
31—50 வரை	127
50-க்கு மேல்	246

மொத்தம் 637

இந்த புள்ளி விபரம் காட்டும் உண்மை என்ன? குழந்தைகளின் (0—5 வயது வரை) மரண விகிதம் ஏறத்தாழ 15% வீதத்தை ஆக்குகின்றது. இதற்கான காரணம் என்ன? சில பிரசவ காலத்தில் இந்திய பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்ததனால் புதிய சூழ்நிலையில் சரியான மருத்துவ வசதி இல்லாத காரணத்தால் இறந்து போகின்றன. மலைப் பிரதேசத்தில் பிறந்திருந்த குழந்தைகள், தமிழக கிராமங்களில் காலனிலை-வெப்பம் தாங்காது இறந்து போகின்றன. திருவரங்குளம் காலனியில் குடியேறிய மக்களில் முதல் வருடத்திலேயே இறந்து போனவர்கள் அதிகம். மருத்துவ வசதி, குடியிருப்பு வசதி அற்றநிலையும், ஊட்டச்சக்தியின்மையுந்தான் குழந்தைகளின் மரணங்களுக்கு காரணமாகின்றது. 16 - லிருந்து 30 வயது வரையிலான இளைஞர்கள், வேலையில்லாமை, வறுமை, சுகாதாரமின்மை, தாம் வளர்ந்த தேசத்தை பிரிந்து வந்த மனோநிலை பாதிப்புகள் ஆகிய காரணங்களால் மரணமடைந்துள்ளனர். வாழத்தகுதி படைத்த விருந்து 50 வயது வரையிலானவர்களில் இவ்வாறு மரணமடைந்தவர்கள் 45% வீதத்தினராவர். இந்திய அரசாங்கம் இவர்களுக்கு புனர்வாழ்வு திட்டத்தை சரிவர உருவாக்கி உதவி வழங்கி இருந்தால் வாழ்க்கை உறுதி பட்டிருக்குமல்லவா? ஆனால் இங்கே மரணந்தான் இவர்களுக்கு நிச்சயிக்கப் பட்டுள்ளதை நாம் காண்கிறோம்.

a) விவசாய நிலக்காலனி திட்டம்

விவசாய நிலக் காலனி திட்டத்தின்படி, 1979-ம் ஆண்டு அக்டோபர் வரை 2161 குடும்பங்கள் குடியமர்த்தப் பட்டுள்ளன. இத்திட்டம் திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம், புதுக்கோட்டை, திருச்சி, வடஅந்தாடு ஆகிய மாவட்டங்களில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

காலனிக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிலம் வறட்சி நிறைந்ததாகும். கிராமங்களில் பூர்வீகமுக்கிளின் மாடு மேய்ச்சல் நிலமாக இருந்து பின் தரிசு நிலமாக விடப்பட்ட விவசாயத்திற்கு பொருத்தமில்லாத நிலப் பகுதியாகவே இது உள்ளது. இவ்வகைப்பட்ட நிலங்களில்தான் 3 ஏக்கர் வீதம் ஒரு குடும்பத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இன்று அரசாங்கத்தால் “வறட்சிப்பகுதி” என்று அறிவிக்கப்பட்ட மாவட்டங்களில்தான் இந்த திட்டங்கள் அதிகமாக அமுல்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இத்திட்டத்தின் குடியேற்றப்பட்ட மக்களுக்கு விவசாயக் கடன் உதவிகளை தமிழ்நாடு அரசு ஆணை (எண் 22(B) RHI DPT of REHAB Dt. 29-7-73) அறிவித்துள்ளது வருமாறு :

கடன்வகை

ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் தொகை 22
(ரூபாய்களில்)

1 நிலம் பண்படுத்த	900 வரையில்
2 கிணறு வெட்ட	2500 வரையில்
3 உழவு மாடுகள் 2	800 வரையில்
4 விவசாயக் கருவிகள்	200 வரையில்
5 பயிரிடுவதற்கான செலவுகள் (விதை, பூச்சிமருந்து, உரிம் உட்படி) (1 ஏக்கர் எனில் 350 ரூபா) (2 ஏக்கர் எனில் 650 ரூபா) (3 ஏக்கா எனில் 950 ரூபா)	950
6. துணைத் தோழில்கள் (காய்கறி தோட்டம், பகால்நிடை பகால்நிடை வளர்ப்பு, மாட்டு வண்டி) மொத்தம் 300	300
மொத்தம்	5650

நீர்ப்பாசனத்தை அதிகரிக்க-கிணறு ஆழமாக தோண்ட, மேலும் கடனுத்தி 4000/- ரூபா கொடுக்கப்படும் என்றும் உள்ளது.

இத்தனை வகையான கடனுத்தவிகளும் காலனி திட்டத்தில் நடியேற்றப்பட்ட மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளனவா? அவர்கள் நல்ல மாழ்க்கை நிலைமையில் வாழ்கின்றார்களா? எத்தனைக் காலனிகள் விவசாய நிலங்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன? காலனிகளில் குடியேறிய க்கள் நிரந்தரமாக அங்கேயே தங்கி விற்கின்றனரா?

விவசாய நிலக் காலனி திட்டத்தின்படி குடியேற்றப்பட்டுள்ள
281 குடும்பங்களை ஆய்வு செய்தபோது கிடைத்த உண்மைகளின்
வெளிச்சத்தில் இவற்றை அணுகுவோம். ஆய்வுக்கு உட்பட்ட
மாவட்டங்கள், குடும்பங்களின் பட்டியல் பின்வருமாறு:-

காலனிகள் அமைக்கப் பட்ட மாவட்டங்கள்.	ஆய்வு செய்யப்பட்ட குடும்பங்கள்.
--	------------------------------------

வட ஆற்காடு	16
திருச்சி	17
திருநெல்வேலி	22
ராமநாதபுரம்	28
புதுக்கோட்டை	128

மொத்தம் 281

திருச்சி மாவட்டத்தில் ஆய்வுகுட்டப்பட்ட குடும்பங்கள் பதினேழும் கொடைக்கானல் காடுகளில் தற்போது கூலிகளாக உள்ளன இவர்கள் கீழ்ப்புவியூர், 'ஏ'. 'பி'. காலனிகளைக் கேர்ந்தவர்கள். கிணறு வெட்டுவதற்கும், வீடு கட்டுவதற்குமான கடன்களை மட்டுமே இவர்கள் பெற்றுள்ளனர். காலனியில் குடியேற்றப்பட்ட அனைவரும் கிணறு தோண்டியுள்ளனர். 40 அடி வரையும் தோண்டி நீர் கிடைக்காததனால் காலனியை விட்டு பலர் வெளியேறிவிட்டனர். மழைக்காலத்தை நம்பி சிலர் விவசாயம் செய்கின்றனர். இதுவும் சிறிய அளவு நிலத் துண்டில்தான். முழுமையாக யாரும் விவசாயம் செய்வதில்லை. பூர்வீக கிராமப் பகுதி மக்கள்கூட 3 ஏக்கர் நிலத்தை (இருந்தால்) கிணற்றுப் பாசனத்தை நம்பி (மாட்டிறைவை) செய்வதில்லை. நவீன இறைவை இயந்திரங்களைக் கொண்ட பணக்கார விவசாயிகள் மட்டுமே விவசாயம் செய்யக் கூடியதாக உள்ளது.

இங்குள்ள இரண்டு காலனிகளில் மாத்திரம் 165-க்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டுள்ளன. 60 குடும்பங்களை காண்டிராக்டர் வீடு கட்டிக் கொடுப்பதாக ஒப்பந்தம் செய்து பிளாட் மாத்திரம் போட்டு விட்டு ஏமாற்றிவிட்டான். மற்றவர்கள் (105) வீடுகள் கட்டியும்,

இங்குள்ள இரண்டு காலனிகளில் மாத்திரம் 165க்கு மேற் பட்ட குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டுள்ளன. 60 குடும்பங்களை காண்டிராக்டர் வீடுகளிட்டுக் கொடுப்பதாக ஒப்பந்தம் செய்து பின்ட மாத்திரம் போட்டுவிட்டு ஏமாற்றி விட்டான். மற்றவர்கள் (105) வீடுகள் கட்டியும் அவற்றில் தங்கி நிற்கவில்லை. இதன் அர்த்தம் அவர்கள் விவசாயம் செய்யவில்லை; வாலபாறை, நீலகிரி, கொடைக்கானல் போன்ற பகுதிகளை நோக்கி சென்று விட்டார்கள் என்பதுதான். இருப்பவர்களும், இதர விவசாயக் கடன்களை பெற முடியவில்லை. விவசாயம் செய்யப்படாவிட்டால் அவர்கள் எவ்விதம் கடன்பெற முடியும்?

நான் கூற விரும்புகிறேன் காலனிகளுக்கு மாதாந்திர மாநாடு மாவட்டத்தில் ஒக்கூர், புதூர் காலனி என்ற இரண்டு காலனிகளிலும், இதர காலனிகளிலும் மக்கள் வேறு இடங்களை நோக்கி வெளியேறியுள்ளனர். இங்கு கிணறுகள் 30 அடிவரை தோண்டப்பட்டன. எனினும் விவசாயத்திற்கு ஒத்துப் போகாத உப்புநிர்தான் கிடைத்ததால் விவசாயம் செய்ய முடியவில்லை. இதனால் இடையேலூரா பி. காலனியைச் சேர்ந்த மக்கள் வேலை தேடி சென்றுள்ளனர்-இவர்கள் புனர்வாழ்வின் இதரக் கடன்களையோ, பெற்ற கடன்களையோ அனுபவித்துள்ளார்கள் என்று கூற முடியுமா? பயன் பெற்றுள்ளார்கள் என்று கூற முடியுமா? ஆய்வுக்குப்பட்ட 28 குடும்பங்களும் கூலிகளாக உள்ளவர்களே. ஆக திருச்சி, ராமநாதபுரம் காலனியைச் சேர்ந்த 45 குடும்பங்களும் விவசாயக் கடன்களில் ஒரு பகுதி, வீட்டுக் கடன் 3 ஏக்கர் நிலம் எல்லாம் பெற்றும் தமிழை இந்த திட்டத்தின் கீழ் விவசாயிகளாக நிலை நிறுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. காட்டு செலவில் கொடும்பட்டு கொடும்பட்டு காலனிகளுக்கு மாவட்டத்தில் 16க்கு மேற்பட்ட காலனிகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் கங்கை கொண்டான் என்ற இடத்தில் 1973ல் அமைக்கப்பட்ட காலனி 1978-ல் மூடப்பட்டது. ஏன்? விவசாயத்திற்கு எந்த காலனியைப் பயன்படுத்த முடியாத நிலமாக- அடியில் பாறைத்தொடர் உள்ள இடமாக இருந்தது. கிணறு வெட்டப்பட்டது; வீடுகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. ஜந்து வருட வாழ்க்கையில் சுமார் 60க்கு மேற்பட்டோர் இறந்தனர். இறுதியில் மக்கள் கடுமையாக போராட்டம் நடத்தியதன் விளைவாக பலருக்கு மாற்றுப் புனர்வாழ்வு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நூற்பாலையில் வேலை வழங்கியதனுடாக வழங்கப் பட்டது. விவசாய விலக் காலனி திட்டத்தில் இந்த நிலப்பரப்பை விவசாயத்திற்கு

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் 16க்கு மேற்பட்ட காலனிகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் கங்கை கொண்டான் என்ற இடத்தில் 1973ல் அமைக்கப்பட்ட காலனி 1978-ல் மூடப்பட்டது. ஏன்? விவசாயத்திற்கு எந்த காலனியைப் பயன்படுத்த முடியாத நிலமாக- அடியில் பாறைத்தொடர் உள்ள இடமாக இருந்தது. கிணறு வெட்டப்பட்டது; வீடுகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. ஜந்து வருட வாழ்க்கையில் சுமார் 60க்கு மேற்பட்டோர் இறந்தனர். இறுதியில் மக்கள் கடுமையாக போராட்டம் நடத்தியதன் விளைவாக பலருக்கு மாற்றுப் புனர்வாழ்வு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நூற்பாலையில் வேலை வழங்கியதனுடாக வழங்கப் பட்டது. விவசாய விலக் காலனி திட்டத்தில் இந்த நிலப்பரப்பை விவசாயத்திற்கு

தேர்ந்தெடுத்தது யார்? அரசுதானே? ஐந்து வருடங்களுக்குப் பிறகுதான், இந்த அரசாங்கத்திற்கு அந்த நிலம் விவசாயத்திற்கு உகந்த நிலமில்லை என்று புரிந்திருக்கிறது.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஆய்வுக்குட்பட்ட சில காலனிகளின் பெயர் பட்டியல் வருமாறு:-

காலனி திறக்கப் பட்ட வருடம்.	காலனிகளின் பெயர்கள்	குடியமர்த்தப் பட்டுள்ள குடும்பங்கள்
-----------------------------	---------------------	-------------------------------------

1973	பருத்திப்பாடு காலனி	48
1972	காந்திநகர் காலனி	64
1973	கரடிக்குளம் காலனி	216
மொத்தம்		328

இந்த காலனி வாழ் மக்கள் என்ன கூறுகிறார்கள்?

பருத்திப்பாடு காலனி:-

இது கட்ட பொம்மன் காலத்தில் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருட்களை பங்கிட்டுக் கொள்ளும் இடமாக இருந்தது. எங்களில் ஒருவர்கூட, நிலத்தை பண்படுத்தும்போது ஒரு இரும்பாலான வாளை ழுமிக்கடியிலிருந்து கண்டு பிடித்துள்ளார். நாங்கள் குடியேற்றப்படுவதற்கு முன் இது எந்த பயிர் செய்கைக்கும் ஒரு போதும் உட்பட்ட நிலமல்ல என்பது தெரிகிறது. இது மேட்டுப் பாங்கான நிலமாக இருப்பதால் தரிசாகவே விடப்பட்டுள்ளது. நாங்கள் ஒரு வெய்யில் காலத்தில்தான் குடியேற்றப்பட்டோம். எங்களை அழைத்து வந்த அதிகாரியால் நிலம் காட்டப்பட்டது. தற்காலிகமாக குடிசை அமைத்துக் கொள்ள 175/- ரூபாதான் வழங்கப்பட்டது. (புனர்வாழ்வு திட்டப்படி 250/- வழங்கப்பட வேண்டும்) குடிக்கக்கூட தண்ணீர் இன்றி நாங்கள் தவித்தோம். வாழ்க்கை வெறுத்த நிலையில் பெரிதும் துன்புற நோம்.

“சிலர் வீடு கட்டி முடித்த பின்னும், சிலர் வீடு கட்டி அரை குறையாய் விட்டுவிட்டு வெளியேறி விட்டனர். 32 குடும்பங்கள் தான் இப்போது இருக்கிறோம். 16 குடும்பங்கள் வெளியேறி விட்டன.

8. குடும்பங்கள் மாத்திரமே விவசாயம் செய்கின்றனர். அதுவும் வருடத்திற்கு ஒரு போகம், சிறிய அளவில்தான்... கடன்களைக் கண்டு விட்டு கொடுக்கப்பட்டது. 2500/- ரூபாவும் பெற்றோம். 36 அடிக்கு ஆழம் தோண்டயப்பட்டது. ஊற்று நீர் இன்னும் இல்லை முழுக்காலத்தில் தண்ணீர் கிடைக்கும். இது மேட்டு பூயிய பூமிக்கடியில் மிகு ஆழத்தில்தான் டீரோட்டம் இருக்கும். 1975-ம் ஆண்டு வரை விவசாயம் எதுவும் செய்யவில்லை. கொண்டு வந்தது முடிந்து போயிற்று. பஞ்சத்தில் வீழ்ந்தோம். இப்பஞ்சத்தில் 8 பேர் (1975) இறந்து போயினர். இதனை நாங்கள் “மக்காசோஸப பஞ்சம்” என்கிறோம். அப்போது மக்காசோஸக் கஞ்சிதான் எங்களுக்கு உணவு. இதுவரை இங்கு (1982 ஜெவரி வரை) சுமார் 45 பேர் இறந்து போயுள்ளனர்.

இந்த காலனியில் இரண்டு குடும்பங்கள் வசதியாக உள்ளன. இவர்கள் பம்புசெட் கிணறு வைத்துள்ளனர். இந்தக் குடும்பங்களில் இருவர் படித்தவர்கள். அவர்கள் வெளியில் வேலை செய்வதனால் குடும்பம் சமாளிக்க முடிகிறது. இன்னும் இரண்டு குடும்பங்கள் மாடு வைத்துள்ளன.

(எடுத்த பொரு 0008 ...)

இதுவரைக்கும் நாங்கள் பல கடன்கள் பெற்றுள்ளோம். பஞ்ச நிவாரணம் உட்பட.. 7449/- ரூபா வரை பெற்றுள்ளோம். எனினும் விவசாயம் தான் செய்ய முடியவில்லை. இப்போது நாங்கள் கடனாளியாகவும், மற்ற கிராமங்களில் குறைந்த கூவிக்கு வேலை செய்வார்களாகவும்தான் இருக்கிறோம். நாங்கள் விவசாயி நிலக் காலனி திட்டத்தில் விவசாயிகளாகப்படவில்லை. ஆண்டுகளாகப் பட்டிருக்கிறோம். இதுதான் உண்மை நிலமை. எனிலூடு காலனி = 10000/- பொருப்பு நகர்களையும் காப்பது காலனி பொரு = 10000/- பள்ளிக்கூட வசதிகள் எதுவும் இல்லை. எங்கள் குழந்தைகளை ஹாஸ்டலில் சேர்ப்பதற்காக அவாகள் மத்து மாறுவதற்கு நாங்களே அனுமதித்தோம். நகர்களின்று குடித்திக்காலமாக இப்பகுதியில் விவசாயம் செய்ய முடியாது. எங்களில் பலா தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கே ஏற்றி வந்தவர்கள். அங்கு வேலை

இல்லை என்று கூறி இங்கு கொண்டு வந்து குவித்து விட்டார்கள். இது மனிதர்கள் வாழ முடியாத புறம் போக்கு. இங்கே எங்களை பழி வாங்கியுள்ளார்கள்; இது சித்திரவதைக்கு ஒப்பானது”

-இந்த வாக்கு மூலங்கள் உணர்த்துவது என்ன? விவசாயம் செய்வதற்கு எந்தவித சாத்தியமும் இல்லாத இடத்தில் இவர்களுக்கு நிலம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நிலத்தில் இவர்கள் விவசாயிகளாக்கப் படவில்லை; மாறாக ஆண்டிகளாக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆக இந்த விவசாயமானிலத்திட்டத்தை “தொழிலாளர்களை ஆண்டிகளாக்கும் திட்டம்” என்று குடியேற்றப் பட்ட மக்களின் வார்த்தைகளில் விமர் சிக்கலாமல்லவா?

காந்திநகர் காலனி:-

மொத்தம் 64 குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டுள்ளன. 2 குடும் பங்களுக்கு ஒரு கிணறு என்று 32 கிணறுகள் தோண்டப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ளவர்கள் இதுவரை பெற்ற கடன் விபரம்.

தற்காலிக குடிசை அமைக்க	... 250 ரூபா
மாடு வாங்க	... 600 ரூபா
கிணறு தோண்ட	... 2500 ரூபா
வரட்சி நிவாரணம்	... 1500 ரூபா (1976)
வீடுகட்ட	... 2000 ரூபா (1973)

	... 6850 ரூபா

இவர்களின் வாக்கு மூலம் என்ன?

இந்தக் கடன் பெறவே நாங்கள் லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டி இருந்தது; சுமார் 300/= ரூபா வரை லஞ்சம் கொடுத்துள்ளோம். தாலுகா ஆபீஸ், மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் என்று சென்று வர 550/= ரூபா. இந்த செலவினங்கள் போக நாங்கள் பெற்றது 6000/= ரூபா என்றுதான் கூற வேண்டும்.

விவசாயத்திற்கு என்னென்ன கடன் கொடுக்கிறார்கள் என்று எங்களுக்கு தெரியாது. நாங்களாக சென்று மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்தில் முறையிட்டால்தான் தெரியவருகிறது.

ஊங்கள் இதுவரை விவசாயத்திற்கான உரம், விதைகள் ஆகிய வற்றுக்கான கடன்கள் பெற முடியவில்லை. 1 ஏக்கர் வரை விவசாயம் செய்தால்தான் 350/- ரூபா கொடுக்கிறார்கள். 6 ஏக்கர் நிலத்திற்கு 1 கிணறு தோண்டவே கடன் கொடுத்துள்ளார்கள். எப்படி இரண்டு குடும்பங்கள் காலையில் தண்ணீர் இறைத்துக்கொள்வது? எங்களுக்கு தனித்தனி கிணறுபட்டுத்தோண்ட கடன் கொடுக்க ஒரு சட்டத்தில் இடமில்லையா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு புனர்வாழ்வு திட்ட அதிகாரிகள்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். எந்த மக்களுக்காக இந்த விவசாய நில காலனித் திட்டத்தில் கடனுதவிகள் அறிவிக்கப்பட்டனவோ, அந்த மக்களுக்கே அதனைப்பற்றி அறிமுகப்படுத்த இந்த அரசு ஏன் நடவடிக்கை மேற்கொள்வில்லை?

“1975-ல் இங்கு ரொம்பபேர் செத்துவிட்டார்கள். அப்போது பட்டினிச்சாவு 30; மாடுகளும் தீவனம் இல்லாமல் இறந்துபோய் விட்டன. இதனால் 2.1 குடும்பங்கள் ‘பிழைக்கவழிதேடு’ காலனியை விட்டே வெளியேறிவிட்டார்கள். மிஞ்சி இருப்பவர்களில் 6 குடும்பங்கள் மட்டும் ஆயில் இஞ்சின் வைத்து சிறிய அளவு விவசாயம் செய்கின்றனர். மற்ற வர்கள் கூவிகளாக இருக்கிறோம்.” எஃகி பாலை காக்ருஸ்பார்டுகளில்

இந்த முத்துகள் கூறும் புனர்வு விபரங்கள் எதனை வெளிப்படுத்துகின்றன?

மொத்த குடும்பங்கள் கூடும்பங்கள் பண்ணக்கூடிய முறை 64

விவசாயம் செய்யும் குடும்பங்கள் பண்ணக்கூடிய முறை 6 கூடும்பங்கள் வெளியேறிச் சென்ற குடும்பங்கள் — 21

பிற இடங்களில் கூவிகளாக இருக்கும் குடும்பங்கள் 37

இவ்விதம் உண்மைகள் பட்டவர்த்தனமாய் இருக்கும்போது விவசாய நிலக் காலனி திட்டம் மக்களுக்கு நல்வாழ்வு அளித்துள்ளது என்று கூற முடியுமா?

கரடிக்குளம் காலனி:-

இந்தக் காலனி 1973-ம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. மொத்தம் 216 குடும்பங்கள். இதுதான் இப்பகுதியில் பெரிய காலனி. இங்கும்

6 ஏக்கருக்கு 1 கிணறு என்ற அடிப்படையில்தான் கிணறுகள் தோண்டப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் இங்குள்ளவர்கள் அரசு வழங்கிய அனைத்துகடன்களும் பெற்றுள்ளார்கள். இருந்தும் விவசாயம் செய்ய முடியாமல் இருக்கின்றனர். ஏன்?

கிணறு ஆழப்படுத்த கடன் 1500 ரூபா அரசு வழங்கியது; கிணறை ஆழப்படுத்தினோம். ஆனால் தன்னீர் மேலும் கீழே சென்று விட்டது. பம்புசெட் இல்லாமல் நிரிறக்க முடிவதில்லை. கபிலை ஏற்றத்தில் சிறிய அளவுதான் விவசாயம் செய்ய முடிகிறது. பம்புசெட்டுக்கு கடன் அரசிடம் கேட்டோம். புனர்வாழ்வு திட்டத்தில் அதற்கு இடமில்லையாம்.

மாடு வாங்க கடன் வழங்கப்பட்டது. இப்போது 17 குடும்பங்கள் பால் மாடு பெற்றுள்ளன. 7 குடும்பங்கள் வண்டி மாடு பெற்றுள்ளன. இந்தக் குடும்பங்கள் மட்டுமே பெரும்பாலும் விவசாயத்தில் ஈடுபடுகின்றன. மற்றவர்கள் அனைவரும் கூலிகளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

சில குடும்பங்கள் கடன் பெற்றதும் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு பிழைப்பதற்காக மலைப் பிரதேசங்களை நோக்கி போய்விட்டன. விவசாயத்தில் அனுபவமில்லாததனாலும், காலநிலை ஒத்துக்கொள்ளாத தனாலும் வெளியேறிவிட்டனர். இலங்கையில் குளிர் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டோம். இந்த வெயிலுக்கு முகம் கொடுக்க முடியவில்லை. பசுமையை பார்த்தவர்களுக்கு வறட்சியைப் பார்க்க சகிக்க முடியவில்லை; வெளியேறிவிட்டார்கள்.

1973-ம் ஆண்டு நல்ல மழை. அப்போது தற்காலிக வீட்டில் தான் குடியிருந்தோம். இந்த புதிய மழையில் நோய், பசி இவற்றால் 100-க்கு மேற்பட்டவர்கள் இறந்து போயினர். அப்போது பஞ்சநிவாரணமாக 35/- ரூபா, நபர் ஒன்றுக்கு கொடுக்கப்பட்டது. அதுவும் 5000/- ரூபாவுக்கு குறைவாக கொண்டு வந்த குடும்பங்களுக்கு இந்த நிவாரணம் கிடைத்தது.

இங்கு மின்சார வசதி எதுவும் இல்லை. இப்போதுதான் 22 குடும்பங்கள் தங்களது சொந்த செலவில் மின்சாரம் பெற்றுள்ளனர். இதற்கு 500/- ரூபா வரை செலவாகியுள்ளது.

216 குடும்பங்களில் மொத்தம் 24 குடும்பங்களே தொடர்ந்து விவசாயம் செய்கின்றனர். மற்றவர்கள் மழைக்காலத்தில் சிறிய அளவு விவசாயம் செய்கின்றனர். பெரும்பான்மையினர் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் கூலிகளாக வேலை செய்கின்றனர்.

மொத்தத்தில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி காலனி மாத்திரம் நல்ல நிலையில் உள்ளது. மற்ற காலனிகளில் மக்கள் பெரிதும் துன்பங்களுக்கு ஆளாகியுள்ளனர். பெரும்பாலும் கூலிகளை போடு தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் செய்கின்றனர்.

புதுக்கோட்டை மாவட்டம்:-

வம்பன், திருவரங்குளம், கல்லூர் காலனிகள் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கன. ஒவ்வொரு காலனியிலும் சுமார் 125-லிருந்து 150 குடும்பங்கள் வரை குடியேற்றப்பட்டனர். வீட்டுக் கடன், விவசாயக் கடன், கிணறு - மாடு வாங்க உதவி, நிலம் 3 ஏக்கா என அரசு உதவிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் ஒவ்வொரு காலனியிலும் 50% வீடுகள் பாழ்வையில் சுற்றிருப்பது தெரியும். குடியிருக்கும் வீடுகளிலும் சில நபர்கள் மட்டுமே குடியிருக்கின்றனர். பெரும்பாலானவர்கள் காலனிகளை விட்டே வெளியேறிவிட்டனர்.

காலனிக்காக அரசால் வழங்கப்பட்டுள்ள இந்த நிலங்கள் யாவும் ஏற்கனவே இந்திய சிராம விவசாயிகளால் விவசாயம் செய்ய முடியாது என கைவிடப்பட்ட தரிசு நிலங்களாகும். இந்த நிலங்களுக்கு தண்ணீர் வசதிகள் கிடையாது. கிணறு தோண்ட அரசு கொடுக்கும் கடனுதவியும் போதாது. திருவரங்குளத்தில் ஒரு குடும்பே 60 அடி ஆழம் வரை தேர் ண்டப்பட்டது. இப்போது நீரின் மட்டம் ஜங்கு அடி வரை தான் உள்ளது. 60 அடி கிணறு தோண்டினால்தான் தண்ணீர் கிட்டுமெனில் கபிலை ஏற்றில் நீர் இறைத்து விவசாயம் செய்வது என்பது முடிகிற காரியமா? காலனிகளை காாக்குவதற்குப் பிரச்சினை காரணமாக காலனிகளை காக்க கூடில்லை காயாரித்து க்காக்குவது கல்லூர் காலனி ஒரு மேட்டு பூழி இங்கும் இதே நிலைதான். 5% வீதமானோர் மழைகாலத்தில் மானாவாரி விவசாயம் செய்கின்றனர். திருவரங்குளத்தில் 10% வீதமானோர் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். மற்றவர்கள் பெரும்பாலும் வேறு இடங்களில் கூலிகளாக உள்ளனர். இந்த மாவட்ட காலனியில் இருந்துதான் அதிகமானோர் மலைப்பிரதேசத்திற்கு சென்றுள்ளனர்.

ஆய்வுக்குட்பட்ட 128 குடும்பங்களும் எவ்விதத்திலும் காலனி யில் விவசாயம் செய்யமுடியும் என்ற நம்பிக்கையில் இருப்பவர்களாக உள்ளனர்.

வட ஆற்காடு:-

இங்கு ஆய்வுக்குட்பட்டது கொண்டகுப்பம் காலனிதான். உரிய காலத்தில் உரிய உதவிகள் கிடைக்காத காரணத்தால் இங்கு குடியேற்றப் பட்ட பலர் மலைத் தோட்டங்களுக்கும், வெளியிடங்களுக்கும் சென்றுள்ளனர். இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்களில் சில பகுதிகள் விவசாயத்திற்கு உகந்தவை. தற்போது கூட்டுக்கிணறுகள் ஊடாக விவசாயத்தில் மக்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். இந்தக் கிணறுகள் கிறிஸ்தவ பாதர் ஒருவரின் உதவியால் வெட்டப்பட்டன. இவர் ஊடாக கிணறு வெட்டப்பட்டதை, இவரே அரசுக்கு அறிவித்ததால் கிணறு தோண்டகடனை அரசு வழங்கவில்லை. இதனால் சிலர் விவசாயம் செய்ய முடியாத நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர். விவசாயத்தில் ஈடுபட முடியாதவர்கள் கோழிப்பண்ணை நடத்தி வருகிறார்கள்.

1980-லும் இந்த காலனியில் 50 குடும்பங்கள் குடியேற்றப் பட்டுள்ளன. இவர்களுக்கு தாயகம் திரும்பியோர் கூட்டுறவு வங்கியின் ஊடாக கடன் பெற்று கோழிப்பண்ணை நடத்தி திட்டம் உள்ளது.

281 குடும்பங்களை ஆய்வு செய்ததிலும், 9 விவசாய நிலக் காலனிகளை ஆய்வு செய்ததிலும், கிடைத்த உண்மைகளே மேற்கண்டவை. இந்த திட்டம் மொத்தத்தில் இலங்கையிலிருந்து திரும்பிய மக்களுக்கு புனர்வாழ்வு அளிக்கவில்லை. குடும்பங்களை சிதற அடித்துள்ளது. பெருங்தொகையான அரசு மூலதனம் பிரயோசனமற்றதாகக் கப்பட்டுள்ளது. விவசாயம் தெரியாத இந்த மக்கள் தாங்களாக விவசாயத் தில் ஈடுபட முடியாதவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்கள் தேயிலைத் தோட்டங்களில் நீர்வாகத்தின்கீழ் கட்டுப்பட்டு உழைத்தவர்களாகவே உள்ளனர். இந்த விவசாயத்துறை இவர்களுக்கு அங்கியப்பட்ட ஒன்றாகவே உள்ளது. வழங்கப்பட்ட நிலத்தின் தன்மை, விவசாயத் திற்கு பெரும்பாலும் உகந்ததாக இல்லை. நீர்ப்பாசன வசதிகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன.

இந்த மக்கள் இருந்த வாழ்க்கையும் இந்தக் கடல் நிலையில் வெறுப்பு சிறைந்தவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். கீழேம் மேலும் வறுமை நிலை எய்தும் நிலையில் உள்ளனர். இறுதியில் இவர்கள் இந்தக் காலனிகளை விட்டு வெளியேறும் மனோபாங்கை பெறுகின்றனர். ஆகையாக பயிரவுடி குக்குங்கவு வய்க்காலம் போகல் மற்றும் வயத்திற்கு கருடக்குளம், பருத்திப்பட்டு, திருவரங்குளம் காலனிகளில் உள்ள வர்களுக்கு பம்புசெட்ட வைத்து நோபாசன வசதியை ஒழுங்கு படுத்தினால் தாங்கள் குறிப்பிட்ட அளவு விவசாயத்தில் ஈடுபட முடியும் என்று கருத்து தெரிவித்துள்ளனர்.

b) அரசு பண்ணைக் கழகத்தில் வேலைவாய்ப்பு பெற்றவர்களின் வாழ்க்கை நிலைமை:

அடுத்து கணமே கூறப்படுகிற வாழ்விவகைத்துடுத்து காலனியில் அரசு பண்ணைக் கழக திட்டம் விவசாய உற்பத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாகும். இது நெய்வேலி, காஞ்சி புரம், புதுக்கோட்டை ஆகிய மாவட்டங்களில் விவசாய பண்ணைகளை அமைத்துள்ளது. இதில் உள்ளு மக்களும், இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பிய குடும்பங்களும் குடியமர்த்தி வேலை வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விதம் வேலை வழங்கப்பட்ட குடும்பங்கள் 1980 லூர் 791 ஆகும் இந்த எண்ணிக்கை 1981 ம் ஆண்டில் 915 ஆகடிடியிருந்தது. அரசு முறை வாய்வுப்பார்ப்பிடு பாலைகளில் நோக்கப்பட சிரமங்களை இவ் விவசாய பண்ணைகளில் குடும்பத்தில் இரண்டு நூர்களுக்கு மட்டுமே வேலை வழங்கப்பட்டது. ஆனால் சிரல்போர்ட் கொண்ட அளவுள் குடும்பங்களே இத்திட்டத்தில் குடியமர்த்தப்பட தகுதி பெற்றது என புனர்வாழ்வு பகுதி அறிவித்திருந்தது. அல்லது அவ்விதம் தான் நடைமுறையை கொண்டிருந்தது. இதனால் 915 குடும்பங்களிலும் வேலை அற்ற நூர்களின் எண்ணிக்கை (915×3) 2745 ஆக இருந்தது ஆகவே இங்கு வேலை கூடில்லா பிரச்சனையும், குடும்பங்களில் வறுமையும் தாண்டவமாடியது.

ஓட கூட விவசாய : விவசாயிக்காலம் . .

விவசாயத்துறையில் அனுபவம் அற்றிருந்த இவர்கள் புதியதாக கற்றுக் கொண்டோன், தங்களது வேலைகளைக்கவனிக்க வேண்டி இருந்தது. இவர்களுக்கு என்று பயிற்சி எதுவும் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் சில நேரங்களில் அதிகாரிகள் வேலையில் குறை கண்டு இம்மக்களை திட்டவும் செய்தனர், இதனை எதிர்த்து இம்மக்கள்

கிளர்ச்சி செய்யும் நிலைமையும் ஏற்பட்டது. இம்மக்களை குடியமர்த் தப்பட்ட பிறகே விவசாய பண்ணை செயல் படுத்தப்படுவதாக இருந்தது. இதனால் இவர்கள் தொடக்கத்தில் தாங்கள் வெறும் நிலங்களில் குடியமர்த்தப்பட்டதும் சில நாட்கள் தங்கி இருந்து மீண்டும் மாற்றுப் புனர்வாழ்வு கோரி மண்டபம் முகாமுக்கு திரும்பிய கதைகளும் உண்டு. ஆரம்பத்தில் இவர்கள் தற்காலிக குடிசை போட்டுக் கொள்ள 250/- ரூபா குடும்பம் ஒன்றுக்கு வழங்கப்பட்டது. இத்தொகையில் சிறிய குடிசைகளே அமைத்துக்கொள்ள முடிந்தது. இதனால் வீட்டு பிரச்சனைக்கும் இவர்கள் முகம் கொடுத்தனர்.

ஆண்களுக்கு 7/- ரூபாவும் பெண்களுக்கு 5/- ரூபாவும் நாட்டுக்கல்லியாக வழங்கப்பட்டது. இந்த பண்ணைகளில் நெல், மரவள்ளி, மக்காச்சோளம், கேழ்வரகு, சிறு தானியங்கள், கரும்பு போன்றவை யும் காயகறிகளுமே பயிரிடப்பட்டன. இவையெல்லாம் பருவகால புயிர்களாக இருந்தமையினால் தொடர்ந்து வேலை கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது. சில வருடங்களில் 160 நாட்கள் தான் வேலை கிடைத்தது. மழுக்காலத்தில் அல்லது தண்ணீர் வசதியுள்ள நெய்வேலி போன்ற பண்ணையில் 250 நாட்கள் வரை வேலை கிடைத்தது. புதுக்கோட்டையிலுள்ள கரம்பக்குடி, திராபுடுங்கி பண்ணைகளில் வருடத்திற்கு 160—தொடக்கம் 180 நாட்கள் வரையுந்தான் வேலை கிடைப்பதாக இருந்தது. ஆக குடும்ப வருமானம் வருடத்திற்கு சராசரி 2000/- ரூபா வரையே கிடைத்தது. இந்த வருவாயை வைத்துக் கொண்டு சராசரி 8 நபர்களை கொண்ட குடும்பம் எப்படி வாழ முடியும்? எங்கள் ஆய்வுக்கு மொத்தம் 124 குடும்பங்கள் உட்படுத்தப் பட்டன. இது ஜாந்து பண்ணைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குடும்பங்களாகும். அது விபரம் கீழே தரப்படுகிறது.

விவசாய பண்ணைகள்	வேலை வாய்ப்பு பெற்ற	ஆய்வுக்கு உட்பட்ட
அமைந்துள்ள	குடும்பங்களின்	குடும்பங்களின்
இடங்கள்	எண்ணிக்கை	எண்ணிக்கை
1. காஞ்சிபுரம்: முரசவாக்கம்	35	10
2. நெய்வேலி.	627	72
3. புதுக்கோட்டை		
1. திராபுடுங்கி	33	12
2. கரம்பகுடி	220	30
மொத்தம்	915	124

காஞ்சிபுரம், முசுவாக்கம் பண்ணையில் வேலைக்கமர்த்தப் பட்ட 35 குடும்பங்களில் 15 குடும்பங்கள் ஏற்கனவே நீலகிரியே நோக்கி டிவிட்டன. மிகுதி இருப்பவர்களுக்கு இன்னும் ஸ்டடு வசதிகள் செய்து காடுக்கப்படவில்லை. தற்காலிக குடிசைகளிலே இன்னும் வாழ் கிள்றனர். ஒருநேரமிக்கமுடியும் பிரபந்த எதிர்க்கு காஞ்சிபுரம் தங்கள்

தங்களுக்கு தொடாச்சியாக வேலை கிடைப்பதில்லை என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர். தற்போது இப்பண்ணைகள் மூடக்கூடிய நிலையங்களிலிருந்து நோக்கி வேலைக்கப்படுவதற்கு ஏதோ தறுவாயில் உள்ளது என்றும், எல்லா உற்பத்தியும் கைவிடப்பட்டு, வாழை, கரும்பு உற்பத்தி மட்டும் மிஞ்சி இருப்பதாகவும் கூறுகின்றனர்.

இவர்களின் சில வாக்குமூலங்களை இங்கு கவனிப்பது பயனுள்ள தொகையைக் குறிக்குவிடப்படக் காரணத்தினால் வரும் கூடுதல் 0001 எதிர்தாக இருக்கும். குறைக்குவிடப்படக் காரணத்தினால் வரும் கூடுதல் 0008 கைவிடப்பட்டு வருகிறது என்றும், கூடுதல் 0001 கைவிடப்பட்டு வருகிறது என்றும் எங்கள் மனதில் காட்சியாக விரிந்தது ஆனால் நாங்கள் கட்டாந்தரயில்தான் பண்ணையை அமைக்க வேண்டியிருக்கிறோம் என்று இருக்குமென்று கனவிலும் விணக்கவில்லை..

எமதி நூலிலிருந்து கூடுதல் குறைக்குவிட வகுக்குக்கூடுதல் குடிசை அமைத்துக்கொள்ள 250/- ரூபா வழங்கப்பட்டது. ஆனால் இதுவரை வீடுகட்டுவதற்கான கடனுதவிகள் எதுவும் கொடியனில்லை.

“நாங்கள் முதலில் வெயில் கொடுமைக்கும் வயிற்றுப்போக்கு நோய்க்கும் ஆளானோம். சிலர் முதல் வருடத்திலேயே செத்துப் போனார்கள், சிலர் பண்ணையை விட்டோழி விட்டார்கள். மருத்துவ வசதி, கல்வி வசதி எதுவும் எங்களுக்கு விட்டவில்லை... சிராபவிழுவது

“நாங்கள் இவ்வசதிகளை பெற அதிகாரிகளை எதிர்த்து போராடுவேண்டியிருந்தது; போராட்டங்கள் காட்டத்தினோம். அதே நேரத்தில் அதிகாரிகள் எங்கள் கோரிக்கைகளை கவனித்தில் எடுக்காது பண்ணையை மூடி விடுவோம். என்று பயமுறுத்துகின்றனர், கூடுதல் போது பண்ணையை மூடக்கூடாது என்று போராடுகிறோம்; சமீ அல்லது மாற்று புனர்வாழ்வு அளிக்குமாறு கேட்கிறோம். நீதி கைவிட குடு

மையமைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று நீரவாகத்தை கவனிப்பதில்லை; அதிகாரிகள் ஒழுங்காக நீரவாகத்தை கவனிப்பதில்லை; காய்கறிகளை உரிய நேரத்தில் விற்பதில்லை- அது அழுகியோ,

அல்லது வதங்கியோ போனதும் குழி தோண்டி புதைத்து விடுகின்றனர். இவர்களால்தான் பண்ணை நஷ்டத்தில் ஒடுகிறது. ஆனால் எங்கள் மீது குற்றம் சுமத்துகின்றனர்.

நாங்கள் அதிகாரிகளை சந்தித்து கேட்டபோது அவர்கள் இந்த மக்கள் மீதுதான் குற்றம் கண்டனர். “இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பிய மக்கள் அரசியல் நீதியாக பலமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றார்கள். எங்களின் பேச்சை கேட்பதில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் வேலை நிறுத்தம் செய்கின்றனர்... இதனால் பண்ணைதான் பாதிக்கப்படுகிறது....”

நெய்வேலி பண்ணை 2990 ஏக்கர் பரப்பில் நடைபெறுகிறது. இதில் 1000 ஏக்கர் நிலம் விக்னெட் கார்ப்பரேசனுக்கு சொந்தமாக உள்ளது; இதில் உள்ளூர் மக்கள் 800 பேரும் தாயகம் திரும்பியோர் 627 குடும்பங்களும் வேலை செய்கின்றனர். இவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சுகாதார வசதிகளும், நிரந்தர வேலை யும்தான் இன்னும் ஒழுங்குபடுத்தவில்லை. இவர்கள் கூறுகின்றனர்:

“நாங்கள் சில வசதிகளை போராடித்தான் பெற்றோம்; அதிகாரிகளுக்கும் எங்களுக்கும் அடிக்கடி தகராறு ஏற்படுகிறது. அவர்கள் ஊழல் செய்கின்றனர். பண்ணை நடைத்தில் நடைபெறுவதாக கூறுகின்றனர். இப்போது பண்ணையை மூட வேண்டாமென் நாங்கள் போராடுகிறோம்...”

முடிவு “தொடக்கத்தில் (1979) வயிற்றுப்போக்கு நோய்க்கும் சொறி சிரங்குகளுக்கும் ஆளாணோம். எங்களில் 60-க்கு மேற்பட்டோர் இறந்துபோய்விட்டனர். எங்கள் சுகாதார சுற்று சார்புகள் குறித்து சிர்வாகம் கவலைப்பட்டதே இல்லை...”

நடை நாங்கள் இவர்களை அனுகிய ஸேரத்தில் இம்மக்கள் பண்ணை மூடப்படுவதை எதிர்த்து போராடிக்கொண்டிருந்தனர். எப்பொழுதும் அந்த அச்சத்திலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். “என் பண்ணை மூடப்படவேண்டும்?” என்று கூறுகிறார்கள் என்று நாங்கள் கேட்ட தற்கு அவர்கள் கூறினர்:

“விவசாயத்தை நாங்கள் ஒழுங்காக செய்கிறோம் இல்லையாம். தேயிலை தோட்டங்களில் வேலை செய்தவர்களுக்கு விவசாயம்

தெரியாது என்கின்றனர். இதனால் பண்ணை நடைத்தில் நடைபெறுகிறது என்கின்றனர். மீது நிதிகளிடமிருந்து விடப்படுவதை நிவாரித்து கூடிய செய்திகளை அனால் நாங்கள் ஒழுங்காகத்தான் விவசாயத்தை கவனிக்கிறோம். அனுபவம் இல்லை என்பது உண்மைதான்; ஏன் இவர்கள் விவசாய பயிற்சி அளித்திருக்கக்கூடாது? அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வரும் தத்தமது இடைப்படி நடக்கின்றன. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை ஒழுங்காகவிற்பனை செய்வதில்லை. நாட்கள் கணக்காக நல்ல விலை வரும்வரை தேங்க வேககின்றனர். அப்பறம் உள்ள விலையும் போய் குழி தோண்டி புதைக்கின்றனர் ..”

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள திராபுடுங்கி, கரம்பக்குடி பண்ணைகளிலும் இதே விலைமைகள்தான் நிதிகளின்றன. திராபுடுங்கி பண்ணையில் வேலை செய்யும் 33 குடும்பங்களுக்கும் இன்னும் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்படவில்லை. தற்காலிக குடிசைகளிலேயே வாழ்கின்றனர். கரம்பக்குடி பண்ணையில் சிலருக்கு வீடு கிடைத்து விட்டது. மற்றவர்கள் குடிசைகளில்தான் வாழ்கின்றனர். இப்பகுதி வறட்சிப் பகுதியாக இருப்பதால் வேலை நாட்கள் மிகவும் குறைவாக இருக்கின்றன. பண்ணையை விட்டு ஒடிப்போகின்றோர் என்னிக்கை இங்கு அதிகம். மிகவும் மோசமான விலையில் இவர்கள் வாழ்கின்றனர். இந்த மக்களின் வாக்குமூலங்கள் எதனை வெளிப்படுத்துகின்றன? பண்ணை நிர்வாகத்தின் ஊமல்களை அல்லவா? எவ்விதமிருபண்ணை நிர்வாகம், இம்மக்கள் மீது குற்றம் சுமத்துகிறதோ, அதே போலி மக்களும் அதன் மறுபகுதியைப்பற்றி குற்றம்கூடும் சுமத்துகின்றனர்? உற்பத்தி செய்த பொருட்களை விற்பனை செய்வதிலும், பற்றுகாப்பதிலும் பண்ணை நிர்வாகம் பொறுப்பற்று நடந்துகொண்டுள்ளதல்லவா?

1974-ம் ஆண்டிலிருந்து 1981-ம் ஆண்டு வரை இப்பண்ணை களுக்கு உற்பத்தி செலவினங்கள் மட்டும் 370 லட்சம் ரூபாய்கள். ஆனால் விற்பனையில் கிடைத்தது 227 லட்சம் ரூபாய்கள், இதில் மொத்த நஷ்டம் 143 லட்சம் ரூபாய்களாகும்.*

* அரசுப் பண்ணைகளுக்குக் கழகம் 1982-ம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் மூடப்பட்டு விட்டது. போராட்டு தொழிலாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். சிலர் மாற்றுப் புனர்வாழ்வு பெற்றுள்ளனர்.

இது யாரால்?

இந்த கேள்விக்கான விடையைக் கண்டுபிடித்து இவர்த்தி செய் வதற்குப் பதிலாக பண்ணையை மூடிவிடுவது என்பது சரியான தீர்வாகுமா?

இதனால்தான் தாயகம் திரும்பிய மக்கள் இப்பண்ணைக் கழகத்தை எதிர்த்து போர்க்கொடி தூக்கியுள்ளனர்..... ஆனால் இவற்றை அரசு கவனிக்கும் என்பதில் இம்மக்களுக்கு இம்மியும் நம் பிக்கை இல்லை. அவர்கள் இருண்ட எதிர்காலத்தை எதிர் நோக்குகின்றனர்...

c) நீலகிரி மாவட்டத்தில் தாயகம் 'திரும்பிய மக்களின் நிலமை:

தாயகம் திரும்பும் மக்கள் வெகுவாக விரும்புவது தேயிலை தோட்டங்களில் வேலை செய்வதைத்தான். மலைப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள், இந்த நாட்டுக்கு வந்தபோதும் அவ் விதமான இயற்கை, உற்பத்தி சூழல் என்பனவற்றை நாடி ஒடுகின்றனர்.

இந்திய அரசு இம்மக்களுக்காக உருவாக்கிய புனர்வாழ்வு திட்டங்களில் பெருந்தோட்டப்பயிர் செய்கையும் ஒன்று. தமிழ் நாட்டில் நீலகிரி, வால்பாறை, கன்னியாகுமரி, ஏற்காடு ஆகிய இடங்களில் தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களை உருவாக்கும் திட்டத்தில் இவர்களை வேலைக்கமர்த்தியது. இத் தோட்டங்கள் இவர்களுக்கு என்றே திறக்கப் பட்டனவாகும்.

இவ்வாறே வெளிமாலிலங்களான கேரளா, கர்நாடகா ஆகிய இடங்களிலும் இம்மக்கள் ரப்பர் தோட்டங்களில் குடியமர்த்தப் பட்டுள்ளனர்.

நாம் இங்கே நீலகிரி மாவட்டத்தில் அரசால் குடியமர்த்த பட்டவர்களினதும் தாங்களாகவே சொந்தமாக குடியேறியவர்களினது வாழ்க்கை நிலமை எவ்விதம் இருக்கின்றது என்பதை ஆய்வு செய்வது நோக்கமாக கொண்டுள்ளோம்.

இந்த ஆய்வினை கீழ்வரும் தலைப்புகளில் அணுகுவோம்.

1. நீலகிரி மாவட்டத்தில் அரசு புனர்வாழ்வு திட்டத்தில் குடியேற்றப் பட்டவர்கள்.

அ) தமிழ்நாடு தேயிலை தோட்டக்கழகம்

ஆ) தமிழ்நாடு சிங்கோனா தோட்டக்கழகம்

1. கூலி
2. வீடு, சுகாதாரம்
3. தோட்ட நிர்வாகத்தின் போக்குகள்
4. குடும்பம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள்

இ) பொன்னூர் காலனி திட்டம்

2. தமது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் நீலகிரி மாவட்டத்தில் குடியேறியவர்கள்

அ) கூலிகள்

ஆ) சிறுநில விவசாயிகள்

இ) சிறு வியாபாரிகள்

ஈ) வன இலாகா நிலங்களில் குடியேறியவர்கள்

உ) பிச்சைக்கார நிலைக்கு தள்ளப்பட்டவர்கள்

1. நீலகிரி மாவட்டத்தில் அரசு புனர்வாழ்வு திட்டத்தில் குடியேற்றப்பட்டவர்கள்.

1964-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தப்படி தாயகம் திரும்பும் மக்களுக்கு என்று இம் மாவட்டத்தில் தேயிலை உற்பத்தி 3750 ஏக்கர் நிலத்தில் பயிர் செய்வதாகும். கூடலூர், குன்னூர், கோத்தகிரி ஆகிய பகுதி களில் இத்தேயிலை தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டன.

அ) தமிழ்நாடு தேயிலை தோட்டக் கழகம்

இக்கழகம் 1970-ம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்டது. 1970-71-ம் ஆண்டுகளில் 100 ஏக்கர் நிலத்தில் காடழிக்கப்பட்டது. அப்போது 20 குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டன. இரண்டு நபர்களுக்கு காட்டிலா காவில் வேலை வழங்கப்பட்டது.

இவ்விதம் தொடங்கப்பட்டு குடியேற்றம் இன்று அதிகரித்துள்ளது. 1979-ம் ஆண்டு அக்டோபர் வரை 2267 குடும்பங்கள் இதில் வேலை வாய்ப்பு பெற்றுள்ளன. இன்று இப்பகுதியில் 3200-க்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டுள்ளன. குடியேற்றத்திற்கு ஏற்ப அதிகப்படியான ஏக்கர் நிலங்களில் காடழிக்கப்படுகிறது. 1970-ம் ஆண்டு திட்டத்தைவிட அதிக பரிப்பாவு நிலத்தில் தேயிலை உற்பத்தி நடைபெறுகிறது. இலங்கைக்கு வெள்ளையர்கள் தேயிலை பயிர் செய்கைக்காக இம்மக்கள் எவ்விதம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு வேலை வாங்கப்பட்டனரோ, அதே காடசியை மீண்டும் இம்மாவட்டத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்தில் இலங்கைக்கு சென்று இன்று திரும்பியிருக்கின்ற முதியவர்கள் அந்த காடசியை இங்கு மீண்டும் காணும் போது “அப்போ இருந்து இன்னுந்தான் எங்கள் வாழ்க்கை இருட்டா இருக்கு; இன்னும் விடியலே” என்று கூறுகின்றனர்.

ஜங்கு குடும்ப அங்கத்தினர்கள் (வயதுவந்த) உள்ள குடும்பங்களுக்கே இத் தோட்டங்களில் வேலை வழங்கப்படுகிறது. விதிவிலக்காக இரண்டு பெரியவர்களும் பல குழந்தைகளும் கொண்ட குடும்பங்களுக்கும் வேலை வழங்கப்பட்டுள்ளது. தற்போது, கண்டிபுனர்வாழ்வு அலுவலகத்தில் தேயிலை தோட்டத்திற்கு என்று பதிவு பெறாத குடும்பங்களுக்கு இங்கு வேலை வழங்கப்படுவதில்லை.

I. கூலியில் மாநிலாளர் கால வேலை விதி

இத்தேயிலை தோட்டங்களில் 1981-ம் ஆண்டு ஜனவரியிலிருந்து ஆண், பெண், தொழிலாளர்களுக்கு சம கூலியாக 9 ரூபா 52 காச அரசு வழங்குகிறது. இதுவும் அவர்களின் ஒரு மாத வேலை நிறுத்தம், ஆர்ப்பாட்டம் போன்ற போராட்டங்களினாடாக பெற்ற வெற்றியாகும்.

ஒரு நாள் கூலிக்கு ஒரு பெண் தொழிலாளி 13 கிலோ கொழுங்கு பறிக்கவேண்டும். வெய்யில் காலங்களில் இவ்வளவு கிலோ கொழுங்கு பறிப்பது கடினமாகும். மனமுக்காலங்களில் கொழுங்கு வளர்ச்சி அதிகமாக இருப்பதனால் நிரந்தரமற்ற தொழிலாளர்களுக்கும் வேலை வழங்கப்படுகிறது. அவர்கள் ஒரு நாள் கூலிக்கு 15 கிலோ வரை கொழுங்கு பறிக்க வேண்டும்.

மழைக்காலங்களில் தொழிலாளர்கள், நிரணயிக்கப்பட்டதற்கும் மேலதிகமாக 25 தொடக்கம் 40 கிலோ வரை கொழுந்து பறிக்கின்றனர். மேலதிக கிலோ ஒன்றுக்கு 12 காசு வழங்கப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் மழை நீருக்காகவும், கூடையின் எடைக்காகவும் 5 கிலோ வரை பிடித்தம் செய்யப்படுகிறது.

வாரத்தில் 6 நாட்கள் வேலை பெறும் ஒரு தொழிலாளி 57 ரூபா 12 காசு கூலியாகப் பெறுவார். குடும்பத்தில் இருவர் வேலை செய்கின்ற பட்சத்தில் வார வருமானம் 114 ரூபா 24 காசு.

ஆண்கள் பிற வேலையாக உரம் போடுதல், புல் வெட்டுதல், கவ்வாத்து, மருந்து தெளித்தல், கால்வாய் வெட்டுதல், நாற்றுக்குழி தோண்டுதல், பாதை அமைத்தல், புதிய காடுகள் அழித்தல், நர்சரி போன்ற வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவற்றில் தோட்ட நிர்வாகம் பதிவு பெறாத ஆண்-பெண் தொழிலாளர்களை ஈடுபடுத்துகின்றது. உரம் போடுதல் ஒரு ஹெக்டருக்கு 3 வேலையாள். இவர்கள் உரமடைகளை உயர்ந்த மலைகளில் சுமக்கின்றனர். இதில் பெண்களும் ஈடுபடுகின்றனர். எட்டு மணிநேரமும் இவர்கள் தலையில் அல்லது தோளில் உரச்சாக்குகளை சுமப்பதால் தோளில் அல்லது தலையில், சில நேரங்களில் உடல் முழுதும் தோல் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. வேலையில் ரசாயனப் பொருட்கள் பயன் படுத்தும்போது பாதுகாப்பு கொடுக்கப்படுவதில்லை. மருந்து தெளித்தல் ஒரு ஹெக்டருக்கு இரண்டு பேர். இவர்களும் அதே கடின உழைப்பைத்தான் செய்கின்றனர். இதைப்போலவே நாற்றுக்கள் சுமப்பதும், இத்தொழில் களில் சிறுவர்கள், சிறுமிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். குறைந்த கூலிக்காக இவர்கள் கசக்கிப் பிழியப்படுகின்றனர். மழைக்காலங்களில் ஒரு பெண் தொழிலாளி 40 கிலோ வரை கொழுந்து பறிக்கிறாள். இக்கொழுந்து பறிக்க ஒரு நாள் முழுவதும் கொழுந்து சுமையை மலையில் சுமக்கிறாள். கர்ப்பிணி பெண்களும் மலை ஏறி கொழுந்து பறிக்கும் வேலையில் ஈடுபடுகின்றனர். மழைக்காலங்களில் பெண்கள் அதிகமாக சுரண்டப்படுகின்றனர்.

வேலை நேரத்தில் மலைச்சரிவுகளில் சறுக்கி விழுந்து பாதிக்கப்படுவதும் உண்டு. ஆனாலும் இவர்களின் இந்த வாழ்க்கைக்கு எதுவும் உத்தரவாதமில்லை. உழைப்பில் இவர்கள் பாதுகாப்பற தன்மையை உணர்கின்றனர்.

ஜங்கு வயது வந்த அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட ஒரு குடும்பத் தில் இரண்டு அல்லது மூன்று குழந்தைகள் உட்பட இருப்பர். குடும்பம் என்பது மொத்தம் எட்டு பேர்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். ஒரு குடும்பத்தில் இரண்டு பேருக்கு மட்டுமே வேலை வழங்கப்படுவதால் மற்ற நபர்கள் உழைப்பவர்களுக்கு சுமையாகவே இருப்பார்கள். ஒரு மாதத்திற்கு தொடர்ந்து வேலை செய்தாலும் இவர்கள் வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழேதான் வாழ முடியும். சராசரியாக ஒரு நபர் பெறும் வருமானம் 2 ரூபா 38 காசுகளாகும். இதில்தான் அவர்கள் தம் வாழ்க்கை செலவினங்களை அடக்க வேண்டும்.

வீடு, சுகாதாரம்.

குடும்பத்தில் இரண்டு நபர்களுக்கு வேலை வழங்கப்படுவதை கவனத்தில்கொண்டு இரண்டு பேருக்கு மட்டுமே போதுமான வீடு வழங்கப்படுகிறது. இதனால் எட்டு பேர் கொண்ட குடும்பங்கள் போதிய அளவு வசதி இன்றி அவஸ்தைப் படுகின்றனர். இத்தகைய குடும்பங்களில் திருமணம் செய்து கொள்ளும் தம்பதிகள் பெரும் துன்பத்துக்குள்ளாகின்றனர்.

இரண்டு பேருக்கு வேலை கொடுப்பதன் மூலம் எட்டு பேர்களை சமாளிக்கும் இந்த திட்டத்தின் கீழ் பதிவு பெறாத நபர்களுக்கு மருத்துவ வசதிகள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. அவசர நிலைமைகளில் மருத்துவ வசதி பெற முடியாத இந்த ஏழைகள் சில நேரங்களில் அநாவசியமாக உயிரிழப்புக்கு ஆளாகின்றனர். பதிவுபெற்ற தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமே மருத்துவ வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படுகின்றன. இதன்மூலம் வேலையில்லாத நபர்கள் குடும்பத்திற்கு சுமையானவர்களாக மாற்றும் நிலைமை உருவாகின்றது.

தோட்ட நிர்வாகத்தின் போக்குகள்

தோட்ட நிர்வாகம் வன இலாகாவின் மேற்பார்வையில் இருக்கிறது. மாவட்ட வன இலாகா அதிகாரியே இங்கும் அதிகாரம் பெற்றவராக இருக்கிறார். பெரும்பாலும் இந்திய வன இலாகா ஊழலுக்குப் பெயர் போனது. இவர்கள் வனங்களிலிருந்து விலை மதிப்புயர்ந்த மரங்களைக் கடத்துவதுபோல, தேயிலையையும் கடத்துகின்றனர். அத்துடன் உள்ளூர் சிறு உற்பத்தியாளருக்கு தேயிலை

நாற்றுக்களை கடத்தி விற்பது, தோட்ட வேலைகளை நேரடியாக தொழிலாளர்களை வைத்து செய்யாமல் காண்டிராக்டர் மூலம் செய்வது (உதாரணமாக தொழிலாளர் குடியிருப்புகளை கட்டுதல்) போன்ற வற்றில் ஈடுபட்டு, கொள்ள இலாபம் அடிக்கின்றனர். இதனால் பாதிக்கப்படுவது தோட்டத் தொழிலாளர்களே.

இந்த அதிகாரிகளின் இந்த தீவிர போக்குகளின் காரணமாக தொழிலாளர் குடியிருப்புகள் அமைத்துக் கொடுப்பது தாழ்த்துக் குள்ளாகின்றது. இதனால் புதிதாக பதிவு பெற்று வரும் தாயகம் திரும்பிய மக்கள் நீண்ட நாட்களுக்கு பாடசாலை, பணிமனைகளில் தங்கி இருக்க வேண்டியதாகிறது. இவ்விதம் சேரன்கோட்டில் வாரி பணிமனையில் ஒரு குடும்பம் ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக தங்கியிருந்த கதைகளும், அவ்வாறே பாடசாலையில் தங்கினின்ற நிகழ்ச்சிகளும் உண்டு. மழு, புயல் காலங்களில் சாக்குகளால் சுற்றிவர மறைப்பு போட்டுவிட்டு இவர்கள் தங்கியிருக்கும் காட்சி மாணிட உணர்வு பெற்ற எவ்வரும் கதிகலங்க வைக்காமல் இருக்காது. ஆனால் அதிகாரிகளின் கணக்குக்கோ, இதுபடுவதில்லை. இந்தக் குடியிருப்புகளுக்காகக் கூட இவர்கள் போராட வேண்டியதாயிற்று.

கூட்டுரப்புக்கு மீதாகப் போய்வு பெற்றுக்கொண்டு வருகிறேன்

1. மேலும் இந்த தோட்ட நிர்வாகம் குடும்பத்தில் இருங்குக்கு மட்டுமே வேலை வழங்குகிறது. இதில் யாரும் நோய்வாய்ப்பட்டால், இந்தால் அவருக்கு மாற்றாக வேலையில் ஈடுபட குடும்பத்தில் உள்ள வேறு அங்கத்தினர்களுக்கு அனுமதியளிக்க மறுக்கிறது.
2. ஒருவர் தமது பதிவை மற்றவருக்கு மாற்றிக் கொடுக்க முடியாது. மாற்றிக் கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டால் ரூபா 500-க்கு மேல் செலவு (லஞ்சம்) செய்ய வேண்டியுள்ளது.
3. இலங்கையிலிருந்து வந்த நபர், இந்தியப் பெண்ணை திருமணம் செய்தால் அப்பெண்ணுக்கு தோட்டத்தில் வேலை வழங்கப்படுவதில்லை. அவ்வாறே தாயகம் திரும்பிய பெண்ணை மனமுடித தாலும் வேலை வழங்கப்படுவதில்லை.
4. ஒரு ‘ரேஞ்’சிலிருந்து மற்ற ‘ரேஞ்’சுக்கு (RANGE) திருமணம் செய்து செல்லும் பெண்ணுக்கு பதிவு மாற்றிக் கொடுக்கப்படுவதில்லை.

இவ்வித போக்குகளினால் தொழிலாளர்கள் பொருளாதார அடிப்படையில் மட்டுமல்ல; உளவியல் அடிப்படையிலும் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இழந்த வாழ்க்கை (இலங்கையில் வாழ்ந்த நாட்கள்) மேன்மையான தாகவும், தற்போதைய வாழ்க்கை துயரமிகுந்ததாகவும் இவர்களுக்கு இருக்கிறது. இவர்கள் இலங்கையைப் பற்றிய எண்ணங்களில் மூழ்கிப்போகவும், அதிலிருந்து விடுபடும்போது விரக்தி வெறுப்புக்கு உள்ளாகவும் செய்கின்றனர்.

தமிழ்நாடு சிங்கோனா தோட்டக் கழகம்.

நீலகிரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்கு என்று தமிழ்நாடு சிங்கோனா தோட்டக்கழகம் அமைக்கப்படவில்லை. இங்கு சிங்கோனா உற்பத்தி ஏற்கனவே இருந்தது. இவ்வற்பத்தி தேயிலை உற்பத்தியுடன் ஒப்பு நோக்கிளால் மிகக் குறைவே. இதில் இந்திய தொழிலாளக் குடும்பங்கள் நிறையவே பதிவு பெற்றுள்ளன. 1972-ம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தாயகம் திரும்பிய மக்களும் இத்தோட்டங்களில் குழியேற்றப்பட்டனர். இங்கும் குடும்பத்தில் இருவருக்கே வேலை வழங்கப்படுகிறது.

சேரன்கோடு, நடுவட்டம் போன்ற இடங்களில் இத்தோட்டங்கள் இப்போது விரிவாக்கம் செய்யப்படுகின்றன. இதற்கான தொழிலாளர்கள் தாயகம் திரும்பிய மக்களிலிருந்தே தேர்ந்து எடுக்கப்படுகின்றன மற்ற எல்லா விசயங்களிலும் தேயிலைத்தோட்ட மக்களின் நிலையை போலவே இங்கும் பிரச்சனைகள் உண்டு. அரசாங்கம் தேயிலைத் தோட்ட மக்கள் மீது கடைப்பிடிக்கும் முறைகளையே இங்கும் கடைப்பிடிக்கின்றது; தோட்ட நிர்வாகமும் அப்படியே.

குடும்பம் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகள்.

தேயிலைத் தோட்டங்களில் பதிவுபெறும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலிருந்தும் தொடக்கம் முதலே மூன்று நபர்கள் வேலை இல்லாத நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றனர். இதனுடன் குழந்தைகளும் சேர்ந்து சில குடும்பங்களில் ஐங்கு நபர்களுக்குமேல் வேலையற்று இருக்கிறார்கள். (குழந்தைகளின் எதிர்கால நிலை குறித்தே இதனை சொல்லுகின்றோம்) தற்போது இத்தேயிலைத் தோட்டங்களில் 3500 குடும்பங்கள் பதிவு பெற்றிருக்கின்றன என்றால் வேலையற்றிருப்போர் என்னிக்கை

விவசாயம் கூடும்பத்தினர் முனிசிபல் நிலங்களில் கூடும்பத்தினர் 3500 × 3 = 10,500 பேர். தோட்டங்கள் திறந்து செல்வது 1970 லிருந்து இன்னும் தொடர்கிறது. இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும் போது 10 குடும்பங்களிலிருந்து சிறுவர்கள் இன்று வேலை செய்யும் வயதை அடைந்தவர்களாக இருக்கின்றன. அவர்களின் எண்ணிக்கையுடன் சேர்த்துப் பார்த்தால் வேலையற்றிருப்பவர் எண்ணிக்கை மேஜும் அதிகமாகிறது. இது இன்று தாயகம் திரும்பிய மக்கள் எதிர் நோக்கியுள்ள பூதாகரமான பிரச்சனையாகும்.

ஏனையும் கீடுபடி

இதே நேரத்தில் இங்கு ஒன்றை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வது நல்லது. வேலையில்லாத நிலைகுறித்து தாயகம் திரும்பியதற்கு தோட்டத் தொழிலாளி தமிழ்நாடு தோயிலைத் தோட்டக் கழகத்திற்கு எழுதிய கடிதத்திற்கு, தமிழ்நாடு தேயிலைத் தோட்டக்கழகம் அளித்த பதிலில் “எத்தனை குடும்பங்களுக்கு வேலை கொடுக்கிறோம் என்பதுதான் எங்கள் பிரச்சனை, எத்தனை நபர்களுக்கு வேலை கொடுத்தோம் என்பதல்ல....” என்று குறிப்பிட்டு இருந்தது. அது எத்தனைக் காடு குகிறது? அரசு தாயகம் திரும்பிய மக்களில் 3500 குடும்பங்களுக்கு வேலை வாய்ப்பளித்திருக்கிறோம் என்பதன் அர்த்தம் மிறுபக்கத்தில் 10,500 பேர் வேலையற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதை தானே? இதிலே கருத்துப்படி கிடைக்கிற குறைபாடு என்பதை குறிப்பிட வேண்டும். இந்த குடும்பங்களில் வேலை செய்யும் இரண்டு நபர்களின் வருமானத்தில் மீற்றவர்களுடைய ஜீவனப்பொறுப்பு அடங்கி இருக்கிறது. இதனால் வேலையற்றிருப்பவர்களுக்கு மனத்தாங்கல் ஏற்படுகிறது. வேலையில்லாமல் இருப்பவர்கள், தாம் வேலையற்றிருப்பதன் காரணமாகவும் மற்றவர்களின் உழைப்பில் வாழ நேர்ந்துள்ளதற்காகவும், ஒவ்வொரு நாளும் அரை-மரணம் அடைகின்றனர். சிறைவேறாத களவுகளும், ஏக்கங்களும் இவர்களின் வாழ்க்கை முழுதும் சிறைந்து போகிறது. வேலை தேடி வேறு இடங்களுக்குச் செல்வது, ஒழுங்கற்றுத் திரிவது, வீட்டுக்குள்ளேயே திருடுவது, பிற குடும்ப அங்கத்தி னர்களுடன் சண்டை இட்டுக்கொள்வது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் அன்றாட நடைமுறையாகிவிட்டது. இவ்விதம் உழைக்கும் நபர்களுக்கும் வேலையற்றிருப்பவர்களுக்கும் இடையிலான உறவு சீர்க்குலைந்து போகின்றது. இதனால் குடும்பம் சிறைந்து போகின்றது. ஆனால் ஆள் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு பிரிந்து சென்று விடுகின்றனர்.

வயது வந்த பிள்ளைகள் தமது பெற்றோர்களிடம், “இலங்கையிலிருந்து உங்களால்தானே இங்கு வந்தோம்? இங்கு உங்கள் கையை எதிர்பார்த்து செலவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. உங்களுடைய பதிவு களை எங்களுக்கு மாற்றிக்கொடுங்கள்...” என்று கேட்கின்றனர். சில வயோதிகப் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளிடம் இதற்காக அடிப்பட நேர்கிறது. பெற்றோர்களோ தம்முடைய வாழ்க்கைக்கு இருக்கும் ஒரே நம்பிக்கையையும் இழக்க விரும்பாமல், பதிவை மாற்றிக்கொடுக்க மறுக்கின்றனர்; மேலும் சாகும்வரை தாமே வேலையில் ஈடுபடுகின்றனர்

பெற்றோர்களின் பதிவுகளுக்காக சகோதரர்களும், சகோதரி களும் போட்டி இடுகின்றனர். தோட்டத்தில் பதிவு இல்லாத பெண்களை யாரும் மணமுடிக்க முன்வருவதில்லை. ஆதலால் பெண்கள் அப்பதிவுகளை வரத்தசனன்யாக தமது பெற்றோர்களிடம் கேட்கின்றனர். ஆண்களுக்கும் ஆவ்வாறே, பதிவு இல்லாத நிலைமையில், திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு முடிவதில்லை. இப்படி புதிதாக வளரும் தலை முறைக்கு இதுவே பெரும்வாழ்க்கைப் பிரச்சனையாகி விட்டது, முப்பது வயதிற்கு மேற்பட்டும்கூட பெண்கள் திருமணம் ஆகாமலேயே இருக்கின்றனர் இளைஞர்கள் தமது சகோதரிகளின் திருமணத் தடையால் தாழும் அவ்வாறே வயதை எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதனால் சோரம் போவது, கள்ளத் தொடர்பு கொள்வது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் சர்வ சாதாரணமாக நடைபெறுகிறது. குடும்பத்தின் எல்லா அங்கத்தினர்கள் மத்தியிலும் குடும்பம் எங்கிற கூட்டுணர்ச்சி சிதைந்து போகிறது. தனிநபர் போக்கு இதனால் மேலோங்குகிறது. இந்த விளைவு மனிதர்களை குடும்பம் உட்பட அனைத்து விசயங்களிலும் ஓர் அராஜக போக்குக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

இங்கே குழந்தை பிறக்கும் போதே ஒரு மோசமான சூழலிலேயே பிறக்க நேரிடுகிறது. அது வளர்வதற்கும் வர்ம்பவதற்கும், எவ்வித சமூகப் பாதுகாப்பும் இல்லாமல் போகிறது. குழந்தைகள் பெற்றோர்களுக்கு சுமையாகிறது. குழந்தைகளை சீரான முறையில் வளர்க்க முடியாததனால் பெற்றோர்கள் மனம் புழுங்குகின்றனர். குழந்தைகள் குளிரிலும் பனியிலும், மழையிலும், வெயிலிலும், தாமே வளர்கிறார்கள். வனவிலங்குகளுக்கு செலுத்தப்படும் அக்கறைகூட இவர்கள் மீது

செலுத்தப்படுவதில்லை.¹⁰ இந்த மக்களின் வாழ்க்கையில் குழந்தைகள் பெறுவதும், வளர்ப்பதும் மட்டுமல்ல; பெண்கள் தாய்மையடைவதும் சம்மூரு பொறுப்பற்ற போக்கில் நடைபெறுகிறது. குழந்தைகள் போக்கில் நடைபெறுகிறது. குழந்தைகள் போக்கில் நடைபெறுகிறது.

பேறுகாலத்தில் கூட, பெண்கள் சத்துணவும், மருத்துவமும் கிடைக்காமல் நோயால் பீடிக்கப்படுவதால் ஆரோக்கிய மற்ற குழந்தைகளையே பெறுகின்றனர். சவ்வையும், நோஞ்சானும், மரணமுமே குழந்தை பிறப்பு விகிதத்தில் அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த நிலை நிகழ்காலத்தை மட்டுமல்ல; நூமனிதா குலத்தின் எதிர்காலத்தையும் ஒன்மாக்குகிறது. சிலாக கடங்கி, ஜார்டி பூப்காலத்தை, சிலாக கடங்கி மறுபறத்தை மற்றும் மேலுள்ள அக்கறை குறையக் குறைய அது தொடர்பாக சமுதாய அக்கறை இன்மையும் இம்மக்களின் த்தியில் ஏற்படுகிறது. தான் எப்படி வாழ்வது என்ற கேள்வியுடனே டமிக்கை நகர்கிறது. (அதனால் சீரழிவுப் போக்கு, விரக்தி; வெறுப்பு குயிய மனோநிலைகள் அவர்களிடம் ஏற்படுகிறது.) மொத்தத்தில் குடும்பம் என்ற உறவுக் களம் சீர்குலைக்கப்படுவதனால், நாடோடித் தனத்திற்கும், ஏனோ தானோ என்ற மனப் போக்கிற்கும் அவர்கள் உட்படுகின்றார்கள். இவ்விதம் இந்த மனிதர்கள் முதலில் குடும்பங்களிலிருந்தும், பிறகு சமூகத்திலிருந்தும் தமது உறவுகளை இழந்து, அங்நியமாகிறார்கள். இந்த முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில், “நன்னத் தொழில் இயங்குவதால் பாட்டாளிகளிடையே உள்ள சகல குடும்பப் பிணைப்புகளும் அறுத்தெறியப்படுகின்றன...” என்று மார்க்கள் கூறுவது வாவளவு பொருத்தமாகிறது!

பொன்னூர் காலனி திட்டம்.

இத்திட்டம் நீலகிரி மாவட்ட ஆட்சியாளர் மூலம் உருவாக்கப் பட்டது. இம்மாவட்டத்திற்கு வியாபர்க்க கடன் பெற்று இங்கு வந்து குடியேறியவர்கள் வீடு கட்டுவதற்கான கடன் பெற வாய்ப்பற்றிருந்தனர். பட்டா இல்லாத நிலத்திற்கு கடன் கொடுக்க அரசும் மறுத்தது. இந்த நிலையில் மக்கள் பெரிதும் அவதியுறைனர். இறுதியில் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டனர். வனத்துறை நிலங்களில் குடியேறினர். இதன் விளைவுதான் மாவட்ட ஆட்சியாளர் வீட்டு மனைப்பட்டாவுக்காக பொன்னூர் மலைக்குன்றில் 3 சென்று திட்டத்தை அறிவித்தார். இது 1977ம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்டது. மூன்று நிலை நூல்களை

எனினும் வன இலாகாவுக்கும், ரெவின்யூ இலாகாவுக்கும் இந்த இடம் சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட தகறாரில் இங்கிலத்தில் குடியேறிய வர்களுக்கு இன்றுவரை வீட்டுமனைப்பட்டா கிடைக்கவில்லை. இதனால் தற்போது சிறுபான்மையினரே இங்கு இன்னும் தங்கியுள்ளனர். தொடக்கத்தில் சுமார் 300க்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் இங்கு குடியேறியிருந்தன. இவர்கள் தாம் சொந்தமாக சிறு குடிசைகள் அமைத்திருந்தனர்.

கூடலூருக்கும் தேவாலா என்ற இடத்திற்கும் இடையில் இக்காலனி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் காலனியில் இடம் பெற்ற வர்களுக்கு எந்தவித வேலைவாய்ப்புகளும் அரசாங்கத்தால் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. இவர்களின் வாழ்க்கை நிலமை, சுற்றுப் புறத்தின் சிறிய, பெரிய நில உடமையாளர்களின் கடுமையான சரண்டலுக்கும், அடக்குமுறைக்கும் ஆளாகியுள்ளது. காப்பி, தேயிலை, குறுமிளகு, மேலும் சிறு அளவு உணவு தானியங்கள் உற்பத்தி செய்யும் இச்சிறிய, பெரிய, உடமையாளர்களின் கீழ் இவர்கள் கட்டுப்பட்டுள்ளனர். வேலை கொடுப்பவர்கள் இம்மக்களை வெளியில் செல்லவோ வெளியில் இருந்து யாரும் வந்து பார்க்கவோ அனுமதிப்பது கிடையாது. இது முற்றிலும் நிலப்பிரபுத்துவ வகை கட்டுப்பாடாகும் இலங்கையில் முன்னேறிய வர்க்க தொழிலாளர்களாக இருந்த இவர்களுக்கு இவ்வித கட்டுப்பாடுகள் மிகவும் துன்பத்திற்குள்ளாக்குகின்றன. உண்மையில் வேறு வழியில்லாமல் இவர்கள் வெறும் ரொட்டித் துண்டுகளுக்காகவே கட்டுப்பட்டுள்ளனர்.

இதுமட்டுமன்றி கடைகள் வைத்திருப்போர் உட்பட வன இலாகா அதிகாரிகள் வரை, எல்லா ‘மனிதர்களுக்கும்’ இவர்கள் இரையாகி றார்கள் தம் உணவை சமைப்பதற்கு காட்டில் விறகு பெறப்போகும் போது இவர்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகள் மோசமானவை.

பல குடும்பங்கள் தனிஉடமையாளர்களுக்கு ஏகபோக அடிமையாக மாறிவிட்டன. தமது அன்றாட உணவு பிரச்சனையைத் தீர்க்க இவ்விதம் அவர்கள் தமிழ சரண்டலுக்கும் ஒழுக்கத் தூய்மையின்மைக்கும் இரையாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

இவர்களின் குடும்பங்கள் வேலை தேடி பல இடங்களுக்கு சென்று விடுகின்றனர். பெரும்பாலும் ஆண்கள் தான் அதிகமாக

வெளியேறிச் செல்கின்றனர். மனைவி, தாய், வயோதிபர்கள், குழந்தைகள் இவர்கள் மட்டுமே இந்த வீடுகளில் தங்கி இருக்கின்றனர். இவர்கள் வெளியே சென்றவர்களை எதிர்பார்த்து காத்திருப்பதே ஒரு சுமையான வாழ்க்கையாகிப் போய் விட்டது. இப்படி இவர்கள் குளிரிலும், ஈர மண்ணிலும் நெளியும்படியாக யார் சாபமிட்டது? இந்த இரண்டு தேசங்களின் இதயமற்ற ஒப்பந்தமல்லாமல். வேறு யார்?

ஏழாற்றுக்கலை அமை கூகுவ வயறுக்கு வகையாக ரோட்டு கூரிக்குக்கூடிய சூரி மரணச்சடங்குகள் செய்வதற்கு கூட கையாலாகாதவர்களாகிப் போன இம்மக்கள் வாழ்வது, குடும்பத்தை நடத்துவது, பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கணுப்புவது, வயதுவந்தவர்களுக்கு மனமுடிப்பது போன்றவைகளைத் தீட்டிய நிறைவேற்றற்றமுடியும்? அடுத்தவேளை உணவுக்காக போராடும் இவர்கள் தங்கள் சொந்தக் கணவுகளில் கூட அங்கியமாகிப் போகிறார்கள். ஏனெனில் இவர்கள் இழந்த வாழ்க்கையை மட்டுமே கனவில்கொண்டிருப்பதாக இருக்கிறது என்றால் வயதுக்குக் கூடிய சூரிய சூரிய குழந்தேக்காணப்படுகிறது.

இவ்வித வாழ்க்கை நிலைமை பெண்களை பெரிதும் பாதித்துள்ளது. அவர்கள் விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்ட சிரபங்திக்கப்படுகின்றனர். வருமானத்திற்காக இந்தாவாழ்க்கையை மனிதர்கள் கண்மூடி சகித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நவீன யுகத்தில் திட்டமிடப்பட்டு குடியேற்றப்படும் மனிதர்களுடைய வாழ்க்கை மேன்மையான, நாகரிகமான, கலாச்சாரமுக்கான நிறுத்துகளை உட்கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக, இங்கு அதற்கு எதிர்மாறாக நடைபெறுகிறது. இது தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதி மாட்டுமல்ல, நாகரிகத்திற்கு இழைக்கப்படும் அநீதியாகவும் இருக்கிறது.

தமது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் நீலகிரி மாவட்டத்தில் குடியேறியவர்கள். நீலகிரிக்கூடிய மாவட்டத்திலே நீலகிரி மாவட்டத்திலே பயிர்களை விருப்பத்தின் பேரில் குடியேறியவர்களை இருவகைப்படுத்தலாம். ஒன்று, நேரடியாகவே நீலகிரிக்கு, வியாபாரத்துக்கான பெற்றுவந்து சேர்ந்தவர்கள். இரண்டாவதாக, பிற மாவட்டங்களுக்கு சென்று கர்லனிலை, மற்றும் வாழ்க்கைமுறை, கலாச்சாரம், ஜாதீய அமைப்புகள் ஒத்துக்கொள்ளாத-

தால் வந்தவர்கள். ஆனால், இதற்கப்புறமும் ஒரு வகையினர்-மிகச் சிலர் உள்ளனர். அவர்கள் பிற மாவட்டங்களில் வேலை வாய்ப்பு பெற்றும் அதனை இவாகளாகவே நிராகரித்துவிட்டு வந்தவர்கள்.

நீலகிரி, இலங்கையின் மலைப்பகுதியின் பூகோள நிலைமையை ஒத்திருக்கிறது. இதனால் தாயகம் திரும்பும் மக்கள் எங்கு சென்றாலும் இம்மாதிரி மலைப்பகுதிகளை தேர்ந்தெடுக்க காரணமாகிற நூல் இதன் மூலம் அவர்கள் இலங்கையில் தாம் அனுபவித்த இயற்கையை இங்கும் காண்கின்றனர். இரண்டாவதாக, தொழில் சூழல்கள்: தேயிலைத்தோட்ட வேலைகள் இவர்களுக்குப் பிடித்த தொழில். கிராமப் பகுதிகளுக்குச் சென்றவர்கள் தாம் விவசாயிகளாக இருக்க முடியாத நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு இருதியில் தேயிலைத் தோட்டத் தொழில் கிடைக்கும் என்ற நோக்கோடு இங்கு வந்து சேர்கின்றனர். மூன்றாவதாக, இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் கையாலாகாத்தனத்தின் நிர்ப்பந்தம்.

மனிதர்கள் இடம்மாறிச் செல்வது வரலாற்றில் என்றும் நிகழ்வது. ஆனால், இது அத்தகைய இடமாற்றமல்ல; தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்கு புனர்வாழ்வு கொடுப்பதாகக் கூறி, வறட்சி மிகுந்த பகுதிகளில் தரிசு நிலங்களை கொடுத்தாலும், தொழிலாளர்களாக வாழ்ந்த வர்களுக்கு வியாபாரக் கடன் கொடுத்து சிறு வியாபாரிகளாகக் குனைந்ததாலும் ஏற்பட்ட விளைவுதான் இது. இந்தியப் பொருளாதாரத்தினதும், அரசாங்கத்தினதும் மோசமான கோட்பாடுகள் இந்த மக்களை நாடோடிகளாக்கி இருக்கிறது என்பதற்கு இதுவே போதுமான சான்றாகும்.

இவ்விதம் வந்து குடியேறியவர்கள் இன்று நீலகிரியில் சிங்கோனா, தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை வாய்ப்பை பெற்றவர்களைவிட அதிகமாகும். இவர்களின் எண்ணிக்கை 50,000 க்கும் குறையாது. இவர்கள் பெரும்பாலும் கூலிகள், சிறு நில விவசாயிகள், சிறு வியாபாரிகள், வன இலாகா நிலங்களில் குடியேறியவர்கள், பிச்சைகார நிலைக்கு தள்ளப்பட்டவர்கள், நிர்வாகத்தில் வேலை வாய்ப்பு பெற்றவர்கள் என பிரிந்துள்ளனர்.

கூலிகள்.

முடித முன்னால்

இவர்கள் பெரும்பாலும் வியாபாரக் கடன், வீட்டுக்கடன் ஆகியவற்றுக்கு எழுதி வந்தவர்கள். வியாபாரக் கடன் மட்டுமே பெற்றவர்கள். சிலர் ஒன்றும் பெறாதவர்கள். சிலர் வேலை வாய்ப்புக்கு சென்று திரும்பியவர்கள். பூர்வீகக் கிராமங்களுக்கு சென்று திரும்பியவர்களும் காலனிகளுக்கு சென்று திரும்பியவர்களும் தாங்கள் குடும்பமாகவோ அல்லது தனிநபர்களாகவோ இங்கு குடியேறியுள்ளனர்.

பெரும்பாலும் இவர்கள் புதுக்கோட்டை, திருச்சி, சேலம், மதுரை, மாநாதபுரம், திருசெல்வேலி போன்ற வறட்சியான மாவட்டங்களிருந்து வந்தவர்கள். தமக்குக் கிடைத்த 3000/- ரூபாஸ்வாவைத்துக் கொண்டு எந்தவித வியாபாரமும் செய்ய முடியாமல் அவற்றை இழந்து அத்துடன் சேர்த்து தாமதகாண்டுவந்து அனைத்து பொருட்களையும் செலவு செய்து இறுதியில்கூவுக்கற்று மீண்டும் தொழிலாளியானவர்கள்.

கொளப்பள்ளி, சேரன்கோடு, சேரன்பாடி, அய்யன்கொள்ளி, நென்னியாளம் நாடுகானி, உப்பட்டி, பந்தலூர், கூடலூர், சூண்டி, மேல்கீழ் கோத்தகிரி, குன்னூர் இப்படி மாவட்டம் எங்கும் பரவிக்கிடக் கின்றனர்.

மேல் கீழ் கோத்தகிரி காடுகளில் தேயிலை, ரப்பர், குறுமிளகு, ஸம், பலா, காப்பி போன்ற பயிர்களை சிறிய பெரிய நில உடமையாளர்கள் உற்பத்தி செய்கின்றனர். இவர்களின்கூலி ஆள் தேவையை மாயகம் திரும்பிய மக்கள் பூர்த்தி செய்துள்ளனர். குறைந்த கூலிக்கு தம்மை நிரந்தர அடிமையாக இவர்கள் ஆக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறே தனியார் பெருந்தோட்டங்களிலும், பாதைவேலைகள், கட்டிடவேலைகள், கல்லுடைப்பு, மர அறுவை, காய்கறித் தோட்டி வேலைகள், புதிய காடழிப்பு ஆகிய தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். குறிப்பாக கூறுவதெனில் டேன்இந்தியா, விஸ்கோஸ் ஆகிய மர அறுவை மற்றும் தைலம் காய்ச்சுதல் போன்ற வற்றில் ஈடுபடும் இக் கம்பெனிகளின் கீழ் மிகவும் கடின உழைப்புக்கு உள்ளாகியுள்ளனர்.

நிரந்தரமற்ற கூலிகளாகவே இவர்கள் இருக்கின்றனர். வாழ்க்கையின் மீது நம்பிக்கையற்றிருக்கும். இவர்கள் நினை அடிக்கடி

இம் மாவட்டத்துக்குள்ளே இடம்மாறிச் செல்கின்றனர். இங்கு இவர்களிடம் இருந்த மானுடத்தன்மை பரிசோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டு, மெதுவாக கரைக்கப்படுகிறது.

சிறு நில விவசாயிகள்.

இவர்கள் மேலே கூறிய கூலி வாழ்க்கையிலிருந்து சற்று உயர்ந்தவர்கள், எனினும் இவர்களும் கூலி வேலையில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் தான். இவர்கள் தாங்கள் கொண்டு வந்த சிறு தொகையுடன் சேர்த்து, வியாபாரக் கடனையும் நிலம் வாங்குவதற்கு பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

இவர்கள் பெரும்பாலும் மலையாள விவசாயிகளிடமிருந்து நிலத்தை விலைக்கு வாங்கியுள்ளனர். நிலம் வாங்கும்போது பலர் ஏமாற்றப்பட்டுள்ளனர். எல்லா நிலங்களும் பட்டா இல்லாத நிலங்களே. இந்நிலங்களில் காப்பி, தேயிலை, குறுமிளகு, சிறிய அளவு நெல், மரவள்ளி, காய்கறி வகைகள் பயிரிடுகின்றனர். இவற்றிலிருந்து குறைந்த வருமானமே பெறுகின்றனர்.

இப்படிப்பட்ட சிறு நில விவசாயிகள் கூடலூர் வட்டத்தில் எங்கும் பரவியுள்ளனர். இவர்கள் இன்று நில வெளியேற்ற பிரச்சனைக்கு முகம் கொடுக்கின்றனர்.

இச்சிறு விவசாயிகள் வாங்கிய நிலங்கள் ஏற்கனவே மலையாள விவசாயிகளால் கைப்பற்றிய நிலமாகவோ அல்லது வன இலாகா நிலமாகவோ இருப்பதால் அரசாங்கம் 1981-ல் மேற்கொண்ட நில வெளியேற்றத்தில் இவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். சிலர் இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச பொருளாதாரத்தையும் செலவு செய்து நிலத்தைப் பாதுகாக்க தடை ஆணை (Stay Order) பெற்றனர். பல விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தை இழந்தனர். சுமார் 200 குடும்பங்கள் இதனால் நடுத்தரவுக்கு வர நேரங்கிட்டது.

நில வெளியேற்றத்தின்போது அதிகாரிகள் மிக மோசமான முறையில் அடக்குமுறை செய்தனர். இந்த விவசாயிகள் குழந்தைகளைப் போல பாதுகாத்த தேயிலைச் செடிகளை அவர்கள் கண்முன்னாலே அழித்தனர். அந்த இடத்தில் கிராண்டஸ் மரங்களை அந்த வேளையிலேயே நட்டனர். உணவு தானியங்கள் அழிக்கப்பட்டன.

இதனை எதிர்த்த தொழிலாளிகள் அடிக்கப்பட்டு சிறையில் தள்ளப்பட்டனர். வீடுகள் பிழ்தெறியப்பட்டன. சட்டி, முட்டிகள் உடைத்து நொறுக்கப்பட்டன. அவர்கள் மீதியில் தூக்கியெறியப் பட்டனர். இவர்களின் விவசாயம் முடிவு விடுவதை விடுவதை விடுவதை கூறுவதை சொல்ல வேண்டும் மோசமாக தற்போது இந்த விவசாயிகள் இன்னும் அச்சத்துடனேயே காலம் தள்ளுகின்றனர். மூலம் கூறுவதைப்பற்றி போன்ற சொல்லுவதை விடுவதை சிறு வியாபாரிகள்.

இவர்களைக் கடா இருக்கிறோம் கூறுவதைப்பற்றி விடுவதை இவர்கள் கூடலூர் வட்டத்தில் ஒரு சிறு பகுதியாவர். குறிப்பாக பஞ்சாபில் பெட்டிக்கடை வியாபாரிகள் சுமார் 30 பேர் வைத்திருந்தனர். அவை பஞ்சாயத்து இடம் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டதென்று கூறி அப்பறப்படுத்தப்பட்டன. தேவாலா, நாடுகாணி, சூண்டி ஆகிய இடங்களில் சிலர் கடை வைத்துள்ளனர். இவர்களின் குடும்ப அங்கத் தினர்கள் கூவி வேலைக்கும் செல்கின்றனர். பெட்டிக்கடை வியாபாரத்தை நம்பி அவர்களால் குடும்பம் நடத்த முடியாது. இப்படி கூறுவதை விடுவதை விடுவதை இவர்கள் கடை வைத்திருந்தும் இன்னும் பெரும்பான்மை யினர் இரண்டாம் தவணைக்கடன் பெற முடியாத நிலையில் உள்ளனர். அரசாங்கம் இதில் அக்கறை செலுத்துவதில்லை. இந்தியா வந்த பின் ஒரு வருடத்தில் இரண்டாம் கடை கடனுக்கு மனு செய்யவில்லை என்ற காரணம் காட்டி நிராகரித்து விடுகின்றனர். அதிகாரிகளுக்கு அதிகப்படியான லஞ்சம் கொடுத்து கடன்பெறவேண்டியுள்ளது. இவர்களில் பலர் சொந்த நிலம் (பட்டா நிலம்) இல்லாத காரணத்தால் வீட்டு கடன் பெற முடியாமல் வாடகை வீடுகளில் தங்கியுள்ளனர்.

இவர்கள் இலங்கையில் தொழிலாளியாக இருந்த காரணத்தால் வியாபார அனுபவமின்மையால் வியாபாரத்தை சரிவர செய்ய முடியாமல் விரைவிலேயே தீவாலாகிப் போகின்றனர். இவர்கள் வாழ்க்கையில் ஊசலாட்டம் மிகுந்து காணப்படுகின்றனர். இதுவரை யாரும் நிரந்தர கடை வைப்பதென்பது நடைமுறையில் முடியாததாகவே இருக்கின்றது. ஆகவே சிறு வியாபாரிகளின் எண்ணிக்கை ஏற்ற இறக்கத்துக்குள்ளாகிக்கொண்டே இருக்கிறது. மூலம் விடுவதை விடுவதை

வன இலாகா நிலங்களில் குடியேறியவர்கள்.

தாயகம் திரும்பிய பெரும்பான்மை மக்கள் வன இலாகா நிலங்களில் குடியேறி சிறு விவசாயம் செய்கின்றனர். இதனை விவசாயம் என்றுகூட சொல்ல முடியாது. இவர்கள் உண்மையில் தங்களின் குடியிருப்புக்கான நிலமாகவே பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்விதம் குடியேறி இருப்பவர்கள் கூலி வேலை செய்தே தங்கள் ஜீவனோபாயத்தை நடத்துகின்றனர்.

இவர்கள் பெரும்பாலும் சேரன்கோடு மலைச்சரிவுகளிலும் நாடுகாணி, அய்யன்கொள்ளி பகுதிகளிலும் பெரும்பான்மையினர் சூண்டி பகுதியிலும் வாழ்கின்றனர்.

குண்டியில் மட்டும் 2000-ம் குடும்பங்களுக்கு மேல் குடியேறி யுள்ளனர். இவர்களில் பலர் நிலையான வீடு உள்ளவர்கள் சிறு தோட்ட விவசாயமும் செய்கின்றனர். இன்னும் பலர் பிர்லாவுக் குரிய தேயிலைத்தோட்டங்களில் நிரந்தரமற்ற தொழிலாளர்களாக வேலைக்கமர்ந்துள்ளனர். பெண்கள் காடுகளில் சென்று விறகு வெட்டி கட்டி சுமந்து வீதிக்கு கொண்டு வந்து விற்பனை செய்து உயிர் வாழ்கின்றனர். உண்மையில் நம்ப முடியாதபடி இவர்கள் 10-க்கு மேற்பட்ட மைல்கள் விறகுகளை சுமந்து வந்து கூடலூர் நகரில் மழையிலும் வெயிலிலும் உட்கார்ந்து விற்கின்றனர். நிரந்தர தொழிலாளிகளாக இருந்த இவர்கள் இன்று இந்த நிலைக்கு சரிந்து போய்விட்டனர். இந்த நிலையில் இவர்கள் தாமாக வீழவில்லை. இரண்டு அரசாங்கத்தின் கொடுமையான திட்டங்களின் விளைவு தானிது என்பது சொல்லாமலே புரியும்.

தற்போது இவர்களும் நிலவெளியேற்ற அச்சுறுத்தலுக்கு இலக்காகி நிர்க்கத்தியான வாழ்க்கையில் இருக்கின்றனர்.

பிச்சைக்கார நிலைக்கு தள்ளப்பட்டவர்கள்.

எல்லா நிலைகளிலும் வாழ்க்கை, தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்கு நிரந்தரமாக இல்லாது போனதனால் குடும்பங்கள் சீர்க்குலைந்து போயிற் றென்பதை முதலில் பார்த்தோம். தோட்டங்களில் இருவருக்கு மட்டும்

வேலை கொடுக்கப்படுவதனால். வேலையற்ற முதியவர்கள் குடும்பங்களிலிருந்து வெளியே தள்ளப்படுகின்றனர். வியாபாரக் கடன் பெற்று திவாலாகிப்போனாகுடும்பங்கள், ஒன்றுமே இன்னும் பெறாமல் தவிப்பவர்கள், வேலையற்ற குடும்பங்கள் கொண்டு வந்த பொருளாதாரம் இழந்ததும், இறுதியில் தெருவுக்கு வந்து விடுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட பகுதிகளிலிருந்து இந்த பிச்சைக்காரர் அணி உருவாகின்றது. இதுகூட குத்துக்கால முறை குத்துப்பதை ஏதாவது வகையிலே கீழ்க்கண்ட இவர்களை நீலகிரியின் எல்லா தெருக்களிலும் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் சில சமயங்களில் உறவினர்கள் வீடுகளிலும் பார்க்கலாம். இந்த நிலை இப்பகுதியில் அதிகரித்து செல்கின்றது.

d) ஒர் அகத்தியின் கதை படிப்பாக கணக்கீட்டுப்போக்குறை

ஒரு சுதா மேஜையில் கையில் கூடிய சுதா குத்துக்கால முறை எங்கள் பூர்வீகம் புதுக்கோட்டை மாவட்டம் மற்றும்கிண்ணாமல். (ஈராசும்பூர் முறை) குத்துக்கால முறை கார்பூரம் என் பெயர் மீனாம்பாள். கணவர் பெயர் பழனிவேல். 4 தலைமுறைக்கு முந்தின பாட்டன் பாட்டிகள் இலங்கைக்குப் பிழைக்கப் போனார்கள். வருடங்களுக்குக்கூடும் காலமாக இலங்கைக்குப் போனார்கள் கூடும் இலங்கை ஊவா மாகாணம் இந்துகல எஸ்டேட்டில் 9.10.1938-ல் நான் பிறந்தேன். பிறந்த பின் பெற்றோர் தனியார் எஸ்டேட்டுக்குப் போனார்கள் அங்கு கூலி ரூ 1-25, கூலி பற்றாமல் புறம்போக்கு ஸிலத்தில் விவசாயம் செய்து ஜீவிததார்கள். பெற்றோருக்கு நான் ஒரே குழந்தை? ஐந்தாம் வருட்பு படிக்க வைத்தார்கள்.

நாய் பூர்வீகம் முறை வகையிலே குத்துக்கால முறை குத்துக்கால 14 வயதில் கல்யாணம் முடித்து பதுக்கள் தெல்பதித் தீஸ்டேப் பிக்குப் போனேன். ஒபற்றோருக்கு உழைக்க முடியாமல் போனதால் என்னவீட்டில் வைத்து பாதுகாத்தேன். 1965-ல் தங்கையும் 1967-ல் தாயும் இறந்தனர். நான்கால எஸ்டேட்டில் நார்சாக பணி புரிந்தேன். தீன்க்கூலி ரூ. 2.48 கணவன் பியூனாக பணி புரிந்தார். கூலி 3 ரூபாய் எட்டுக் குழந்தைகள்கூடுகணவர், நான், மாமனார், குழந்தைகள் மொத்தம் 11 பேரும் 20.3.73ல் தாயகம் திரும்பினோம். அது குத்துக்கால முறை கண்டி, முறைக்கமிசனில், சிவகங்கை ஒப்புதூர்முகி காலனியில் விவசாயத்திற்கு சிபாரிசு செய்தார்கள். மீண்டபம் முகூம் விவகாரம் வைத்திருக்கிறோம். இந்த வருடம் முடிந்தால் இன்றுதான் அனுப்பி வைத்திருக்கிறோம்.

தான் அங்கு வீடு கட்டித் தருவார்கள். அதுவரை முகாமில் இருங்கள் என்றார். முகாமை பற்றி எதுவும் அறியாத நாங்கள் முகாமுக்கு வந்தோம். கையிலிருந்த பணம் ரூ. 40/- தான். கொண்டுவந்த பணம் ரூ 2800 புதுக்கோட்டை பேங்கில் 30 நாள் கழித்துதான் கிடைக்கும் என்றார்கள். 40 ரூபா 2 நாளில் முடிந்துவிட்டது. முகாமில் சாப்பாட்டுக்கு கொடுத்த ரூ. 75/- ஒரு வாரத்தில் முடிந்துபோய் விட்டது. வறுமை தாங்காமல் 50 குடும்பங்கள் தாலுகா ஆபீசுக்கு சென்று எங்களுக்கு வேறு ஏதாவது வழி செய்து அனுப்பிவிடுங்கள் என்று கெஞ்சினோம். தாசில்தார் நாளை வா என்று நாட்களைக் கடத்தி வந்தார்.

தேங்காயெண்ணெய், சோப்பு, குடைகள், கடிகாரம் போன்ற பொருட்களை விற்றும் மீத நாட்களில் கடற்கரையில் கொட்டிக் கழிக்கப்பட்ட மீன்களை சாப்பிட்டும் காலம் கடத்தினோம். 30 நாட்கள் கழிந்தன. ஒரு முடிவும் இல்லை. ஏற்கனவே வந்து, ஒரு வருடமாக முகாமில் தங்கியிருந்த (தாயகம் திரும்பியவரான) நல்லுசாமி என்ற தரகரிடம் சிக்கிவிட்டோம். அவர், “முக்கியமான இடங்களுக்கு மறு வாழ்வுக்காக மனுக்கள் கொடுக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் நேரடியாக போகவேண்டும்” என்றார். கையில் கால் காசுகூட இல்லை. அந்த நபரும் என் கணவரும் புதுக்கோட்டை பேங்குக்கு போய் ரூ 800/- எடுத்து வந்து மனுக்கள் கொடுத்தார்கள். திருச்சி, மதுரை, ராமநாதபுரம், ஆலங்குடி முதலிய இடங்களுக்குப் போய் கலெக்டர்களைப் பார்த்தார்கள். பத்தே நாளில் ரூ. 700/- முடிந்து விட்டது. 50 குடும்பமும் முகாம் அலுவலகம் முன்பு போராட்டினோம். அதன் பிறகு புதுக்கோட்டை மாவட்டம் திருவரங்குளத்தில் 1974-ம் ஆண்டில் காலனி அமைப்பாளர்கள் அங்கு போங்கள் என்று குடும்ப அட்டையில் எழுதினார்கள். ஒரு வருடம் வரை நாங்கள் என்ன செய்வது எனக் கேட்டோம். “ஆலங்குடி கல்லூக்காரன்பட்டி என்ற இடத்தில் புறம் போக்கு நிலம் உள்ளது. குடிசை போட்டுக் கொள்ளுங்கள் பக்கத்தில் வேலை கிடைக்கும். ஒரு வருடம் முடிந்ததும் திருச்சி கலெக்டர் குடும்பக்காரர்டில் உள்ளபடி நிலம் தருவார்கள்” என்று சொல்லி ஆலங்குடி தாசில்தாருக்கு கடிதம் கொடுத்தார்கள். 45 நாள் கழித்து குடும்பத்தோடு ஆலங்குடி வந்து தாசில்தாரைப் பார்த்த போது இங்கு புறம்போக்கு நிலம் இல்லை, ஊருக்கு சென்று உறவினர்கள் வீட்டிலாவது வாடகை வீட்டிலாவது போய் இருங்கள் என்று அனுப்பிவிட்டார்.

மாமனாரின் சொந்த ஊருக்குப்போனோம். ஊரில்உள்ள பங்காளி கள் எங்களைப் பார்த்ததும் பதுங்கினார்கள். நிலத்தைப் பற்றி விசாரித் தோம். நிலமாவது கத்திரிக்காயாவது-முப்பாட்டன் விற்றுவிட்டு கண்டிப்பக்கம் போய்விட்டான். கொஞ்சம் இருந்தாலும் கணக்கன், மணியார்களைக் கூட்டி வந்து பார்க்கணும். 25 ரூபாய்பணம் கட்ட னும். நெடு 4 வரப்புக்கும் தனியே ரூ 100 கட்டனும் என்றார்கள் எல்லாம் செய்து பார்த்த போது 16 குழி நிலம் கிடைத்தது. கேணி இல்லை, கேணிக்கு ரூ. 600-ம் மாட்டுக்கு ரூ. 500-ம் செலவிட்டு விவசாயம் செய்து பயிரானபோது மழையில்லாமையால் கேணியில் நீர்வற்றி எல்லாம் பாழாகி விட்டது. வேலை எங்கும் கிடைக்க வில்லை, மாடுகளை விற்றுச் சாப்பிட்டோம். கூங்கூங் துயிடுக்கு மேல் கூக்கி சூடுகிட்டு நிலத்தைப் பார்க்கவிட்டுமீது வியாபாரக் கடனுக்கு மனுச் செய்தோம்.

வியாபாரக் கடனுக்கு மனுச் செய்தோம். பலனில்லை, கணவர் பேராலூரணிக்கு கேணி வெட்டப்போய் நோயோடு திரும்பி வந்து சேர்ந்தார். ஒரு மகன் சேந்தன்குடி மணியகாரர் சைக்கிள் கம்பெனி யில் மாதம் 20 ரூபாவுக்கு கூவி வேலை செய்தார். மற்ற பின்னைகளில் மூன்று பேர் ஆளுக்கொரு ஊருக்கு மாடு மேய்க்கப் போனார்கள். 6 பவுன் நகை இருந்தது அடகுவைத்து சாப்பிட்டோம். பிறகு வெண் கலப் பாத்திரங்கள், வறுமையின் காரணத்தால் மாமனாரும் 5 வயது மகனும் இறந்தனர். தண்ணீர் இறைக்கும் பத்தல் தகரம் இரண்டையும் 50 ரூபாய்க்கு விற்று விட்டு என் கணவர் அந்தப் பணத்தில் அரிசி கடத்தல் வேலைக்குப் போனார். கணவரையும் இரண்டு குழந்தை களையும் ஊரில் விட்டு விட்டு ஏற்காடு போய் மெய்யப்பா எஸ்டேட்டில் வேலை செய்தோம். கூவி ரூ. 2-40. 5 மாதங்கள் வரை சோறு என்பதே தெரியாது. அதன் பிறகு வேலை முடிந்து விட்டது. ஊருக்குப் போய் கணவர், குழந்தைகள் எல்லோருமாய் வால்பாறை வாட்டர்பால் எஸ்டேட்டுக்கு வந்தோம். கையில் அரைக்காச் கூட இல்லை. அங்குள்ள மக்கள் எங்கள் நிலையை விசாரித்து மிகவும் வருந்தினார்கள், 4 கட்சித் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் சேர்ந்து எங்களுக்காக பிச்சை எடுத்ததுபோல கடைகளுக்கு சென்று கிழங்கு மற்றும் உணவு தானியங்களையும் வாங்கிக்கொடுத்து பீட்டும் ரூமில் தங்க வைத்தார்கள். மறுநாள் காண்டிராக்ட் கட்டட வேலை பேசி அனுப்பினார்கள். அன்று எஸ்டேட் மக்களுக்கு ரேசன் அரிசி போட்டதனால் வீடு வீடாக தொண்டர்கள் சென்று அரிசி வாங்கிக்கொடுத்து உதவினார்கள்.

6 வது மாதம் எனது கணவரின் இடதுகைப் பெருவிரலில் கல் விழுந்து ஆபரேசன் நடந்தது. ரூ. 600 இன்சூரன்ஸ் பணம் வந்ததும் முதலாளி எங்களை வீட்டைக் காலி பண்ணி போகச் சொன்னார். தலைவர்கள், நீங்கள் போகவேண்டாம் முதலாளியிடம் பேசி உங்களுக்கு இங்கே திரும்பவும் வேலை வாங்கித் தருகிறோம் என்றார்கள். அதன்படி அங்கே இருந்து கொண்டு அதை சேர்ந்த 4 டிவிசன்களில் கட்டட வேலை செய்தோம். அதை அறிந்துகொண்ட முதலாளி, எல்லா காண்டிராக்டர்களிடமும் “நீ வேலை கொடுத்தால் உனக்கு காண்டிராக்ட் கொடுக்க மாட்டேன்” என்றதால் காண்டிராக்ட்காரர்கள் பயந்து வேலை கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். தலைவரிடம் கேட்டபோது, “நாங்கள் என்ன செய்வது? பொதுவா சிலோன் ஆட்களை நிறுத்த வேண்டாமென்று முதலாளி சொல்கிறார். நீங்கள் வேறு இடம் பாருங்கள்” என்றார்.

அதன்பிறகு ஒரு தனியார் எஸ்டேட்டில் காபி வேலை ஒரு வருடம் செய்தோம். காபி நாத்து நட்டு முடிந்ததும் வேலை முடிந்து விட்டது என்று எங்களைப் போகச் சொன்னார்கள். வால்பாறை டவுனுக்குப் போய் வாடகை வீட்டில் இருந்தபடி வால்பாறை தாசில்தாருக்கு மனுப் போட்டோம். அவர், சிலோன் அகதிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் குடிசை போட்டுக் கொள்ளச் சொன்னார். குடிசை போட்டு 6-வது மாதம் என் கணவர் இறந்து போனார்.

நாங்கள் வந்த வருசத்திலேயே கலெக்டருக்கு மனுக் கொடுத்திருந்தோம். ஆனால், ‘ஒரு வருடத்தில் மனு கொடுக்கவில்லை’ என்று காரணம் காட்டி எங்கள் பாஸ்போர்ட், குடும்பக் கார்டுகளை வாங்க மறுத்து மனுக்களை நிராகரித்து விட்டார்கள். மீண்டும் தாசில்தாரிடம் போய் வியாபார லோன் கேட்டதற்கு, “நான் என்ன செய்ய? கண்மூக்கு எழுதுங்கள்” என்றார். நான் ஒரு சங்கத்தில் சேவகியாக இருந்தும் சங்கம் இக்கட்டமையை செய்ய முன்வரவில்லை. அந்தச் சங்கத்தினர் எனக்கு எதிராக ஒரு நபரைத் தூண்டிவிட்டு எங்கள் வீட்டுமுன் குடிசை போட வைத்தனர். தடுக்கப் போன என் மகளை தாக்கி காலால் மிதித்து விட்டனர். தாலுகாபீஸில் சொல்லியும் போலீஸில் சொல்லியும் விசாரணை செய்ததோடு முடிவு ஒன்றும் இல்லை. கள், சாராயக் கடைகள் ஒரு கிலோ மீட்டருக்குள் இரண்டு உள்ளன. இதன்

மத்தியில் என் வீடு. 3 குமரிப்பெண்கள் இருக்கிறார்கள். என் வீட்டிலிருந்து 100 அடி தூரத்தில் பேக்கரி உள்ளது. ரோட்டில் சில பெண்கள் வரும்போது பேக்கரியில் உள்ள பையன்கள் கேவி செய்ததை நான் கண்டித்தேன். அதன் பிறகு எனது பிள்ளைகளை கேவி செய்ய ஆரம்பித்தனர். போலீஸில் ரிப்போர்ட் செய்தேன். பேக்கரிக்காரர்கள் நள் ஸிரவில் வீட்டைத் தட்டி கலாட்டா செய்தனர். போலீஸ் வந்து ஒருவனை மட்டும் கூட்டிச் சென்றது. மாலையில் அவனிடம் 50 ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு விட்டார்கள். ஏமலேசி ஸ்ரீதாக்ஷரம்

இந்த சரித்திரம் எங்கே போயிருடியும் என்று தெரியவில்லை? எனக்கு பிரசவ சிகிச்சை, தேயிலைத் தொழில், காப்பித் தொழில் விவசாயம், சித்த வைத்தியம், தொழிலாளர் கல்விப்பயிற்சி, குடும்ப நலப் பயிற்சி, தையல் பயிற்சி என்று பல தொழில்கள் தெரியும். வறுமையின் காரணத்தாலும் வாய்ப்பின்மையாலும் பலன் பெற முடிய வில்லை.

என் குழந்தைகள் பற்றி :-

ஒரு பெண் மணமாகி கணவன் கவனிப்பின்மையால் விவாக ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளார்.

இன்னொருத்தி திருமணம் முடித்து தேயிலைத் தொழில் செய்கிறாள். மகன் சி.எம்.சி.பில் வாட்சபாய் பெய்ப்பட்டு பிடிக்கப்பட்டு ஒருபெண் தையல் படித்து விட்டு தின்கி கூலியாய் வேலை செய்கிறாள். கவனிப்பின்மையால் விவாக ரத்து செய்யப்பட்டு வருகிறது. இன்னொருத்தி கால் நொண்டி, புதுக்குழந்தையாக பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஒருமகன் 6-ம் வயதுப்பில் பெயில். புத்தகம் வொங்கிக் கொடுக்க முடியாமல் பிப்பிப்பைப் பிடித்தையில் நிறுத்திவிட்டான். ஒருப்படி ஒவ்வொன்றும்... என்கி கூலியாக விடுகிறது. ஒரேக்கொலுகு வீரகளுக்கு என்னால் என்ன செய்ய முடியும்...? இது தான் என்முன் கேள்வியாக உள்ளது.

துறிபு :— இந்த மீணாம்பாள் என்கிற அகதி தனது இந்தக் கதையை தானே எழுதி உள்ளார். சில திருத்தங்கள் மட்டும் ஆய்வுக் குழவால் செய்யப்பட்டுள்ளன.)

IX. இந்தியா திரும்பிய மக்களின் மனோநிலை வார்ப்பு :

இந்திய மண்ணிலிருந்து இலங்கையை நோக்கி சென்ற மக்களின் வரலாற்று பின்னணியை நாம் முதல் அத்தியாயங்களில் விரிந்துரைத் தோம். அவ்வாறே அம்மக்கள் இந்தியா திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும் வரலாற்றுப் போக்குகளையும், இம்மண்ணில் அவர்கள் பெற்ற புதிய வாழ்க்கையின் நிலவரங்களையும் முன் அத்தியாயங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். எனினும் நாமிங்கே இந்தியா திரும்பிய மக்களின் மனோநிலை எவ்விதம் உள்ளது என்று ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவது அவசியமாக உள்ளது. ஏனெனில் ஒரு வரலாற்றுக் காலகட்டத்தை ஒரு தேசத்தில் கழித்த மக்கள், இன்னொரு தேசத்தில் புதிதாக குடியமர்த்தப்படுகையில் அல்லது குடியேறுகையில் அம்மக்கள் பெறும் புதிய மனோநிலைகளும் பற்றி விரிந்துரைப்பது இம்மக்களின் பிரச்சனை எவ்வளவு ஆழமான ஒன்று என்பதை புரிந்துகொள்ள ஏதுவாக இருக்கும்.

a) ஒப்பந்தப்படி இந்தியா திரும்பியோரின் மனோபாவங்கள்:

1964—74-ம் ஆண்டுகளில் இலங்கை இந்திய அரசுகள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப்படி, இந்திய அரசின் புனர்வாழ்வு திட்டத்தில் தேயிலை, ரப்பர், சிங்கோனா தோட்டங்களிலும், கூட்டுறவு நூற்பாலை சர்க்கரை ஆலைகளிலும், விவசாய நிலக்காலனிகளிலும், குடியமர்த்தப் பட்டவர்களும், வியாபாரக் கடன் பெற்று டூர்வீக கிராமங்களுக்கோ, அல்லது வேறு பகுதிகளுக்கோ, சென்று குடியமர்ந்தவர்களும், இதர தொழில் துறை வேலை வாய்ப்பு பெற்றவர்களும் வெவ்வேறு வாழ்க்கை விலைமைக்கு ஆளாகின்றனர். மன்டபம், திருச்சி, குழுட்டுண்டி ஆகிய முகாம்களில் அதிக நாட்கள் தங்கி நிற்றவர்கள் முகம் கொடுத்த பிரச்சனைகள் அனந்தம். அரசு பண்ணைகளில் குடியமர்த்தப் பட்டவர்களும், மாட்டுப்பண்ணைக்கு வேலைக்கு சென்றவர்கள் பெற்ற வாழ்க்கையும் வித்தியாசமானது. இவர்கள் முகம் கொடுத்த சாதக பாதக அம்சங்களுக்கு ஏற்ப இவர்களின் மனோநிலைகளும், கருத்த மைப்புகளும் தோன்றுகின்றன.

தேயிலை தோட்டங்களில் குடியேறியவர்கள், தமக்கு தெரிந்த அனுபவம் உள்ள தொழிற்துறையில் வேலை கிடைத்துள்ளது பற்றி, “அங்குள்ளது மாதிரியே வாழ்க்கை” என்று பெருமைபட்டுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால், இது அப்பாவித்தனமல்லாமல் வேறு எதுவும் இல்லை. இவ்விதம் அவர்களது அப்பாவித்தனம் என்ன வென்றால், “மரபு, தொழில் ஒன்றிலேதான் வாழ்க்கை அடங்கி போய் உள்ளது; அதில் மட்டுமே சந்தோஷம் விருக்குமுடியும்” என்று அவர்கள் விணப்பதுதான். இதைப் படித்தபடி நூலைக்கு சுதார்பாடு முடிவு

இவ்விதமான எண்ணம், ‘சமூக விஞ்ஞானப் போக்கு அவனை புதுவிதமான சமூகத்தொழிற்துறைக்குள் பிரேரணீப்பதற்குரிய மனோ கையியத்தை உருவாக்கி கொடுக்கவில்லை’ என்பதிலிருந்து எழுவதாகும். அதனாலும் அவன் சொல்கிறான், “இலங்கையைப் போல, நமக்கு பிரச்சனையே இல்லை; காலையில் வேலைக்குப் போகிறோம், மாலையில் வீட்டுக்கு வருகிறோம். அங்கே மாதிரியே இங்கே; அங்கேகூடிருந்த படியே இங்கும் இருக்கிறோம்; அங்கு கொடுக்கு வேலையில் போனால் மாலையில் வீட்டுக்கு வந்தோம் என்றிருக்கா? என்ன பொழுப்பு? சூப்பிழைக்கிறை நூல்கள் படித்தால் இருந்து நூலுக்குப் படித்து வருகிறோம் சொல்கிறார்கள்? தொழில் கிடைக்காதவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? “இலங்கையைப் போல வருமா? அங்கிருந்த சௌகரியம் இங்கு கிடைக்குமா? காலையில் வேலைக்குப் போனாம், மாலையில் வீட்டுக்கு வந்தோம் என்றிருக்கா? என்ன பொழுப்பு?

இந்த இரண்டு மனோநிலையும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் போல ஒரே நிகழ்வில் இரண்டு மனோபாவங்கள் ஏற்படுவதைப்பது, மூரண்பாடு இருக்கிறது என்று அர்த்தம். குறிப்பாக தாயகம் திரும்பியோர் மத்தியில் இந்த மனோ நிலைகளை எங்கும் கேட்கலாம். எல்லோரிடமும் இக்கருத்து எதிராகிக்கும். முறையிலே படித்துப் போகிறோம் என்றும் படித்துப் போகிறோம் என்றும் அறியாமைகள், மூடநம்பிக்கைகள் இவ்வைகள் கலையப்படாமலேயே, அவர்களை தொடரச்சியாக பயன்படுத்தும் கொள்கையின்னினைவு இதுதான். இப்பொழுது சுரண்டும் மனிதர் கருக்குத்தேவைப்படுவது, இவர்களுடைய அறிவியல் சாந்த-மனோ நிலைகளின் வளர்க்கியல்ல; அவர்கள் எக்கேடும் கெட்டுப்போகட்டும், ஸாபும் ஓன்றே போதும். என்ற குறிக்கோளின் விளைவே. இங்கு நிலைகளைப் படித்துமொத்து நூலுக்குத்தேவைப்படுத்துகிறேன்.

மனிதர்கள் எப்படியும், வேறெவிதத்திலும் தேற மாட்டார்கள் அல்லவா? இப்படி எவ்விதத்திலும் தேற்ற முடியாத மனிதர்களை தோற்றுவிப்பதுதானே இந்த “மாபெரும் சமூக அரங்கின்” இறுதி லட்சியம்! அதனை தலைமை தாங்கி வழிநடத்திச் செல்லும் தலைவர் களின்-பேராசைகளின் விளைவு இது.

இங்கே தாயகம் திரும்பிய மனிதன் என்ன சொல்கிறான் என்று பாருங்கள் எங்களை ஒப்பந்தம் பண்ணி கொண்டாங்கு கெடுத்திட்டாங்க! இந்த ரெண்டு அரசாங்கமுந்தான்”.

இது வாழ்வதற்காகப் போராடும் அந்த மக்களின் இன்னொரு வகையான அனுபவம். இப்படி வெளியில் வந்து குற்றம் சாட்டும் மனிதர்களும் அனேகர்! அவர்களுக்கு வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாள் வேலை கிடைப்பது அரிது. அவர் மனைவியை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்; சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டும். தனக்கோ தினம் தினம் வேலை செய்யும் சக்தி குறைகிறது. இனிமேல் எப்படி வேலை செய்வது? எங்கு வேலை கிடைக்கும்? அத்துடன் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள்; பெற்றோர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டும்! எப்படி பராமரிப்பது?

தனக்கு உத்தரவாதம் அளித்த அந்த கடவுள் (ஒப்பந்தம்) காற்றில் பறக்கிறது. “அரசாங்கம் தன்னை கெடுத்துவிட்டது;” என்ற வார்த்தைகள் உதட்டிலிருந்து வெளியில் வருகின்றன.

தன்னுடைய குடும்பம் பஞ்சாய்ப் பறக்கிறது; அவர் நாயாய் அலைகிறார்; ஏற்கனவே இந்த ஒப்பந்தம் ஒரு நாட்டிலிருந்து பிரித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது. கடல் கடந்து எங்கோ வெகு தொலை வுக்கு அவர்களை கடத்தி வந்துவிட்டது. அவர்களோடு நேற்றுவரை பழகியவர்கள், பேசியவர்கள் இனிமேல் ஒருபோதும் பார்க்கமுடியாது போகலாம். கண்கலவங்க அவர்கள் விடை கொடுத்தார்கள். இனிமேல் ஒரு கணமேனும் அவர்களுடன் வாழ்ந்தாக முடியாது. கடைசிநிமிட தில், எவ்வளவு அழுத்தம் இருந்தது? இறுதியான அந்தக் கணத்தில், கண்களில் நீர் கொட்டுவதைத்தவிர, வேறென்ன செய்ய முடிந்தது?

இதேவிதமாக, ‘அரசாங்கம் பற்றிய அபிப்பிராயத்தை’ முன் சொன்ன அப்பாவித்தனத்தில் அனுகும் கருத்து வடிவத்தைப் பாருங்கள்

“அரசாங்கந்தான் என்ன செய்ய முடியும்? அவங்களுக்கு விருப்பப் பட்ட மாதிரி தொழில் கொடுத்திட முடியுமா? அரசாங்கத்தை குறை சொல்லி என்ன பயன்? நம்மதான் முன்னேற்றும்”

இந்த அப்பாவித்தனம், ‘தனிப்பர் முன்னேற்றம் அவரவர் களுடைய பொறுப்பைச் சார்ந்தது’ என்கிற கருத்திலிருந்து தோன்றுவதாகும். விஞ்ஞானம், கலை, இலக்கியம், பொருள்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தன்னை வளர்த்துக் கொள்ளும் இந்த சீரமிலான மனிதக் குணாம்சத்தை ஆதரித்து வாதிடும் இவ்வியல்பு எதனால் தோன்றுகிறது? சரண்டல் செய்யும் மனித குணாம்சத்திலிருந்து அல்லவா?

இதை கூறுவதற்கு முன்னால் விரும்புகிற ஒரு பார்த்தல் காலத்தில் பல வருடங்கள் கழிவில் விரும்புகிற ஒரு விஷயம் இன்னொரு வடிவம் என்ன தெரியுமா? “அது அவரவர் கள் தலைவிதி”; அதாவது “இது என் தலைவிதி!” என்று இந்தியா திரும்பியவனை சொல்லிக்கொள்ளச் செய்கிறது. தன்னுடைய முன் னேற்றம் என்பதோ, தேக்கமோ, சமூகத்திற்கும் அதற்கும் சம்பந்தமே இல்லை! என்று எண்ணவைக்கிறது. இது அளவுக்குக்கமாக சகிபிப்ரிக்கும், புழுப்போல வாழ்வதற்கும் மனிதனைப் பழக்கிக் கொள்ளும் விதியாகும்.

அவனைப் புழுவாக ஆக்குவதற்குரிய சமூக நிலைமைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாயிற்று. இந்தியா திரும்பிய அநேக மக்களுக்கு இந்த ஒப்பந்தம் வழங்கிய நன்கொடை அது! இதோ பாருங்கள் அந்த புழு என்ன சொல்லிகிறது என்று:-

“நிலைமைக்கு ஏற்பாடு அட்ஜஸ்ட்டுபன்னை தெரியனும்; எல்லாம் மனிதனுக்கு வரக்கூடியதுதானே?”

ஆக, இனிமேல் இவன் துரும்பைக்கூட அசைக்க மாட்டான், கூவத்தில்கூட மூழ்கி எழும்பத் தயார்! அது புனித தீர்த்தம் என்று சொன்னால் அதை நம்பவும் தயார்! வேறு யாராவதுகூட அவன் மேல் இரண்டு ‘பாக்கெட்’, கூவத்தைக் கொட்டலாம்; அவனுக்கு ‘அட்ஜஸ்ட்டுபன்னைக்கொள்ளத் தெரிந்து விட்டது; எல்லாம் மனிதனுக்கு வரக்கூடியதுதானே? என்று அவன் அவனையே நம்பக்கிக் கொள்கிறான்; அவன் தான் கு ‘கற்றுக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றான்’ என்பது உண்மைதான். ஆகவும் யிருப்பி குடிபி முன்னால் நிருப்பிக்குறிச்சு வரும்!

அதுமட்டுமன்று, அவன் மனைவியை யாராவது அழைத்துச் செல்லலாம்!

அவன்தான் எல்லாவற்றுக்கும் அனைக்கீழ் காட்டும்

மனிதனாகி விட்டானே! இப்பொழுது அவனுக்கு வேலை இல்லை; வேலை கொடுப்பார் யாரும் இல்லை. வயிற்றை என்ன செய்வது? “இந்தியா வந்ததே தப்பு” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்துவிட முடியுமா?

கடைசிக்கும் கடைசியாக, அவனது மனைவி; அவனது பேரன் புக்குரிய குமாரத்திகள்; சகோதரிகள்- இவர்கள் எல்லாம் இந்த ஆண் மக்களுடைய வயிற்றைக் கழுவும் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்!

இதுவரை அவர்கள் கட்டிக்காத்த ஒழுக்க விதிகள், அவர்கள் கண் முன்னாலேயே சரிந்து வீழ்கின்றன. அவர்கள் செய்து கொண்டிருந்த கற்பனைகள், கனவுகள் யாவற்றையும் இழந்தார்கள்; அவற்றை மட்டுமா இழந்தார்கள்?

“எல்லாம் மனிதனுக்கு வரவேண்டியதுதானே?”

இவைகளை யெல்லாம் மீறி தமது ஒழுக்க விதிகளை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள, யாராவது நினைத்தால் அவர்களுக்கு இதே விஷயம் பலவந்தமாக பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படும்.

ஓர் அகதி, சில மாதங்களுக்கு முன்னால் தனது அன்புக்குரிய மகளை ஒருவனிடம் வீட்டுவேலைக்கு ஓப்படைத்தான். இதை ஒரு நாள் தெருவில் செய்ய வேண்டி நேர்ந்தது. முன்பின் தெரியாத அந்த நபரிடம் “இந்தப் பெண் பிள்ளைக்கு ஏதாவது வேலை கொடுக்க முடியுமா?” என்று அவன் கேட்டிருக்கிறான். தெருவில் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது இப்படி ஒருவரை நிறுத்திக் கேட்க வேண்டி நேர்ந்ததைப் பற்றி அவன் கவலைப் படவே இல்லை. இரண்டு மாதங்கள் முடிவுதற்குள் ளாக அந்தப் பெண் விஷம் சாப்பிட்டு இறந்துவிட்டதாக தெரிய வந்தது - தந்தைக்கு.

எப்படி விஷம் சாப்பிட்டிருக்கமுடியும்? தந்தைக்கு அப்பெண் சில கழுதங்கள் எழுதி இருக்கிறாள் - தன்னை அழைத்துச் சென்றுவிடுங்கள் என்று, அந்தப் பெண்ணுக்கு அந்தக் காமுகன்தான் விஷம் கொடுத்து கொன்றிருக்கிறான் என்று பிறகு தெரிய வந்தது.

அந்தக் குடும்பத்தில், பிச்சை எடுத்து சாப்பிடும் நிலையை இனி மேல் மாற்றிவிட முடியுமா, என்ன?

அதுவல்ல இந்த சமூகத்திற்கு பிரச்சனை. நிலைமைக்கேற்ப ‘அட்ஜஸ்ட்’ பண்ணிக் கொள்ளத் தெரியாத குடும்பத்தில்-இவர்கள் பெயரையும் பட்டியல் போட்டு காட்டும் புழுப்போல வாழுத் தெரியாதவர் களுக்கு இப்படி ஒரு பாடம் நடத்திக் காட்டுவதன் மூலம், பிற மனிதர்கள் வழிக்கு கொண்டு வரப்பட்டுவிடுவார்கள். தாமே, தம்மை இவ்விதம் இழிசெயல்கள் அனைத்திற்கும் தகவமைத்துக் கொள்வது, என்ன விரைவாக முடுக்கி விடப்படுகிறது?

ஆக மனிதர்களை ஏதோ ஒன்றின் தேவைக்காக, யாரோ தயாரிப்பது போல இங்கு ஒரு சூட்சமம் செயல்படுகிறது;

“சேற்றில் கொண்டு இறக்கிவிட்டு இங்கேதான் சொர்க்கம் உண்டு; கொஞ்ச தூரம் நடந்து சென்றால் கண்டுபிடித்துவிடலாம், என்று சொல்லப் படுவதைப்போல இருக்கிறது அல்லவா?

தேயிலைத் தோட்டங்களிலோ, அல்லது தொழிற்சாலைகளிலோ வேலை கிடைக்காதவர்கள்- வேலை கிடைத்தவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார்கள்?

“அவனுக்குப் பரவாயில்லங்க...நம்ம அதிர்ஷ்டம்!” இப்படி தன்னையே நொந்து கொள்ளும் மனிதனாகி விட்டான். “வை கமி ஷனருக்கிட்டதான் நான் கேட்டேனே, இப்ப எங்கும் வேலை இல்லை ன்னு” சொல்லிவிட்டாரே! ஆக மனிதர்களால் உருவாக்கப்பட்ட திட்டம் மனிதர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படாதது குறித்து, எடுக்கும் முடிவு என்ன?

‘அதிர்ஷ்டம், துரதிர்ஷ்டம்’- இவைகளின் மூலம்தான் தன் வாழ்வு நகர்த்தப்படுகிறது. வேறெதனாலும் அல்ல! எனவே திட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்ட மனிதர்கள் யாவருக்கும் புனர்வாழ்வு அளிக்கப்படாதது குறித்து கவலைப்பட வேண்டாம்! ஏன் அப்படி கவலைப்பட வேண்டும்? - அப்படி கவலைப்படும் மனோநிலை ஒவ்வொருவனையும், சமூக அக்கறையையும், சமூக நடவடிக்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பங்கு கொள்ளும் ஆற்றலையும் அல்லவா தூண்டும்! ஆனால் முதலாளி நினைக்கிறான். ‘அது தனது இருப்புக்கு சரியல்ல! அப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் தோன்றுவது தன் வாழ்வுக்கு இயைந்ததல்ல! ஆகவே எப்படியும் தன் வாழ்வை, அதிர்ஷ்டம் துரதிர்ஷ்டங்களுக்குள் முடக்கிக்

கொள்ளும் மனிதர்கள் தோன்றினால் போதும்.” இன்றைய சமூகத் தின் தலைவன் சிந்தனை ரீதியாகவே அடிபணிந்துபோன சேவகம் செய்கிற மனிதனை, உருவாக்கிக்கொள்கிறான்; எவ்வளவு திட்டமிட்ட அராஜகம்!

பிறகு மனிதர்கள் தீமக்குள் இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் ஆறுதல் அளித்துக் கொள்கிறார்கள், “ஏதோ, நில்லா ‘இருந்தா சரிதான்!’”

பழைய நண்பர்களை, உறவினர்களை சங்கதித்துக் கொள்ளும் போதும், ஏன் புதிய நயர்களை புதிய இடத்தின், புதிய கஷ்டத்தில் சங்கதித்துத் தம்மை ஒருவர்க்கொருவர் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் போதும் இவ்விதமான ஆறுதல் வார்த்தைகள் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

கடைத்தெருவில், ஆஸ்பத்திரியில், பஸ் பிரயாணத்தில் போலீஸ் நிலையத்தில், யானைக் காடுகளில், வயல் வெளிகளில்-எங்கும் இவ் வார்த்தைகள் எதிரொலிக்கும்; இம் மனங்கள் ஆறுதலைத் தேடிக் கொள்ளும்.

சலிப்பான இந்த வாழ்க்கையைப்பற்றி இவ்விதம் அவர்கள் ஆறுதல் சொல்லிக் கொள்கையில் “ஆமா” வாழ்றதுக்கு என்ன இருக்கு? என்று அவர்கள் தமக்குள்ளே கேட்டுக் கொள்கிறார்கள்; ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்களின் வாழ்க்கை அந்தாங்கமாகவாவது இக் கேள்வியை எழுப்பிப்பார்க்காமல் இருக்காது.

யதார்த்தமான அவர்களது வாழ்க்கை உருப்படியாக இக்கேள்வி கையத்தான் உருவாக்கிக் கொடுத்திருக்கிறது. இது ஒருபோதும் மனத் தளவில் மட்டும் இருக்கப் போவதில்லை, “இத்திட்டத்தில் வாழ்றதுக்கு என்ன இருக்கு?” என்ற வேள்வியாக மாற்போவது, நிச்சயம்;

இது தொடர்ச்சியாகப் பல கேள்விகளை எழுப்பக் கூடும்!

“இச்சமுதாயத்தில் வாழ்றதுக்கு என்ன இருக்கு? என்ற கேள்வி அவன் முன் தோன்றாமல்லிருக்காது! வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடுபவர்கள்பற்றி என்ன மனோநிலையில் இருக்கிறார்கள்?

வேலை எதுவுமின்றி திண்டாடுபவர்களோ, அநேகம். வியாபாரக் கடன் வாங்கியவர்கள், பூர்வீக கிராமங்களுக்கு சென்று திரும்பியவர்கள், பூர்வீக கிராமமே இல்லாதவர்கள்—தெரியாதவர்கள், பல்வேறு காரணங்களுக்காக இடம் மாறியவர்கள், ஏமாற்றத்துக்குள்ளாகி பொருள்களைப் பறி கொடுத்தவர்கள் குடும்பங்களிலிருந்து கசப்பான வாழ்நிலைமையில் பிரிந்தவர்கள், இப்படி பல்வேறு வகையினர் - இவர்களைப் பற்றியெல்லாம், வேலை கிடைத்தவர்கள், வேலை கிடைத்து விட்டது என்ற பெருமித்ததில் மிதந்து கொண்டு, என்ன சொல்கிறார்கள் தெரியுமா?

“ஏம்பா, உனக்கு புத்தி எங்கே போக்கு? நீ அங்கேயே ஏதாவது வேலைக்கு எழுதிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டியதுதானே?”

இவர் புத்தியை வெகுசாமார்த்தியமாக பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்று நினைக்கிறார். அந்தப் புத்தியை சமூக மட்டத்திற்கு உயர்த்தாத வரை, தன்குக்கூட உயர்வில்லை என்பதை இவர் இன்னும் உணர வில்லை. இவ்விதம் புத்தி என்பது தனிமனிதன் பிழைப்புக்காக நடத்தும் போராட்டத்தில், தன்னை சிறிதளவு தக்கவைத்துக் கொள்ள சாமார்த்தியமாக நடந்து கொள்ளும் முறை என்ற முடிவுக்கு வருகிறான்.

இவ்விதம் மக்களின் ஒரு பிரிவினர் மீது மற்றொரு பிரிவினரிடம் ஏற்படுத்தப்படும் கண்ணோட்டம் இரண்டு வகையில் அடங்கும். ஒன்று ஐக்கியத்தை தூண்டுவதாக இருக்கும்; மற்றது, பிரிவுகளை ஆழப் படுத்திச் செல்லும்.

வேலை இல்லாது இருப்பது பற்றி குறைந்தபட்சம் மனிதாபிமானத் தோடாவது அனுகும் மனோநிலைகள்கூட, இங்கே ஒட்ட சரண்டப் பட்டுள்ளது. இதனால்தான் தன் கண் முன்னாலேயே ஒரு பகுதி மக்கள் வேலையற்று இருப்பதும், தன் குடும்பங்களில் கூட பலருக்கு வேலை இல்லாமல் இருப்பதும் அவர்களுக்கு ஒரு சமூகப் பிரச்சனையாக இல்லை; கேவிக்குரியதாக இருக்கிறது. சமூதாயத்தில் இப்படி ஒரு பகுதி மக்கள் வேலையற்று, பிழைப்புக்கு வழியற்று வாழ்க்கை நடத்துவது பற்றி, சமூகத்தில் தானும் ஒரு அங்கத்தினன்; ‘தான் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு ஜீவாதார உரிமை பெற்றுள்ளேன்’ என்று அவன் நம்பிக்கொள்கிற இச்சமூதாயத்தில்தான் அவர்களும் இருக்கிறார்கள், என்பதை ஏன் உணரவில்லை?

இவ்விதமான மனோநிலைகளைப் படைப்பதில்-அதன் மூலம் மக்களை வெவ்வேறு கண்ணொட்டங்களை கொண்டு சச்சரவிட்டுக் கொள்ளச் செய்வதில்—இச் சமூகம் நன்கு லாபம் அடைந்துள்ளது.

யாவற்றிலும் பிரதான கவனம் செலுத்தப்படுவது, ஜனங்கள் தம்மை கூறுகளாகப் பிளவு படுத்திக் கொள்வதற்கு, சிந்தனையிலேயே அடிமைத்தனத்தை தோற்றுவிக்கவேண்டும் என்பதில்தான்.

தேயிலைத் தோட்டங்கள், தொழிற்சாலைகள், பூர்வீக கிராமங்கள், காலனிகள்-இப்படி எங்கே குடியேற்றப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் எல்லோர் மத்தியிலும் இவ்விதம் விதவிதமான மனோநிலை களும் கருத்துக்களும் உள்ளன. ஆரோக்கியமற்ற நிலைகள்-இவைகள் முகாம்களில் இவர்கள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும்போதே- இவர்களின் சீரழிவுகள், அவலங்கள் ஆகியவற்றின் தொடக்கத்தை காணலாம்.

தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை பெற்றுள்ளவர்கள் பற்றி சொந்த நிலம் வாங்கி விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் என்ன கருத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?

“அங்கேதான் ஒருவனுக்குக்கீழ் அடிமைத் தொழில் செய்தோம்! இங்கேயும் கையைக் கட்டிக் கொண்டு வேலை செய்யனும்னு என்ன இருக்கு?” இப்படிச் சொல்பவர்கள் சிறிதளவு நல்ல நிலையில் வாழ்ப் பராக இருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் தாம் வாழ்வதற்குரிய வசதியைப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்கிறார்கள்; பெருமையும் பட்டுக்கொள்கிறார்கள். இவர்களிடம் இப்பொழுது தோன்றி இருப்பது, இவர்களால் வெளிப்படுவது ஒரு புதிய வசதியைப் பெற்றுக் கொண்ட நிலைமைகளுக்குக் கீழ் வெளியிடப் படும் கருத்தாகும். பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்டவர்கள் மத்தியில் இருந்து, தோட்டத் தொழிலாளர்களாக வேலை செய்பவர்கள் பற்றி நல்ல அபிபிராயமே இல்லை, “சும்மா, பொழைக்கத் தெரியாத வர்கள்!” என்ற ஒரே வார்த்தையில் அவர்களை அடித்து வீழ்த்தி விடுவார்கள்.

“பொழைக்கத் தெரிவது” பற்றி இப்பொழுது இவர்கள் ஏன் பேசுகிறார்கள்? இவர்களுக்கு சிறிதளவு சொத்து உடமை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த உடமை உறவுதான் அவர்களின் புதிய கருத்துக்கு

அடிப்படையாகும். இவர்களிடம் ஏற்கனவே இருந்த கூட்டுவாழ்க்கை, ஒற்றுமை உணர்வு, சமூக நடவடிக்கைகள் எல்லாம் இனிமேல் புதிய அர்த்தத்தில்தான் பிரயோகம் செய்யப்படும்! இவர்களிடம் சொத்து பற்றிப் புதிய அபிலாசை எழுப்பப்பட்டு விட்டது; தினம் தினம் இவர்கள் இச்சிங்தனையை அபிவிருத்தி செய்து கொள்கிறார்கள். இடையறாது எழுப்பப்படுகிற முதலாளித்துவ சொத்துச் சிந்தனை, இவர்களை ஆடிப்படைக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. இவர்களை மட்டுமா?

இம்மாதிரியாக நிலங்கள், வியாபாரம் மூலம் தங்கள் வாழ்க்கையை நிலை நிறுத்திக் கொண்டுள்ளவர்கள் எவ்வளவுபேர்? ரொம்பக் குறைவானவர்களே. இங்நிலைமையில் அவர்களால் வெளியிடப்படும் கருத்துக்கள், பிற இந்தியா திரும்பிய மக்களிடமும், தீயாகப் பரவுகிறது. தங்களுடைய வாழ்க்கையின் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு ‘ஒரு துண்டு நிலமே, தீர்வாக, அவர் கண்களில் படுகிறது. இனி கனவுகளில் எல்லாம் ஒரு துண்டு நிலத்துக்காகவே அவர் இறைவார்.

நிலம் இல்லாதவர்களும், தொழிலாளர்களும் தமது சிந்தனை களில் ஊசலாட்டங்களை பெற்றுக் கொள்வதற்கு சமூக ஊற்று மூலம் இப்புதிய துண்டுக் காணி நிலச் சொந்தக்காரர்கள்தான்.

சிந்தனைகளில் ஊசலாட்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது என்பது, வர்க்க உணர்வுகளை மழுங்கடிப்பதற்கும், மானிட யதார்த்த உணர்வுகளை சீரப்படுத்தற்கும் அவசியப்படும் காரியமாகும்.

இச்சிங்தனையின் தொடர்ச்சியாக தேயிலைத் தோட்டத்தில் பதிவு பெற்று வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள், வேலை பெறாமல் தோட்டங்களுக்குப் பக்கத்தில் சிறிய குடிசைகள் போட்டுக் கொண்டு இருக்கும் ஏழ்மைக்குள்ளானவர்களை இழிவாகப் பார்க்கிறார்கள்.

ஒரே இடத்தில், ஒரே நாட்டில், ஒரே தொழிலை செய்திருந்த அவர்கள் - வர்க்க நீதியான ஐக்கியத்திற்குள் தம்மை இனம் காட்டிய அவர்கள் - இத்திட்டத்தின்கீழ் இவ்வளவு கீழ் நிலைக்கு இறங்கிப் போவார்கள் என்று யாரேனும் எதிர் பார்க்க முடியுமா? சொந்த சகோதரனைப்போல கருதிய அந்தக்கால மனோபாவும், இன்று ஏன் அவர்களுக்குள் சிதறுண்டுப் போய்விட்டது?

இது மட்டுமா சிதறுண்டுப் போய்விட்டது? அவனுடைய சொந்தக் குடும்பமே சிதறுண்டுப் போய்விட்டபோது- அவனுடைய மாணம், மரியாதைகள் சிதறுண்டுப் போனதைப் பற்றி அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்க யாருமில்லாத போது- அவன் ஏன் ஊரைப்பற்றிக் கவலைப் பட வேண்டும்?

இம்மாதிரியான அனுபவங்களை அவன் மனதில் போட்டு மூடி, மறைக்க முடியுமா? “இங்குள்ள தேயிலைத் தோட்டங்கள்- வேலை முறைகள்- இலங்கையைப் போல் இல்லை!” என்று அவன் கருதுவதும், முனங்குவதும் நம் காதுக்கும் கேட்கிறது.

மறுபக்கம் நிலகிரி மாவட்டத்தில், தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலைக் கிடைக்காமல் - சிறிய அளவு நிலமோ, அல்லது தனி நபர் களிடம் கூலிவேலையோ பெற்றிருப்பவர்களும்- எந்தவிதமானி, உத்தரவாதமில்லாத, அன்றாட கஷ்டங்களில் சிக்கித் தவிப்போரும் அநேகம் பேர் குடியேறி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தேயிலைத் தோட்ட வாழ்க்கை என்பது நல்ல கனவாக இருக்கிறது.

கனவுகளிலே வாழ்வதற்குதான், அவர்கள் இங்கு குடியேறி இருக்கிறார்களா?

கனவுகளிலே எவ்வளவு நாளைக்கு வாழ்ந்துவிடமுடியும்? தினசரி வாழ்க்கையோ அவர்களோடு “பசி” என்ற விதத்தில் உறவாடுகிறது. ஏற்கனவே இவர்கள் வியாபாரம் செய்து ‘பிழைப்பதற்காக’ கொடுக்கப்பட்ட “லோன்” வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக உண்மையிலேயே செலவழிக்கப் பட்டுவிட்டது. அதிகாரிகள், காண்ராக்டர்கள் மற்றும் ஏமாற்றுப் பேரவழிகள் அதில் பிழைப்பு நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

இங்நிலைமைகளுக்குப் பின் அவர்கள், வாழ்ந்தாக வேண்டுமே! சிலர் காட்டு நிலங்களை கைப்பற்றினார்கள்; துப்புரவு செய்தார்கள்; புதிய பயிர்களை நடவு செய்தார்கள்; தம்மை நிலை நிறுத்திக் கொள் வதற்கு அவர்கள் இவ்விதம் துணிந்து செயல் பட வேண்டி இருந்தது. காட்டுப் பிரதேசங்களைப்பற்றி தம் மனம் போன போக்கில் ஈடுபடுவ தற்கு இவ்வளவு பெருங்தொகையான மக்கள் தன்னிச்சையாகவே கிளப்பி விடப்பட்டார்கள்.

இது ஆக்கிரமிப்பு என்று வர்ணிக்கப்பட்டது. அரசாங்கம் இதற்கெதிராக கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தது. இயற்கையைப் பொறுத்து ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடிக்கும் சுரண்டற் கொள்கையின் விளைவு, இப்படி ஜனங்களாலும் சிறைவேற்றப்படும் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துகிறது. தானே உருவாக்கிய கொள்கையின் பூதாகாரமான விளைவை அவர்களால் தடுத்துவிட முடியுமா என்ன?

மலைப் பிரதேசங்களில் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவர்கள், தமக்கு எதுவும் இல்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்துள்ளவர்கள். காட்டு மிருகங்கள், அதிகாரிகள், போலீஸ்காரர்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கு துச்சம். “வாழ்க்கை எப்படி ஒடுகிறது?” என்பதை அவர்கள் முன்னால் கொண்டுவரவில்லை. அவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவம்? அவர்கள் ‘மிம்’ ல ஒடுகிறது என்று அவர்கள் பதில் அளிக்கிறார்கள்; வேறு எப்படி இருக்க முடியும் அவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவம்?

அவர்கள் காட்டுப் பிரதேசங்களை மாற்றியிருக்கிறார்கள்; புதிய பயிர், காய்கறி வகைகளை விவசாயத்திற்கு கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் முதன் முதலாக அவர்கள் விளைவித்து அறுவடை செய்த பயிர்கள் அவர்கள் முகங்களில் இன்பத்தை வெளியிடுகின்றன. அவர்களுக்கும், இயற்கைக்கும் நல்ல உறவு இருக்கிறது. அவர்கள் நினைப்புதன்படி அவர்கள் வாழ்ந்துவிடமுடியும்!

அவன் கேட்கிறான், “இந்த நிலம் சும்மாதானே இருந்தது? ஏன் அரசாங்கம் எங்களுக்கு சொந்தமாக்க முடியாது?”

இவர்கள் எதை உணர்ந்து இப்படி கேட்கிறார்கள்? தங்களுக்கும், இயற்கைக்கும் இடையில் தலையீடு செய்யும் சக்தி ஒன்று உண்டு என்பதை அவர்கள் உள்ளூர் உணர்கிறார்களா?

“பாவி கவர்ஸ் மெண்டு தேயிலை தோட்டத்திற்கு அனுப்பி இருந்தா இப்ப நாங்க ஏன் இந்த நிலைக்கு ஆளாகி இருக்கிறோம்?” என்று அவர்கள் வயிற்றியச் சொல்கிறார்கள்.

தமக்குத் தெரிந்த ஒரு தொழில் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவில்லை என்பதனால் மட்டுமல்ல; தங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதமுள்ள ஒரு தொழில் கிடைக்கவில்லை என்பதும் அவர்களின் மனோவியல் எழுச்சிக்கு காரணமாகும்.

அவர்களுக்குப் பழக்கம் இல்லாத தொழில்களுக்கு அனுப்புவதன் மூலம் பலர் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தகுந்தபோதனையும், பயிற்சியும் கொடுக்காது “கண்ணைக் கட்டி காட்டில்விடுவதைப்” போல் அவர்களுக்கு “சலுகைகள்” வழங்கப்பட்டுள்ளன.

“நிங்கள், எதற்கு எழுதிக் கொண்டு வந்தீர்கள்”.

இந்தக் கேள்வி ஒரு கிணற்றில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது இரண்டு பெண்களிடம் கேட்கப்பட்டது.

அவர்கள் இருவரும் பக்கத்துப் பக்கத்தில் வசிக்கிறார்கள்; ஒரே கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்கிறார்கள். ஆனால் அறிமுகம் செய்துகொண்டது இல்லை. தம்மிலேயே கரைந்து போய்விட்டார்கள்! பெண்கள் வீண்வம்பு செய்வதில் கெட்டிக்காரர்கள் என்று பொதுவாக பேசப்படுகிறது! இவர்கள் வம்புகளை இழுந்து விட்டார்களா? ஏன், தம்மைதனிமைப்படுத்திக் கொண்டார்கள்?

ஒருவர் தம் வாயைத் திறந்து பதிலைச் சொன்னார்; “தொழிலுக்கு எழுதிக்கொண்டு வந்தோம்; மைசூருக்கு, ரப்பர்தோட்டத்திற்கு அனுப்பினார்கள். எங்களுக்கு ரப்பர் பால் வெட்டத் தெரியாது-தெரியாத வேலையை எப்படிச் செய்வது?”

அடுத்த பெண் சொன்னார்: “அடப் போம்மா! நாங்க இலங்கையில் ரப்பர் தோட்டத்தில் வேலை செய்தோம். பிஸனஸ் செய்யுங்கன்னு அனுப்பி வச்சிட்டாங்க”.

இவ்விதம் அவரவர்களுக்குப் பழக்கமில்லாத வேலைத்துறைக்கு அனுப்பி இவர்களின் வாழ்க்கை முடக்கிப் போடப்பட்டுள்ளது. அதிகம் பேர் அப்படி அனுபவம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இதன் காரணம் என்ன? விளைவுகள் என்ன?

என்ன காரணமாக இருந்த போதிலும் அருகருகில் இருக்கும் மனிதர்கள் தாம் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து, சிநோகித்து உறவுகொண்டாட முடியாத ஒரு சமூக நிலைமையை அவர்கள் அடைந்து விட்டார்கள். சொந்த துயரங்கள் அவர்களை அமிழ்த்தி, அவர்களின் சமூகத்தன்மைகளை மரணம் அடையச் செய்திருக்கிறது. இப்போது அவர்கள் சமுதாயத்திலிருந்து மட்டுமல்ல; எல்லாவகையிலும் அங்நியப் பட்டுப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்விதமான மக்கள் பிரிவிலிருந்து பிச்சைக்காரர்கள் உருவாவது ஒன்றும் அவ்வளவு கஷ்டமான காரியமல்ல; தம்மை வாழ வைத்துக்கொள்ள ஏதாவதோரு தொழிலைத் தேடிக்கொள்ள முடியாத வர்கள்-தம் “வயிற்றைக் கழுவிக் கொள்ளேனுங்க” என்று குறைங்த பட்சம் பெருமையாக்கக்கூட சொல்லிக்கொள்ள முடியாதவர்கள்-வேறென்ன செய்வார்கள்?

முதலில் அவர் எல்லா இடத்திலும் அலைகிறார்; ஏதாவது தொழில் கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு அதிகங்தான். ழர்வீக கிராமங்கள் அல்லது ஒட்டைக் காலனிகள் ஏதாவது ஒன்றில் அவரும் குடும்பமும் இருந்திருக்கலாம். இப்படி இருந்திருப்பவராயின் மலைப்பிரதேசங்கள் பற்றிய அபிளாசை அவருக்கு வந்துவிடுகிறது. இடம் மாறும் எண்ணம் வறுமையின் முதல் விளைவு; இந்தச் சமூகத் தின் மீது ஆதிக்கம் வகிக்கும் ஒரு கருத்துருவம் அது.

ஆனால், இந்தக் கருத்துருவம் தொடர்ச்சியாக மனிதனுக்கு ஊட்டப்படுகிறது. அடுத்த இடத்தைப்பற்றி அபிளாசை அக்கரைப் பச்சை என்பது மனிதன் ழர்வீகமாகவே அங்கியமாகிப்போய் இருப்பதை தெரியப்படுத்தும் பழமொழியல்லவா?

தங்களுடைய பிரச்சனைக்கு சமூகம் காரணமல்ல. இடந்தான் காரணம் என்று எண்ணவைப்பது மனிதனை சமூகப் பிரச்சனையிலிருந்து அங்கியமாக்குவது என்று பொருள். இப்படிப்பட்ட மனிதர்களை உருவாக்குவது- சமூகம் முழுதும் இவர்களைப் பரவச் செய்வது-யஜமானத் தனத்தின்மீது துரும்புகூட விழாமல் இருப்பதற்கு செய்து கொள்ளப்படும் பாதுகாப்பாகும்.

ஆதிக்கம் வகிக்கும் இம்மனிதனுடைய ‘அறிவும்’ இச் சமூகத் தின் ஒட்டு மொத்தமான பண்பியலும் ஏதும் செய்யாதபடி மனிதர்களை உருவாக்கலாம். அப்படி நடக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவும் செய்யலாம்! ஆனால் வயிறும் உணர்வும் இருக்கும்வரை அதன் எதிர்மறை இயக்கம் உள்ளிருந்து தூண்டப்படும்; அறிவைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொடுக்கப்படாததனால் குருட்டுத் தனமாகச் செயல் படும். திருட்டு, ஏமாற்று, கொலை, கற்பழிப்பு..... இன்னும், இன்னும் சமூக விரோதச் செயல்களில் துணிகரமாக ஈடுபடும் மனிதர்கள் உருவாவதைத் தடுக்க முடியுமா?

அகதி ஒருவர் தான் விரும்பாமலேயே பயணிகளிடம் ‘சேப்படி’ செய்யும் நிலைக்கு தாழ்ந்து போனதைப் பற்றி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு, தனது உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டினார்.

“எங்கள் நிலைமை எப்படி ஆகிவிட்டது? சொல்வதற்கு எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. நான் இப்போதெல்லாம் பஸ் பயணிகளிடம் ‘பிக்பாக்கெட்’ அடிக்கலாமா என்று யோசிப்பவனாகிவிட்டேன்!”

தான், ஏற்கனவே ஒரு தொழிலாளியாகவும், வர்க்க அந்தஸ் தோடும் வாழ்ந்த ஒருவன் என்ற சமுதாயப் பண்பு அவரை இன்றும் குற்றம் செய்வதிலிருந்து தடுக்கிறது. தனக்குப் புதிதாக இந்த வாழ்க்கை உருவாக்கிக் கொடுத்திருக்கும் தீய சிந்தனைகளை, நினைவுகளை வெல்வதற்கு அவர் தவியாய் தவிக்கிறார். தன்னை சுயமாக வெளிக்காட்டிக் கொள்கிறார். தனது தீய நினைவுகளை, ஒரு சமூகக் குற்றமாக அவரால் இனம் கண்டுகொள்ளமுடிகிறது.

இந்த மனிதனின் சம்பவத்திலிருந்து என்ன தெரிகிறது? வாழ்நிலை, சிந்தனையை உருவாக்குகிறது; ஓவ்வொரு மனிதனையும் தனது நீரோட்டத்தில் மூழ்க அடிக்கிறது. அதை மீறி நிற்பது என்பது அவ்வளவு கூலபமல்ல!

நீலகிரி மாவட்டத்தில் மனிதர்களின் செயல்பாட்டை பார்ப்பது உதாரணமாக இருக்கும்.

I. யூகலிப்டஸ் மரங்கை மற்றும் மர அறுவை வேலைக்குச் செல்பவர்கள் - எங்கு இவ்வேலைகள் கிடைக்குமோ அங்கெல்லாம் சென்றுகொண்டே இருப்பார்கள்- குடும்பம், சமூகம் இவைகளை இழுந்து விடவேண்டிய அவசியமும், அலைந்து வாழ வேண்டியதும் இவர்களின் நிலைமை — இவர்களுக்கு எப்போது ஜீவனம் பறிபோகும் என்பது தெரியாது—தினசரியும் பயமுறுத்தல் தான்.

II. எவ்விதமான கூலிவேலையும் இல்லை என்பவர்களில் காட்டு நிலங்களில் குடியேறுதல்-விவசாயம் செய்தல்-இது எப்போதும் சட்டவிரோதமாக்கப்படலாம் என்ற பயமுறுத்தலால் வாழ வேண்டும்-குடிசைகள் பிரிக்கப்படலாம்.

- III. அதிகாரிகள் உடந்தையுடன் காட்டு மரங்களை வெட்டி விற்பதில் ஈடுபடுபவர்கள்.
- IV. திருடுதல், முதலிய நடவடிக்கைகள், ஆசைகாட்டி மோசம் செய்பவர்கள்.
- V. அப்பாவிகளாக்கப்படுபவர்கள் — எல்லாவிதத்திலும் இவர்கள் ஏமாற்றப்படுவார்கள்—இவர்கள் எவ்விதத்திலும் சமூக நியதியை மீற்றுமுடியாதவர்கள்; அரசியல் சட்டப்படியான நல்ல பிரஜைகளாக வாழ்வதற்கான தகுதியை இவர்களுக்கு வழங்கலாம்; ஏனென்றால் சோரம் போவது, உட்பட எல்லா சமூக அக்கிரமங்களையும் ‘புழப்போல’ சகித்துக் கொண்டு போவார்கள். இவர்கள் தான் “நம்மால் என்ன செய்யமுடியும்” என்று சொல்லுவார்கள்.

“எதை எதையோ செய்யிரேன்னு சொன்னாங்க; ஒண்ணுமில்லை” என்று அவர்கள் பெற்ற புனர்வாழ்வை விமர்சனம் செய்கிறார்கள். பத்திரிகைகள் பிரச்சாரப்படுத்தின... தொழிற்சங்க தலைவர்கள் சொன்னார்கள்... கூட்டம் போட்டு பேசினார்கள்... கங்காணிகள் சொன்னார்கள்... இவ்வளவையும் கேட்டு அன்று காது புளித்துப் போகவில்லை.

“எஸ்டேட் சூப்பிரண்டெண்ட்டன் கூட சொல்லி இருக்கிறார்..”
“என் இந்தியாவுக்குப் போகக்கூடாது? ” என்று அவனுள் கேள்வி எழுந்தது !

இலங்கையின் வாழ்க்கை நிலைமை அவனை இப்படி முடிவெடுக்கும்படி, எப்படி நிர்ப்பங்கித்தது? ஆனால், அந்த இனக் கலவரங்கள் இல்லாதிருக்குமானால் ஒருவேளை இலங்கையை விட்டு நகர்ந்து இருப்பானா?

இன்று அவர் கண்முன்னால் இவைகள், பிம்பங்களாக விரி வடைகின்றன! “வேலை கிடைத்தால் வாழ்க்கை ஒடும்!” யார் அவனுக்கு வேலை கொடுப்பார்?

எதை நம்பி அவன் இந்தியா திரும்பினான்? யாருக்காக உயிரை வைத்திருக்கிறான்? “இன்னும் பிள்ளைகளுக்காக உயிரை வச்சிருக்கிறேன்...” என்று சொல்கிறானே, அது மனப்பூர்வமானதாக இல்லையா?

பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டிய பருவத்தில் குழந்தைகள் யானைக் காடுகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கேரளாவில் பச்சைகானம் ஏல் தோட்டத்தில் மூன்று வருடங்களுக்குமுன் வேலைக்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் சொல்கிறார்கள் “எங்கள் குழந்தைகளுக்கு யானையைத்தவிர வேறொன்றும் தெரியாது” என்று ஆனால், அவைகளை எல்லாம் விட எப்படி பசியில்லாமல் வாழ்வது என்பதுதானே, இப்பொழுதுள்ள பிரச்சனை?

“கையில் இருந்தா தின்போம்! இல்லேன்னா, பிறகு சாவோம்” அவர்கள் சமூகத்தினால் கை கழுவப்பட்டுவிட்டார்கள் என்பதன் அறிகுறியா?

b) புனர்வாழ்வு திட்டங்களும் -

மனிதனை பயன்படுத்தும் கொள்கையும்:-

இலங்கையின் தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்களில் குடியமர்த்தப் பட்ட இந்திய வம்சாவழியினரின் 150 ஆண்டுகால வரலாறு எதனை வெளிப்படுத்துகிறது. காலனீய ஆட்சியாளர்கள் எவ்விதம் “மனிதனை பயன்படுத்துவது” என்ற கொள்கையினின்று செயல்பட்டார்களோ, அவ்விதமே இன்றைய இந்திய-இலங்கை அரசுகளும் பின்பற்றுகின்றன.

மனிதனை பயன்படுத்தும் கொள்கை, இன்று இந்தியா திரும்பும் மக்களின் ஆன்மாவை அழித்துவிட்டது. வெறும் மனித உருவங்களே எஞ்சி நிற்கின்றன. இந்தியா திரும்பிய மக்களின் வாழ்க்கை இதனையே வெளிப்படுத்துகின்றது. புனர்வாழ்வு திட்டப்படி குடியேற்றப் பட்ட இடங்களில் எல்லாம் அவர்கள் வாழ்க்கை வெற்றியடைந்துள்ளதா? இல்லை என்பதே உண்மையான பதிலாக கிடைக்கின்றது. புனர்வாழ்வு திட்டம் சரியாக வெற்றிபெறவில்லை என்பதானது திட்டத்தின் நோக்கம் மனிதர்களை குடியமர்த்துவது என்ற பிரச்சனையாக கருதவில்லை; மாறாக மனிதர்களையும், இயற்கையையும் பயன்படுத்திக்கொள்வது என்றதை வெளிப்படுத்துகிறது.

உதாரணமாக, தேயிலை தோட்டத்தில் குடியமர்வு செய்யப் பட்டவர்களின் பிரச்சனைகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இங்கு குடும்பம்

குடும்பமாக குடியமர்வு செய்யப்பட்டது. ஒரு குடும்பம் சாதாரணமாக எட்டு நபர்களை உள்ளடங்கியதாக இருந்தது. இக்குடும்பத்தில் இரண்டு நபர்களுக்கு மட்டுமே வேலை கொடுக்கப்பட்டது. மற்ற ஆறு நபர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்படவில்லை. இந்த முறை குடும்பத்தில் பிளவை தோற்றுவித்தது; நபர்களுக்கிடையில் சீக்கல்களை உருவாக்கியது; வேலைபெறும் நபர்கள் மற்ற நபர்கள்மீது அதிகாரம் செய்வதற்கு இது சாத்தியம் ஆகியது. இதன் விளைவு இயல்பாக குடும்பம் சீர்குலைந்தது; குடும்பத்தின் நபர்கள் தமக்குள் சண்டையிட்டு கொள்வதுடன் வெவ்வேறு இடங்களுக்கு பிரிந்துசென்றனர்.

அரசாங்கம் எவ்வளவுதான் அறிவித்துக் கொண்டபோதிலும், திட்டம் வெற்றிபெற்றதாக கருத முடியுமா? இங்கு குடும்ப அமைப்பையும், சமூக அமைப்பையும் உருவாக்கப்பட வேண்டியது முக்கியம் இல்லையா? அது மட்டுமின்றி மனிதர்களின் அறிவு, வாழ்க்கை, மேம்பாடு அடைவதும் முக்கியம் இல்லையா?

இத்திட்டம் இவைகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டதா? இல்லை திட்டம் நிறைவேற்றப்படும் முறையில் லஞ்சம், காண்டிராக்ட், அதி காரத்துவம், ஊழல் இவைகள் எல்லாம் எப்படி வந்தன? இம்முறை இலங்கையில் இருந்து திரும்பும் மக்களுக்கு அதிகம் துன்பவுகளை தருவதாகவே இருக்கிறது. ஏன் இத்திட்டம் இவைகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை?

இலங்கையில் இருந்து வெளியேற்றப்படும் மனிதர்களுக்காக இத்திட்டம் தயாரிக்கப்படவில்லை. மாற்றக, காட்டுப் பிரதேசத்தில் உள்ள இயற்கை வளத்தையும், அதை சுரண்டுவதற்கு மனித உழைப்பு கூக்கி தேவையென்பதையுமே குறியாக கொண்டுள்ளது. இலங்கை தொழிலாளர்களை இத்திட்டத்தில் பயன்படுத்திக் கொண்டது, அதன் விளைவே! இதைத்தான் “பயன்படுத்தும் மனிதருணாம்சம்” என்று சொல்கிறோம். இது ஆதிக்கவர்க்கங்களின் குணாம்சம் ஆகும். இந்த இயல்புகளின் மீது கூட்டப்பட்ட சமூகத்தில் மனிதர்களின் வாழ்க்கை கீர்குலைவதும், திட்டங்கள் தோல்வியடைவதும் தவிர்க்க முடியாத விளைவே.

இந்தியா திரும்பிய மக்களின் துன்ப, துயரங்கள் அனைத்தும் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவர்களிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்வி களுக்கு அவர்கள் அளித்த பதில்கள் அதனை வெளிப்படுத்துகின்றன.

பெரும்பாலான நபர்கள், “இது என்ன வாழ்க்கையா?” என்று விரக்தி யடைந்துள்ளனர். “செத்துப் போகலாம்” என்ற அவர்களின் பதில் எதை காட்டுகிறது? திட்டம் அவர்களை சாகடித்திருக்கிறது என்பதைத் தானே? திட்டத்திற்கும் மனிதனுக்குமுள்ள முரண்பாடு இவைகள்.

இத் திட்டத்திற்கும் இந்த மனிதனுக்கும் உள்ள முரண்பாடு, திட்டத்தை மனிதன் கையாள்வது என்பதை காட்டவில்லை. அதனால்தான் இலங்கையில் இருந்து வந்துள்ள பெரும்பாலான மக்கள் இன்று வீதியில் அலைவதற்கு நேர்ந்துள்ளது. தம்முடைய வாழ்க்கை நிலையைப்பற்றி அவர்களில் பலர் சொல்லும்போது மனிதருக்குரிய அந்தஸ்தையும், குணாம்சத்தையும் இழந்திருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

இந்த சமூகத்தின் போக்குதான் என்ன? அணைக்கட்டுகள், கட்டிடங்கள், இன்னும் பிரமாண்டமான மாளிகைகள் எல்லாம் கட்டப்படுகின்றன. இங்கெல்லாம் எப்படி மனிதர்கள் கையாளப்படுகிறார்கள்? எந்த மனித இயல்புகள் வார்க்கப்படுகின்றன?

இத்திட்டங்களை உருவாக்கி செயல்படுத்தும் மனிதர்களுக்கு தேவைப்படுவது என்ன? சமூக அக்கறையற்ற, மாணிட அக்கறையற்ற மனிதர்களே. இது சீர்குலைவான மனிதர்களை தோற்றுவிக்கும். இயற்கையும், மனிதனும் இணக்கம் பெறுவதற்குப் பதிலாக இயற்கையை சரண்ட நினைக்கும் இடங்களில் எல்லாம் இவ்வகையில் மனிதர்கள் அங்கியமாகும் சூழ்நிலை உருவாகும். இப்படி அமைந்தால் தான் சரண்டலையும், சுகபோகங்களையும் நிலை நிறுத்தப்படுவதை சகித்துக்கொள்ளும் மனிதர்கள் இருப்பார்கள்.

இதனால்தான் இவர்கள் மத்தியில் தேசங்கள் பற்றிய உணர்வு ரொம்ப குறைவாக இருக்கிறது. தேச உணர்வுகளுக்கு பதிலாக வெறும் வயிறு மட்டுமே இவர்களுக்கு பிரதானமாக இருக்கிறது. ஒரு ரொட்டித் துண்டுக்காகவே இவர்கள் ஏங்குகிறார்கள். அங்கிலைமையே, நிரந்தர மற்ற வாழ்க்கையிலும், நிரந்தரமற்ற தொழிலிலும் இவர்களுக்கு உரியதாக இருக்கிறது. இதனால் அவர்கள் தங்கள் முந்திய வாழ்க்கை யோடு ஒப்பிட்டு பேசுகின்றார்கள்.

“சுதந்திரம் அங்கே இருந்தது” என்று

இது என்ன சுதந்திரம்? ரொட்டி துண்டுக்கான சுதந்திரமே; ஒரு தேசுத்தின் வாழ்க்கை - ஒரு பிரஜையின் வாழ்க்கை - வெறும் ரொட்டித் துண்டில் மட்டும் அல்ல; வெறும் ரொட்டித் துண்டுகளில் மட்டுமே இவர்கள் சிந்தனை செலுத்துவதற்கு காரணம் யார்? “அதை நினைச்சா மனசு எரியுது” என்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

“நினைக்க என்ன இருக்கு?” என்று தம்மையே கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். இதற்கான காரணங்களை அவர்களுக்கு வெளியிட தெரியவில்லை. “வாயிலே என்ன சொல்ல வேண்டியிருக்கு?” என்று அவர்கள் தம்மையே மூடி மறைத்து கொள்கிறார்கள். அவர்கள் வார்த்தைகளால் வெளியிட தெரியாவிட்டாலும், கண்களால் வெளி யிடுகிறார்கள். “இலங்கையைவிட இந்தியா மோசமாகதான் இருக்கு” என்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். ஏன் இந்த அபிப்பிராயங்கள் வருகின்றன? அவர்கள் ஏமாற்றப்பட்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதனால் ஆகும்.

உடன்படிக்கைப்பற்றி அவர்கள் கருத்தும் மனோநிலையும், இந்திய நாட்டின் மீது அவர்கள் கருத்தும் மனோநிலையும் மேலே சுற்றிய வார்த்தைகளில் நன்கு வெளிப்படுகிறது.

1964-1974 ஒப்பந்தங்களைப்பற்றி எப்போது கேள்விப்பட்டார்கள் என்ற கேள்விக்கு பெரும்பாலானவர்கள் அளித்த பதில், “கேள்விப் படவே இல்லை” என்பதே. அவர்களைப்பற்றி இரண்டு அரசாங்கமும் எடுத்த முடிவுகள் அவர்களுக்கு அறியத் தரப்படவில்லை என்பது ஒரு மோசடியாகும்.

இவ்விதமே இவ்வொப்பந்தம் ஜனங்கள் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜனங்களின் வாழ்க்கையின்மீது சவால்விடப்பட்டுள்ளது.

இதோ ஒப்பந்தம் என்ன நிலையை உருவாக்கியுள்ளது என்பது பற்றி சுப்பிரமணியம் என்பவருடைய வாக்குமூலம்:-

“நான் பிறந்து வாழ்ந்த நாட்டைவிட்டு - சிங்களவர்களின் அகம்பாவத்திலிருந்து விலகி - தாய்நாட்டில் அமைதியான வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்று இங்கு வந்தேன். ஆனால் இங்கு வந்த பின்தான் தெரிகிறது - இலங்கையில் சிங்களவர்களின் கொடுமைக்கு ஆளாகி

இறந்திருந்தால் இந்த கண்டம் இல்லையே என்று. இலங்கையில் உள்ள சிங்கள வெறியர்களைவிட இங்குள்ள அதிகாரிகளும், நிர்வாகத்தினரும், புரோக்கர்களும் நாங்கள் பிச்சை எடுத்து சாப்பிடும் உணவையும் பறித்து உண்ணக்கூடியவர்கள். இங்கு வரும்போது 6 மாத வேலையும் வேலையில்லாத காலத்தில் அரை சம்பளமும் தருவதாக உறுதி அளித்தார்கள். ஆனால் இப்போது 4 மாதம் மட்டுமே வேலை உண்டு. அரைச் சம்பளம் கொடுக்கவே இல்லை...”

இப்படி வாக்குறுதிகளாலும், எழுத்துக்களாலும் இத்திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. இவ்வொப்பந்தத்தின் விளைவுகள், சுப்பிரமணியம் போன்று பல மனிதர்களை சிந்திக்க வைத்துள்ளது. “எங்களது வாழ்க்கையை இரு அரசாங்கங்களும் வீணாடித்துவிட்டன.” என்று அவர்கள் உணர்ந்தே சொல்கிறார்கள்.

அவர்களின் வாழ்க்கை பற்றிய எண்ணங்கள், கருத்து வடிவங்கள், ஏக்கங்கள்:-

அகதிகளாக இந்தியா வந்துள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும், இலங்கையில் பிறந்திருக்கிறான்; வளர்ந்திருக்கிறான்; வாழ்ந்திருக்கிறான். இலங்கையில் அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் பற்றிய நினைவுகளும், கருத்துக்களும் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு வேறுபட்ட இனமான சிங்கள இனத்தோடும், மொழியோடும் அவன் தனிப்பட்ட வகைகளில் உறவாடி யிருக்கிறான். அவனது வாழ்க்கையும் பழக்க வழக்கங்களும் நாகரிகங்களும் இந்தியாவைவிட அவனுக்கு உயர்ந்த வகையாக இன்னும் உள்ளன. சில சமயங்களில் அதன் சிறப்பில் கனவுகளை காண்பவனாக மூழ்கி விடுகிறான்.

உற்பத்தியில் ஈடுபடும் போதும், ஜனங்களோடு தொடர்பு கொள்ளும் போதும் அவன் பெற்றுள்ள அனுபவங்கள், அவனுக்கு ஜனநாயக மனப்பான்மையையும், நாகரிகத்தையும் கொடுத்துள்ளன. ஜனங்களோடு அவனுக்கு கிடைத்துள்ள தொடர்பு என்பது வர்க்க அன்பில் விளைவதாக இருந்தது. ஜாதி, மதம், பிற பழக்க வழக்கங்கள் அல்லது அந்தஸ்து இவைகளுக்காக அல்ல அந்த நட்புறவு. இதுதான் இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் ஒவ்வொரு அகதியும், முதலில் இழந்துவிடும் உறவாகும்.

இந்தியாவில் கிராமத்தில் குடியேறும் போதும், பிற தொழில் பகுதிகளில் குடியேறும்போதும்கூட இந்த சம்பவம் நேரிடுவதை தாயகம் திரும்பிய ஒவ்வொரு மனிதனும் பார்க்கிறான். இதுதான் இந்திய சமூக அமைப்போடு அவன் முதலில் ஒத்துப் போகாமல் இருப்பதற்கும், மனமுறிவதற்கும் காரணமாகின்றன. பின் முதலில் குடியேறிய கிராமங்களிலிருந்து வெளியேறி, தூர தொலைவுகளுக்கு குடி பெயர் கிறான். இன்றுவரை பலர் அலைந்து கொண்டே இருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கின்றது.

பூர்வீக கிராமங்களில் ஆவலோடும் எதிர்பார்ப்புகளோடும் குடியேறிய பலர் இன்று அவ்விடங்களை காலி செய்து விட்டனர். நீலகிரி மாவட்டம், கொடைக்கானல் போன்ற பகுதிகளுக்கு சென்று விட்டனர். ஒட்டாண்டிகளாகவும், பஞ்சைகளாகவும் வாழ்ந்த போதிலும், இலங்கை அகதிகள் எங்கே குவிந்துள்ளனரோ அங்கே தான், புதிய ஒரு அகதியும் தன் குடும்பத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு வருகிறான். ஏன்?

“தாய் நாடா இது...?” என்று கடுமையான சொற்றொடர்களால் வசைபாடுகிறான். எதனால்? அவனது மனதுக்குள்ளே, அவனது கருத்தமைப்பிற்குள்ளே, அவன் தாயைப்போல அரவணைப்பையும், ஆதரவையும் பெறுவதற்கு இயலும் என்று ஏற்கனவே முடிவுக்கு வந்திருக்கிறான். ஆனால், இந்தியாவில் எங்கும் அவன் அப்படிப்பட்ட மானிட இயல்பைக் கண்டதில்லை. உறவினர்கள் மட்டுமல்ல; அரசு அதிகாரிகள், காண்டிராக்டர்கள் மற்றும் அவன் சந்திக்க வேண்டி ஏற்பட்டுள்ள பிறர் எல்லா வகையிலும் எதிர்ப்படும் அலுவலகப் பிறவிகள், அவனால் சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிறவிகளிடமிருந்து அவன் எதிர்ப்படும் இயல்பு பரிவுடன் இருக்கவில்லை. ஆகையினால் மோசமான வார்த்தைகளால் திட்ட ஆரம்பிக்கிறான்.

அவர்கள் ஆத்திரத்துடன் வெளியிடும் இந்த வார்த்தையில் அவர்கள் வெளியிடும் உணர்ச்சிகள், தம்முடைய வாழ்க்கையின் கசப்பையே காட்டுகின்றன.

இதுவரை ஒரு நாட்டில் பிரஜா உரிமை அற்று, இன் அடக்கு முறைகளுக்கு உள்ளாகி வாழ்நாட்களில் தினமும் இந்த இனக்காழ்ப்புகளுக்கு இலக்காகி வாழ்ந்த தம்முடைய வாழ்க்கை இந்தியாவில் மாறும் என அவர்கள் நினைத்தனர்.

இனக்கலவரங்களால் பாதிக்கப்படாதவர்கள் கூட, “அங்கு நடக்கும் அட்டகாசங்களை நினைக்கும்போது, அங்கு இருக்க விருப்பம் இல்லை...” என்று சொல்கிறார்கள். “பயமே நம்மை கொன்று விடும்..” என்று அவர்கள் மேலும் சொல்கிறார்கள்.

பார்வதி என்னும் அம்மா சொல்கிறார்: “1977 கலவரத்தில் எவ்வளவோ பெண்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அந்த நிலை தன் மகளுக்கும் ஏற்பட்டு விடக் கூடாது என்று பயந்தே இங்கு வந்தேன். ஆனால் இங்கோ...?”

இவ்விதம் நிறைய சாட்சியங்கள் உண்டு. இவைகளிலிருந்து தெரிவதென்ன?

இந்த நாட்டில் குறைந்த பட்சம், சமத்துவத்துடன் வாழ்வதற்கு அழைக்கப்படுவார்கள் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள்; ஏமாற்றப் படுவதற்கல்ல.

ஆனால், இங்கு நடந்தது என்ன? அதிகாரிகள், காண்ட்ராக்டர்கள் முதலியவர்களால் ஏமாற்றப்பட்டார்கள். தயவு தாட்சண்ய மின்றி நடத்தப்பட்டார்கள். ரயில்வே ஊழியர்கள், கப்பல் துறையில் போர்ட்டர்கள், வாட்சமேன்கள், கள்ளக்கடத்தல் பேர்வழிகள் முதலியவர்களால் அவர்களின் பொருட்களும் இரக்கமுள்ள அவர்களின் குணம் உறவினர்களாலும் அபகரித்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இந்த மனிதர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் வெகுதூரம்; எந்த விதத்திலும் இவர்களோடு ஒத்துப் போகமுடியவில்லை.

இந்நிலையில் அவனுடைய நினைவுகள், இலங்கை மண்ணின் மீது சுற்றுகிறது. வாழ்க்கை கசந்து அலுத்துப் போன சமயங்களில் கற்பணையில் வாழ்வது என்பது சுகம் தரும் செயலாகவே இருக்கிறது.

அவன் எதிர்ப்பட்ட மனிதர்கள் மட்டுமா அப்படி? இயற்கை கூட அவனுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டுள்ளது.

பசுமையும், குளிர்ச்சியும் தரும் இயற்கை அமைப்பிலிருந்து வெளி யேறி, வறட்சியும் வெப்பமும் தரும் தமிழ்நாட்டின் சமவெளிப் பிரதேசங்களில் அவன் குடியேறிய போதே அவனுக்கு நிலை கலங்கிப் போய் விட்டது.

இந்த வெயிலைப் பற்றியே அவன் துயரமிக்க வார்த்தைகளை வெளியிடுகிற மனிதனாகி விட்டான்.

பசுமையும் குளிர்ச்சியும் உள்ள இயற்கைச் சுழலும், தாவரங்களும் கூட மனிதன் உணர்வுகளில் ஆழப்பதின்துவிட்டன; அவனுடன் உறவு கொண்டுள்ளன. அவர்கள் தம் வாழ்நாள் முழுதும் தம் உழைப்பால் உருவாக்கிய தேயிலைச் செடிகள் மீது-அந்த மானிடமய இயற்கையின் மீது-அளவற்ற பிரியம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இதனை இழுக்கும் தறுவாயில் அவர்கள் துயரம் மிகுஞ்சவர்களாகிறார்கள். சமூகம் அவர்கள் தலைமேல் ஏற்றிவைக்கும் பாரத்தையெல்லாம் இந்த இயற்கையை குற்றஞ்சாட்டுவதன் மூலம் அவன் வெளியிடுகிறான் : “என் வெய்யில்? வெய்யிலே மனிதனைக் கொன்று விடும்.”

இந்த இயற்கை நிலைமையின் காரணமாக தமது பூர்வீக ராமங்களிலிருந்து, நீலகிரி, கொடைக்கானல், வால்பாறை போன்ற நிலைப் பிரதேசங்களுக்கு அநேகர் குடி பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். இப்படி இடமாற்றம் ஏன் நிகழ வேண்டும்? ஒன்று, இயற்கை காரணம்; மற்றது, சமூக நிலைமைகள் காரணம்.

இதிலிருந்து பெறப்படுவது என்னவெனில் ; “இயற்கை மனிதன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது; அவனைப் பாதிக்கின்றது. அவனுக்கு வாழ்க்கைப் பற்றிய என்னங்களை உருவாக்குகின்றது...”

அந்த இயற்கையையும், நல்வியல்புள்ள சமூகத் தன்மையையும் அவர்கள் இங்கு காண முடியவில்லை. ஆகையால், “நாளைக் காலையிலேயே நான் போகத் தயார்; என் சட்டி முட்டிகளை இப்பொழுதே கட்டி விடுகிறேன்.” என்ற நிலைமைக்கு வந்து விடுகிறார்கள். தாம் இழந்துவிட்டதை ஈடு செய்ய நினைக்கும் மனோ பாவமே இதில் மிஞ்சி நிற்கிறது.

அவர்களின் இந்தவார்த்தைகளும், ஏக்கங்களும், பெருமூச்சுகளும் மனித இயல்புக்குரிய தகுதிகள் நிலை குலைவற்றுப் போயிருப்பதையே கூட்டுக் காட்டுகின்றன.

சமவெளிப் பிரதேசங்களில் குடியேறியவர்கள் மட்டுமல்ல; மனைப் பிரதேசங்களில் குடியேறியவர்களும் கூட, தம் கனவுகளில் தம் இறந்த காலங்களை காண அலைகின்றனர்.

c) தாயகம் திரும்புபவர்களின் பிரிவுகள் :-

இந்தியாவைப் பற்றிய அவர்களின் அறிதல்களுக்கேற்ப வகைப்படுத்தினால் கீழ்கண்டவாறு இருக்கிறது.

1. ஏற்கனவே இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை சென்றவர்கள், மீண்டும் திரும்புதல்.
2. இலங்கையில் பிறந்தாலும் இந்தியாவை தாய்நாடாக கருதியவர்கள்.
3. இனக் கலவரம் என்கிற நிர்ப்பந்தத்தின் மூலமாக, இங்கு வருபவர்கள்.
4. இலங்கைப் பிரஜா உரிமை மறுக்கப்பட்டதால் வருபவர்கள்
5. விபரம் புரியாத பருவத்தில் வருபவர்கள்.

எற்கனவே இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்புதல் :-

இவர்கள் முதிய தலைமுறையினர். குறைந்த எண்ணிக்கை கொண்டவர்கள். இவர்கள் பிரிந்து சென்ற காலத்தின் இந்தியாவின் சமூக சூழ்நிலைமைகளையும், உறவு முறைகளையும், திருவிழா, சடங்கு முறைகளையும்பற்றி மனத்தில் இன்னும் அழியாத நினைவுகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அன்றைய சமூகத்தின், மனித இயல்புகளில் உள்ள மேன்மைகளில் இவர்கள் உயிரை வைத்திருப்பவர்கள்.

பழைய கனவுகளோடு திரும்பியுள்ள அவர்கள், தாம் காணும் புதிய காட்சிகளுக்கும், தம்மிடமுள்ள பழைய கருத்துப் ‘போட்டோ’க் களுக்கும் வித்தியாசம் இருப்பதைக்கண்டு, “இது இந்தியாவா?” என்று வியக்கின்றனர். அவர்களது பழைய தாய்நாட்டை காணமுடியவில்லை போலும்!

தாய்நாட்டை மட்டுமா? அவர்களோடு இரண்டறப் பினைந்து, புழுதியில் நண்பர்களாக விளையாடிய மனிதர்கள் எங்கே?

இனிமேல் காணமுடியாது ! அவர்கள், அவர்களது சொந்த குடும்ப விவகாரங்களுக்குள் கரைந்து போய்விட்டார்கள்.

நிலம், வீடு, கேணி, தென்னை மரங்கள், வயல்கள் எல்லாம் மறைந்து விடலாம், மாறிவிடலாம். ஆனால் விசுவாசம் ? எந்தப் புயல்கள் இந்த மனிதர்களின் விசுவாசத்தை சூறையாடி இருக்கும்?

பழைய கனவுகளோடு இந்தியா திரும்பியவன், விசுவாசம் காட்டாத இந்த மனிதனைக் கண்டதும், குழம்பிப் போனான்.

மலைகளிலிருந்து தான் உருண்டபோதும், மலையே அவன் முன்னால் உருண்ட போதும் அவன் இவ்வளவு நிலை கலங்கியதில்லை. “முன்னா று ஜனங்களுக்கு மத்தியில் நின்று பார்க்கும்போது, சிட்டுக் குருவி மாதிரி தெரிகிறது” என்று அவன் தோட்ட நிர்வாகங்கள் பற்றி கூறி இருக்கிறான். ஜனங்கள் என்கிற “சமூகப் பிராணி”கள் தருகிற கூட்டு வாழ்க்கை, மாணிட உறவுகள், ஒரு மனிதனை எவ்வளவு தெம்பு உள்ளவனாக்குகிறது ?

அவைகளை இப்பொழுது இழந்துவிட்டான். இதுதான் அவனின் இழப்பைப் பற்றிய உணர்வுகளில் முதலில் பொறிபோல விழுவதாகும். அவன் தாய்நாட்டை இழந்து போனான் என்று கருதுவதற்கு ஏதும் இருக்குமானால், அது இதுவேயாகும் !

இவர்கள் நம்பிவந்த சொத்துக்கள் போகட்டும். ஆனால் இங்கே என்ன நடக்கிறது? இவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள பணத்தின் அடிப்படையிலேயே மதிப்புகளும் மரியாதைகளும் கிடைக்கின்றன.

மனிதனுக்குப் பதில் பணம் ! மன முறிவுகளை உருவாக்கும் இந்த சக்தி எங்கிருந்து தொடங்கியது?

ஏமாற்றமும், எதிர்காலம் பற்றிய கேள்விகளும் இவர்களை மரண வாயிலுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. ஆனால் ஏற்கனவே, இவர்கள் தமது அகநிலையில் மரணம் அடைந்து விட்டனர்.

இவர்களின் மனநிலைச் சிதைவுகளை தடுத்திருக்க முடியாதா என்ன ? அது ஒரு பெரிய காரியமே அல்ல! மரணங்களேகூட இங்கு இவர்களுக்கு உத்தரவாதமற்ற ஜீவனத்தினாலேயே விழுந்ததாகும்! தாயகம் திரும்பியவர்களின் பெரும்பான்மையோர் வரட்சியான ஆண்டில் (74—75—76) இறந்துள்ளது இவ்வுண்மையை சொல்லும்.

(2) இலங்கையில் பிறந்தாலும் இந்தியாவை தாய்நாடாகக் கொண்டவர்கள்:-

இது முதல் தலைமுறை, அடுத்த தலைமுறைக்கு வழங்கிய சிந்தனைக் கொடை. எல்லாவிதமான அறிவியலுக்கும் புறம்பாக இச் சிந்தனை வளர்க்கப்படுகிறது. உழைப்பும் உற்பத்தியும் எந்த நாட்டில் வளப்படுத்தப் பயன் படுத்தப்படுகிறதோ அந்த நாட்டில் வாழ்வதற்கும், எல்லாவித உரிமைகளும் பெறுவதற்கும் தகுதி உடையவர்கள் என்பதை மறுக்கும் சிந்தனைகளில் இதுவும் அடங்கும்.

தூர தேசத்தின் மீது அபிலாசையும், “இனத்தின் தாயகம்” என்ற கருத்தும் இங்கு வெளிப்படுகிறது. இது மேற் சொன்ன விதமாக, யதார்த்த வாழ்க்கையில், சமூக, அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சார சூழ்நிலைகளுக்கும், மனிதனுக்கும் மதிப்பளிக்கப்படாத - கெளரவிக்கப் படாத போக்குகளினால் வெளிப்படுகிறது.

இவ்வணர்வை இயல்பாகவே அடையும் பொருட்டு இலங்கையில் அவர்கள் விட்டு வைக்கப்பட்டார்கள். 25 வருடங்களுக்கு மேலாக அவர்கள் நாடற்றவர்களாகவே இருந்தனர். வெறுமனே ஒரு தேசத்தில் உழைப்பு யந்திரங்களாகவே பாவிக்கப்பட்டனர்.

இலங்கையில் அவர்களின் உழைப்புக்கும் வாழ்க்கைக்கும் மதிப் பளிக்கப்படாதது, இந்தியாவைப் பற்றிய கனவுகளுக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக்கொடுக்கிறது.

இங்கு வந்த இவர்கள் தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார கண்டங்களையும், வாழ்க்கை விபத்துகளையும் தீர்க்கமுடியாமல் அவதிப் படுகின்றனர். “அங்கிய நாடு என்றாலும் சுதந்திரம் உண்டு”, என்ற முடிவுக்கு வருகின்றனர். தமது வாலிபப் பருவத்தில் இவ்விதம் பாது காப்பற் ற வாழ்க்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது பற்றிய துயரத்தில் அவர்கள் தினங்தோறும் இளைத்துப் போகிறார்கள். தம்மைப் போன்ற வயதுடையவர்கள் சகோதரர்கள், திருமண வயது தாண்டி விட்ட சகோதரிகள், தம்மால் கடமை உணர்வோடு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டிய பெற்றோர்கள்-இவர்கள் அனைவருக்கும் அவன் ஓன்றும் செய்யமுடிய வில்லை.

“என்ன இருக்குங்க? சுதந்திரமா ஒன்றும் செய்ய முடியாது...!” என்று அவன் கைகள் கட்டிப்போடப்பட்டிருப்பது பற்றி அவன் நினைக்கிறான். அவன் எதனால் கட்டிப்போடப்பட்டிருக்கிறான்?

“அரசியலினாலா? பொருளாதாரத்தினாலா? வாழ்வியல் முறையினாலா?”

ஏதோ ஒரு தேசத்திற்குரிய உரிமைகளை அவன் இப்பொழுது அடைந்திருக்கிறான். ஆனால் குடும்பம் சீர்குலைந்து போய் விட்டதே! பெற்றோர்கள் அவமானத்தால் முகம் சுருங்குகின்றனர். இளைய தமிழிகள் தங்களை கொல்வதற்காகவே இங்கு கூட்டி வந்ததாக குற்றம் சுமத்துகிறார்கள். சகோதரிகள், திருமணத்திற்காக காத்திருப்பது, அவர்கள் பார்வையிலேயே தெரிகிறது. அவன் இது விஷயத்தில் கையாலாகாத நிலைமையில் இருப்பது பற்றி அடையும் உயர்வு கொடியது.

எவ்வளவு மனித உணர்வுகள் அவனைக் கொல்கின்றன? இளமையான இந்த வயதில் ஏன் இப்படி கடுமையான நிலைமைகள் வரவேண்டும்?

தன் இளமையின் மீதே அவனுக்குள் நம்பிக்கை அற்றுப் போயிற்று! இனிமேல் வாழ்ந்துவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கில்லை! இறங்கு போவது ஒன்றும் பெரிய காரியமல்ல! ஏற்கனவே அரை இறப்பு இறங்காயிற்று.

“அங்கிய நாட்டில் சுதந்திரம்! சுதந்திர நாட்டில் அங்கியம்” என்று அவன் தேசங்களை ஒப்பிட்டுச் சொல்கிறான். இவன் இப்படி பேசும்போது அவன் தன் கருத்துக்களில் முதன்மைப்படுத்துவது, தேச உரிமை பற்றிய விஷயமாகவே இல்லை. மாறாக பொருளாதார வாழ்க்கை முறை சம்பந்தப்பட்டதாகவே உள்ளது.

இலங்கையில் இருந்தபோது அவன் கருதியது ஒரு தேசத்தில் உரிமையுடன் வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்பது பற்றி. இந்தியாவில் அவன் கருதுவது ... ?

(3) இனக்கலவரம் என்கிற நிரப்பந்தத்தின் மூலமாக இங்கு வந்தவர்கள்:-

“இந்தியாவுக்குப் போய் செத்தாலும் சரி....” என்று எண்ணிய வர்கள் அனேகம். இனக்கலவரம் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு இப்படி போதனை செய்துள்ளது.

இந்தியாவும் இலங்கையும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் இம் மக்களைப் பொறுத்த அளவில் அவ்வளவாக கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு விஷயம் அல்ல. நேரு, கொத்தலாவலை ஒப்பந்தம், சிரிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் இரண்டும் அவ்வளவாக இவர்களிடம் பிரச்சனையை முன்வைத்ததில்லை. அவர்களை இந்தியாவுக்குப் போகும்படி தூண்டியது இல்லை. அவர்கள் தமக்கு எந்த நாடு வேணும் என்று தீர்மானிப்பதில் அவர்களுக்கு உரிமை வழங்கியதில்லை. சுயமாக அவர்கள் ஒரு நாட்டை தெரிவு செய்து கொள்வதில், அவர்களுக்கு உரிமை வழங்கியதில்லை,

இலங்கையிலிருந்து வெளியேறவேண்டும் என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு இனக்கலவரத்தின் மூலமே அதிகமாக ஊட்டப்பட்டது. அது பற்றி இந்தியா திரும்பும் இந்த மனிதக் குழுக்களின் கருத்துக்கள் என்ன? இலங்கையை அவர்கள் நேசித்திருக்கிறார்கள்; அது அளவற்ற நேசிப்பு; தாங்கள் உயிருடன் வாழ்வதற்கும், ஏதேனும் சமூக அளவில் ஒரு மானிட இனமாக வாழ்வதற்கும் இலங்கையில்தான் அவர்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது.

இலங்கையில் நடந்த இனக்கலவரங்கள் கும்பல் கும்பலாக வெளியேற்ற மனிதனைத் தூண்டியது. தாங்கள் வாழ்ந்த நாடு, தங்கள் கண்கள் பழகிய இயற்கை, அனைத்தையும் அவர்கள் அழுதுகொண்டே பிரியவேண்டி நேர்ந்தது.

இலங்கையில் பிறந்து வளர்ந்த அவர்கள், தமது உழைப்பாலும், முச்சாலும் அந்த மண்ணை வளப்படுத்தியவர்கள். பல தலைமுறைகள் வாழ்ந்த உணர்வுகள், நேசித்த இதயங்கள் அவர்களுக்கு இல்லாமலா போகும்? தேயிலைச் செடிகளுடன் மட்டுமல்ல அவர்களின் இதயம்

கலந்தது; எல்லையற்ற வகையில் அவர்கள் முச்சுகளில் எந்த நாட்டில் வாழ்கின்றனரோ, அந்த நாடு தாயகம் என்கிற உணர்வு அவர்களுடன் கலந்ததுதான். அது முற்றிலும் மாணிட இயல்புக் குரியதுதான்.

இவ்வியல்பை இருநாட்டு அரசாங்கங்களும் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தங்கள் தடுத்துவிட முடியுமா? மனிதர்களின் மனோவியல்புகளை மாற்றிவிட முடியுமா?

ஆனால் இவ்வொப்பந்தங்களால் செய்ய முடியாத அந்த விசயத்தை, இலங்கை ஆனாம் வர்க்கங்களின் இனக்கலவரம் சாதித்தது! மிகவும் இழிவான, கீழ்த்தரமான முறையில், கொடுமையான முறையில், கற்பழிப்பு, பலாத்காரம், தீ வைப்பு, கொள்ளை, கொலை-இவைகள் எல்லாம் இலங்கையில் வாழ்ந்த இம்மக்களின் மனோபாவத்தை நொடியில் மாற்றுவதற்காக நடத்திக் காட்டப்பட்ட சாதனைகளே!

இதுவரை எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தனரோ, அந்த நாட்டில் அரசியல் உரிமை இல்லாமல் இருந்தது, இப்பொழுது அவர்களுக்கு ஒரு தலையிடப் பிரச்சனை; இப்பொழுது இனக்கலவரத்தின் மூலம் பாதுகாப்புணர்வையும், அவர்கள் இழந்தனர். தங்களுக்கும் உடமைக்கும் எந்தப் பாதுகாப்பும் இல்லை என்ற உணர்வு, நம் சமுதாயத்தின் மீது உள்ள மன இயல்புகளை எவ்வளவு கீக்கிரம் மாற்ற முடியும் என்பதற்கு இதுங்ல உதாரணம்.

இனக்கலவரத்தின் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இரத்தினபுரி, பலாங் கொடை கண்டி-மாத்தனை போன்ற, பகுதிகளில்தான் அதிகம். எனினும் இங்கிளிஷ்சியின் மூலம் மலையகப் பகுதியில் பரந்து கிடங்த மற்ற பிரதே சங்களில் உள்ளவர்களும், தாங்கள் சமூகப் பாதுகாப்பற்ற நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தனர். எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு கீக்கிரம் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும் என்ற உணர்வு தோன்றியது.

இங்கிலைமையை அவர்கள் அடைய வேண்டும் என்பதுதான், இலங்கை ஆனாம் வர்க்கங்களுக்கு தேவையாய் இருந்தது. “வெறுத்துப் போச்சு” என்று அவர்கள் இலங்கை மீது வெறுப்பைக் காட்டியது’

வேறு நடவடிக்கை எதனாலும் அல்ல! இலங்கைக்கீழு அவர்களின் வெறுப்பு என்பது, இந்தியா மீது அவர்களின் பற்று என்றாலியது. இப்படி ஒரு பற்றை இந்தியா மீது ஏற்படுத்தியது இந்திய சுரண்டல் முறையை வெகு சுலபமாக அவர்கள் மீது திணிக்கப்படுவதற்கு சாதகமான மனோ நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

இனக்கலவரம் என்ற துருப்புச்சீடின் மூலம் இந்த மக்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது என்ன? “தமிழ்நாடு” “தாயகம்”, “சொந்தநாடு”, “அங்கியநாடு”, “சுதந்திரநாடு”-இந்த வார்த்தைகள் எல்லாம் திட்டவட்டமான வாழ்க்கை நிலைமையைக் குறிப்பிடவில்லை. வர்க்க நிலைமை களையும், சமூக வளர்ச்சிப் போக்கின் - வரலாற்றின் கடமைகளையும் முடி மறைக்கும் கருத்துருவங்களை வழங்குகின்றன. ஒரு மனிதனை அவனுடைய வர்க்க உள்ளடக்கத்திற்குப் பதிலாக - அவனது வர்க்க எதிரியுடன் சமரப்படுத்தும் வார்த்தைகள் இவைகள். யார் அவனுடைய பொருளாதார வாழ்க்கையின் நிலைமைகளுக்கெல்லாம் காரணமோ அவனுடன் இணைந்து போகும்படி இக்கருத்துக்கள் மனிதனை உளவியல் ரீதியாக தயார்ப்படுத்துகின்றன. “தாயகம்” சுரண்டுபவனும் சுரண்டப்படுபவனும் ஒரே “தாயகத்தில்” வாழ்வதற்கு “விசா” வழங்கும் சொல்லாகும். இது! இவ்விதம் “தாயகம்” என்கிற மனோநிலை தன்னை சுரண்டிக் கொள்வதற்கும், மற்றும் தன்மீது சமூக, பொருளாதார அரசியல் கலாச்சார அடக்குமுறைக்கும் உட்படுத்திக் கொள்வதற்கும் தயார் பண்ணிக் கொள்ளும் மனோநிலையாகும்.

சுரண்டலையும், மற்றும் அடக்கு முறையும் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு, மாணிடர்கள் அனுமதிப்பதை அவர்களின் இயல்புணர்ச்சியின் மூலம் நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பதே இங்கு செயல்படும் நோக்க மாகும். “தாயகம்” திரும்பும் இம்மக்கள், அவர்களுக்கே உரிய பிரச்சனைகளுக்குள் இவ்விதமான மனோ வார்ப்புக்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

“தமிழ்நாடு” என்னும் கருத்து, மொழியின் பெயராலும்; “சொந்த நாடு” என்பது சகலவிதமான சொத்து உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்டு வெறும் கடமை உணர்வின் பெயராலும், “அங்கிய நாடு” தேசீய எல்லைகளின் பெயராலும், “சுதந்திர நாடு” என்பது சுரண்டலை முடி மறைப்பதன் பெயராலும் இங்கு மனோ வார்ப்புகளை

உருவாக்கிக் கொடுக்கிறது. இது ஆனாம் வர்க்கங்களின் லாபம் என்கி, குறிக்கோளை, நிறைவேற்றிக் கொடுக்கிற கருத்தமைப்புகளே.

இனக்கலவரம் என்பதில் பாதிக்கப்பட்டது பற்றி இந்தியா இரும்புபவர்கள் நிறைய சொல்கிறார்கள். அவர்களால் தமது மனத்துள் டக்கமுடியாத உணர்வுகளை கண்ணீரில் கொட்டுகிறார்கள். பொருள்கள் இழந்ததுபற்றியும், உயிர்கள் இழந்ததுபற்றியும், கற்பு இழந்ததுபற்றியும் அவர்கள் நினைக்கும் மாத்திரத்தில், தம்மை கொன்று கொள்கிறார்கள். “கை கால்கள் இழந்தவர்கள்”, “மானத்தை இழந்தவர்கள்” பற்றிய இச்சமுதாய மதிப்பீடுகள் அவர்களை அவ்விதம் நோக்கச் செய்கிறது.

இலங்கையில் நடந்த இனக்கலவரங்கள் “நாடற்ற பிரஜைகளை” இலங்கையின் உழைப்பாளிகள் என்ற கௌரவமான வட்டத்திற்குள் இருந்து இழுத்து கீழே தள்ளியது. அவர்களின் வர்க்க மனோநிலைகளை தகர்த்து தள்ளியது. சுயமாகவே தம்மை தரம் தாழ்த்திக் கொள்ளும் உணர்வை படைப்பதில், இவ்விரு நாட்டு ஆனாம் வர்க்கங்களும் வெற்றி பெற்று விட்டன.

4. இலங்கை பிரஜா உரிமை மறுக்கப்பட்டதால் வருபவர்கள்

“நாடற்ற” நிலைமையிலிருந்த பெரும்பான்மையான மக்கள் தமக்கு ஒருநாடு வேண்டும் என்ற உணர்வை அடைந்தனர். இவ்வொப்பந்தத்தில், அது நிறைவேறிய காலத்தில் இலங்கைக் குடியுரிமைப் பெறுவதற்கே விண்ணப்பித்தார்கள். இனக்கலவரம் போன்ற நிலைமைகளில் பாதிக்கப் பட்ட மக்கள் பகுதியினர்கூட இலங்கைக் குடியுரிமையை விரும்பினர்.

இந்தியாவைப் பற்றிய விபரங்கள் தெரியாததனாலும், அதனுடைய பூர்வீக சம்பந்துகள் - தொடர்புகள் அறுந்துவிட்ட படியினாலும் இந்தியாவை மறந்துவிட்டவர்கள் பலர். இவர்களைப் போன்றோரும், தேயிலைத் தொழில்களில் தம் வாழ்க்கையில் திருப்தி கண்டவர்களும் இலங்கையை விரும்பினர். இலங்கையை விரும்புவதற்குரிய முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று, இலங்கையின் பொருளாதார நிலைமையும் கூட.

இவ்வளவிருந்தும் இலங்கை அரசாங்கத்தால் பலருக்கு, பிரஜா உரிமை கோரிய மனுக்கள் ரத்துச் செய்யப்பட்டன. நாடற்றவர்கள் என்பதன் கவலைக்குரிய அம்சம் இப்பொழுது அதிகரித்தது. எப்படியேனும் அதிலிருந்து வெளியேறும்பொருட்டு இந்தியாவுக்கு வந்தவர்கள் பலர்.

எந்த நாட்டில் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ; அந்த நாட்டில் தமக்கு சகல உரிமைகளும் இருக்கவேண்டும் என்பது யாவரும் விரும்பும் ஒரு விசயமாகும். தாம் பிறந்த பூமியை நேசிப்பது, தான் வளர்ந்த நாட்டை மதிப்பது, தாம் செய்கிற தொழில் களில் முழு ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது என்பது மானிட இயல்பாகும். “தாய்நாடு” என்ற எல்லையற்ற நேசம் இப்படித்தான் மானிட உணர்வு களில் வெளிப்படுகிறது.

இவ்விதம், “தாய் நாட்டை” மனிதன் என்றென்றும் நேசிப்பான். அது இறந்த காலத்திலும் இருந்தது; நிகழ் காலத்திலும் இருக்கிறது; எதிர்காலத்திலும் இருக்கும். இது மானிட உணர்வில் முக்கியமான அம்சமாகும்.

இங்கு இலங்கை பிரஜா உரிமை மறுக்கப்பட்டதனால், மனம் நொங்கு இந்தியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள் பலர். இவர்கள் “இலங்கையை மறக்க முடியாது” என்கின்றனர். “அங்கு வாழ்ந்த வாழ்க்கை....!” என்ற உணர்வும் பெரு மூச்சும் அவர்களிடம் அடிக்கடி கேட்கின்றன.

தனக்கு இலங்கை நாட்டின் மீது உள்ள உரிமையை மறுத்த இவ்வொப்பந்தம் அவனை என்ன வோ செய்கிறது. ஒரு தேசத்திற்குரிய உரிமையை மறுப்பதற்கு அவன் என்ன பாவம் செய்தான்? ஏன், தான் தெரிந்து எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஒரு தேசம் இருக்கக் கூடாதா என்ன? தனக்கு சுயமாக ஒரு தேசத்தை தெரிவு செய்வதற்கு உரிமை இருக்கக் கூடாதா என்ன? ஏன் இப்படி நடைபெறுகிறது? ஏன் மனிதத்தன் மையை மறுக்கும் திட்டங்கள் புகுத்தப் படுகின்றன? இங்கு மனிதன் மதிக்கப்படுகின்றானா? மனிதத் தன்மையை இழிவுபடுத்தும் சட்ட திட்டங்கள் தானா இறுதியில் மிஞ்சும்?

இவ்விதம் வாழ்வதற்கு, ஒரு தேசம் அற்று, உரிமை அற்று வெறும் உழைப்புயங்திரங்களாக இருப்பதற்கு எவ்வாறு விதிக்கப்பட்டது?

மனம் நொங்கு, கடைசியில் இந்தியாவுக்கு வருவதற்கு அவன் அரை மனதுடன் ஒப்புக் கொண்டான். “நமக்கு ஏதோ ஒரு தேசம்னு இருக்கணும்! பசியோடு இருந்தாலும், இது நம்ம நாடு! வீட்டை விட்டு வெளியே போடான்னு எவனும் சொல்ல முடியுமா? யாரும் கேட்க முடியுமா?” இவ்வாறு தான் புது முடிவுக்கு வருவதற்கு, இந்தியாவுக்கு வந்தபின் தயார் படுத்திக் கொண்டான்.

ஆனால் இந்தியாவின் வாழ்க்கை வழங்கும் அனுபவங்கள், இந்த நம்பிக்கையை அவனுக்கு உறுதிப்படுத்துமா? இதுவரை அவனால் நம்பிக்கையை வளப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

5. விபரம் புரியாத பருவத்தில் வருபவர்கள்:

இவர்கள் இலங்கையில் இருக்கும் போது அத் தேசத்தில், தாம் எந்த சுற்றுப்புற சூழலில் பிறக்க நேர்ந்ததோ, அந்த சூழலை கிரகித்து உணர்வாக்கிக் கொள்ளும் முன்பே, ஒப்பந்தத்தால் பிரிக்கப்பட்டு இங்கு வந்து சேரவேண்டியதாயிற்று.

தனித்து நின்று, பெற்றோர்களைவிட்டு ஒதுங்கி தீர்மானம் எடுக்க முடியாத பருவத்தினராக இருந்தாலும், இங்கு வந்தபின் வளர்ச்சிப் போக்கில் புதிய சூழலுக்கு ஏற்ப தங்களை தகவமைத்துக் கொள்ள இவர்களால் முடிந்திருக்கிறது.

எனினும், புதிய மண்ணில் பெற்றோர்கள் பெறும் புதிய அனுபவங்களும்-பெற்றோர்களின் நிலையற்ற மனோநிலைகளும் இவர்களையும் பாதித்துள்ளன. இங்குள்ள சமூக, பொருளாதார கலாச்சார புறச்சூழல் பாதிப்புகள் இருந்தபோதிலும் தங்களது தேசம் இந்தியாவே என உணர ஆரம்பித்தது நல்ல அம்சம் எனலாம்.

முடிவுரை :

நாம் நமது ஆய்வினாடாக, இலங்கைக்கு கொண்டுசெல்லபட்ட தமிழ் மக்களின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும்; அவர்கள் அந்த நாட்டில் ஒரு இனமாக உருப்பெற்று வளர்ந்ததையும்; புதிய இலங்கையை படைப்பதில் அவர்களுக்கிருந்த பங்கையும்; அவர்கள் சிங்கள பெருங் தேசிய இனவாதத்தால் அடக்கப்பட்டு நாடற்றவர்களாய் உருவாக்கப் பட்டதையும்; இலங்கை, இந்திய அரசுகள் இம்மக்களை தத்தமக்குள் பிரித்துக்கொண்டதையும்; மனித உரிமைகள் சட்டங்களினாடாக பறிக் கப்பட்டதையும்; மீண்டும் இந்தியாவுக்கு திரும்பியவர்களின் இன்றைய வாழ்க்கை நிலவரங்களையும்; அரசு மேற்கொண்ட புனர்வாழ்வு திட்டங்களினால் இம்மக்கள் கூட்டம் சிதைந்து போனதையும் பார்த்தோம்.

இந்த ஆய்வு நமக்கு இரண்டு பிரதான அம்சங்களை வெளிப் படுத்துகின்றது.

1. இலங்கையில் குடியேற்றப்பட்ட தமிழ் தொழிலாளர்கள் புதிய இலங்கையை படைப்பதில் தமது இன்னுயிர்களை ஈந்துள்ளனர். தொடக்கத்தில் குடியேற்றப்பட்டவர்களின் பரம்பரையாக அவர்கள் இருந்தபோதும், தமிழ்நாடு அவர்களின் இனத்தின் தாயகமாக இருந்தபோதும் அவர்கள் புதிய இலங்கையின் உருவாக்கத்துடன் வளர்ந்த ஒரு புதிய இனமாகும். அவர்களின் தாயகம் இலங்கையே. அவர்கள் இலங்கையின் மக்களாவர். அவர்களும் இலங்கையின் தமிழ் மக்கள் பிரிவினரே.
2. இந்த மலையக மக்கள் நாடற்றவர்கள் அல்ல; சிங்களப்பெருங் தேசிய இனவாத அரசியல் அடக்குமுறையால் இவர்கள் நாடற்ற மக்களாக்கப்பட்டுள்ளனர். இம்மக்களின் வாக்குரிமை பறிப்பு, பிரஜாஉரிமை பறிப்பு-இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதற்காக இரண்டு அரசுகளும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்கள்- அனைத்தும் மனித உரிமைகளை மீறிய செயல்களாகும். 1964-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தமும், 1974-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தமும் திட்டமிடப்பட்ட நாடுகடத்தல் ஒப்பந்தங்களோயாகும்.

இந்தியா திரும்பியவர்களின் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வு

புனர்வாழ்வு திட்டத்தின் அடிப்படையில் இந்தியா திரும்பியவர்களும் சரி; தமது சொந்த விருப்பத்தின்படி இங்கு திரும்பியவர்களும் சரி; இன்று பல்வேறு துண்ப துயரங்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்த மண்ணுக்கு திரும்பியதால் அந்த மக்களின் வாழ்க்கை உயர்ந்து விடவில்லை. மாறாக, அவர்களின் குடும்பங்கள் சிதைந்துபோக நோந்துள்ளது. ஆக மலையக தமிழ் தேசிய இன மக்களின் பிரச்சனை இந்தியா திரும்புவதால் தீர்ந்துஷிடப்போகின்ற ஒன்றல்ல. இனியும் திரும்பி வருகின்ற மக்களுக்கு இந்திய அரசு சரியானதோரு புனர்வாழ்வை வழங்கிடப்போவதுமில்லை. ஏற்கனவே தொடங்கிய புனர்வாழ்வு திட்டங்கள் பெரும்பாலும் தோல்வியே கண்டுள்ளது.

அவ்வாறெனில் இலங்கையில் இன்னும், வாழ்கின்ற மலையக மக்களின் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுதான் என்ன? இந்த நாட்டில் ஒப்பந்தப்படி வரப்போகும் மக்களுக்கான சரியான புனர்வாழ்வு திட்டம் தான் என்ன?

முதலில், நாம் இரண்டாவதாக கூறப்பட்டுள்ள பிரச்சனை சம் பந்தமாக இந்திய அரசுக்கு எமது ஆலோசனைகளை முன்வைப்போம்:

1. வியாபாரக் கடன், விவசாய நிலக்காலனி திட்டம், அரசு விவசாயப்பண்ணை; வீடு கட்ட கடனுதவித்திட்டம் ஆகிய அனைத்தும் தோல்வியே கண்டுள்ளன. இத்திட்டங்களின் கீழ் குடியேற்றப் பட்ட மக்கள் எவரும் நல்ல நிலையில் இல்லை. ஆனால் தேயிலை, ரப்பர், தோட்டங்களிலும், கூட்டுறவு நூற்பாலை, சர்க்கரை ஆலை, போக்குவரத்து கழகங்கள் ஆகியவற்றிலும் நிரந்தர வேலை வாய்ப்பு பெற்ற குடும்பங்கள், தனிநபர்கள் கெளரவமாக வாழ்கின்றனர். இவற்றில் இவர்களுக்கு போதிய வருமானம் இல்லையெனிலும் அவர்கள் நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கினின்று வாழ்கின்றனர். ஆகவே இனி வரும் மக்களுக்கு அவர்களின் தகுதிகளுக்கு ஏற்ப நிரந்தர வேலை வாய்ப்பை வழங்குவதுவே ஒரு குறைந்தபட்சம் வாழக்கூடிய புனர்வாழ் வளித்தலாக அமையும்.

2. ஏற்கனவே வியாபாரக் கடன், விவசாயக்கடன், அரசு பண்ணைகள், விவசாய நிலக்காலனி திட்டத்தில் குடியேற்றப்பட்டவர்களுக்கு மாற்று புனர்வாழ்வு அளிக்கப்படவேண்டும். இதில் விவசாய நிலக்காலனிகளுக்கு நவீன முறையில் பாசன வசதி செய்து கொடுப்பதனுடாக அவர்களுக்கு புனர்வாழ்வு அளிக்கலாம். விவசாயக்கடன் பெற்றவர்களுக்கு தொழில் வாய்ப்பு அளிப்பதனுடாக மாற்று புனர்வாழ்வளிக்கலர்ம் கூட்டுறவுகளில் விடும்.
3. புனர்வாழ்வு உதவிகள் பெறுவதில் உள்ள இடைத்தரங்களை ஒழித்தல், அரசு அதிகாரிகள் நேரடிப்பார்வையில் அரசின் வீட்மைப்பு திட்டத்தினாக வீடுகளை கட்டிக்கொடுத்தல், வேண்டும்.
4. இதுவரை எந்தவித உதவிகளும் பெறாதவர்களுக்கு புனர்வாழ்வளித்தல் வேண்டும்.
5. பிற மாநிலங்களில் குடியேற்றப்படுகின்றவர்களின் இளைய தலை முறைக்கு அவர்களின் தாய்மொழியில் கல்வி கற்க வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். அல்லது பிற மாநிலங்களில் குடியேற்றுவதை தவிர்க்க வேண்டும்.
6. நெய்வேலி போன்ற அரசு விவசாய பின்னணிகளை மீண்டும் நடத்துவது. அதற்கு சரியான நிர்ப்பாசன வசதி, நிர்வாகம் ஆகியவற்றை ஒழுங்குபடுத்தப்பட வேண்டும்.
7. தேயிலை, ரப்பர், தோட்டங்களில் குறைந்த பட்சம் குடும்பத்தில் வயது வந்தவர்களுக்கு அதே இடங்களில் வேலைக்கு உத்தொவாத மனிக்க வேண்டும்.
8. இம்மக்கள் புனர்வாழ்வு பெற தகுதியின் காலம் 5 வருடம் என்ற காலக்கெடுவை நீக்க வேண்டும்.
9. இம்மக்கள், தமிழகத்தின் பூர்வீக மக்களுடன் இரண்டறக கலந்து வாழ்வதற்கான கல்வி, கலாச்சார உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான அனைத்து வழிமுறைகளையும் கையாண்டு முன்னேற சமூகப்பணியாளர்களை நியமிக்க வேண்டும்.

மலையக மக்களின் பிரச்சனைக்கான தீர்வு:-

இங்கு நாம் இலங்கையின் தேசிய இன சிக்கலின் ஒரு கூறா கவே மலையக மக்களின் சிக்கலையும் பார்க்கவேண்டும். அதுவே சரியான அனுகுழறையாகும். மலையக மக்களின் சிக்கலின் தீர்வு, இலங்கையின் மொத்த தேசிய இன சிக்கலை தீர்க்கும் இயக்கப் போக்குடன் சம்பந்தப்பட்டுள்ளது. எனினும் நாம் இங்கு அனைத்து தேசிய இனங்கள், மக்கள் பிரிவுகள் ஆசியவற்றின் வரலாற்றை விரிந்துரைக்கப் போவதில்லை. மலையக மக்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து விபரங்களையும் அனுகுவது அவசியமாகிறது. ஆகவே நாம் கீழ்வரும் தலைப்புகளில் எமது கருத்துக்களை, முடிவுகளை தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறோம்,

1. மலையக மக்கள் இலங்கையின் ஒரு தேசிய இனமே.
 2. இத் தேசிய இனம் குறித்து இதர அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களினதும், அடக்கி ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தினதும் கண்ணோட்டம்.
 3. இத் தேசிய இனச்சிக்கலை தீர்க்க இலங்கை அரசு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும், இந்திய அரசின் பங்கும்.
 4. இத் தேசிய இன விடுதலைக்கான திறவுகோல்.
- ### I. மலையக மக்கள் இலங்கையின் ஒரு தேசிய இனமே:-

நமது இந்த ஆய்வின் IV-வது பகுதியில் மலையக மக்களின் தேசிய இனப் பரிமாணம் குறித்து விளக்கியுள்ளோம்.

மலையக மக்கள் இலங்கையின் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியுடன் தாழும் ஒரு தேசிய இனமாக உருவாகினர். எனினும் இம் மக்கள் இதர தேசிய இனங்களின் வளர்ச்சி வேகத்துடன் ஒப்புநோக்குகையில் மெதுவான வளர்ச்சிப்போக்கே கொண்டுள்ளனர். இதற்கான காரணங்களை சற்று இங்கு ஆய்வது அவசியமானது.

முதலாவதாக, இம்மக்கள் இலங்கையில் குடியேற்றப்பட்டவர்களாகவும். தமது இனத்தின் (RACE) தாயகமான தென்னிந்தியா

வுடன் பூர்வீக தொடர்புகளை இன்னும் கொண்டிருந்தமையுமாகும். இதனால் இவர்கள் இலங்கையில் ஏற்படும் அரசியல் மாற்றங்கள் தங்களை பாதிக்கிறபோதெல்லாம் தென்னிந்தியாவை நோக்கி நகர்கிற மனோபோக்கு நிலவியது. இம் மனோபோக்கு அவர்களை நிலையான மக்கள் குழுவாக உருவாகி வளர்வதை தடைசெய்வதாக அமைந்தது.

இரண்டாவதாக, இம்மக்களின் பெரும்பகுதியினர் காலனீய பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையுடன் மட்டுமே தம்மை இணைத்து வாழ்ந்தனர். ஆக 85% சதவீதமான மக்கள் கூலி அடிமைகளாக இருக்கின்றனர். இவர்களில் 5% வீதமானோர் நகர்ப்புற தொழிலாளர்களாகவும், 10% வீதமானோர் மட்டுமே வர்த்தகர்களாகவும், சிறு நிலவுடமையாளராகவும் அரசாங்க வேலை பார்ப்போராகவும் இருக்கின்றனர். இவர்கள் செறிந்து வாழ்ந்த பகுதிகளில் வர்க்க அடுக்குகளை கொண்ட சமூகமாக இல்லாதிருந்தனர். பெருந்தோட்டப் பயிற்செய்கை அவ்விதம் அவர்கள் உருவாகவும் இடம் கொடுக்க வில்லை.

மூன்றாவதாக, இவர்கள் குடியேறிய பகுதிகளை தம்முடையதாக கருத இடமில்லாதிருந்தமை. இவர்கள் தொழிலாளர்களாக ஆக்கப் பட்டிருந்தனர். அவர்கள் வேலைசெய்த தோட்டங்கள் காலனீய முதலாளிகளுக்கு சொந்தமாக இருந்தன. தொடக்க முதலே ‘இது என் நிலம் இல்லை; வெள்ளைக்காரனுடைய தோட்டம்’ என்ற உணர்வையே இவர்கள் பெற்றிருந்தனர். விவசாயிகளாக குடியேறிய வர்கள், ‘இது என் நிலம்’ என்று உரிமை பாராட்ட முடிந்தது. இந்த மனோநிலை தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. இதனால் தாங்கள் உருவாக்கிய தோட்டங்களை கொண்ட பகுதிகளை தங்கள் ‘பிரதேசம்’ என்று கூற இவர்களுக்கு நெடுங்காலமாயிற்று. இதுவும் கூட, (விவசாயிகளின் உடமைகளாக ஒரு நிலப்பரப்பு இருப்பது போல் அல்லாது) தாங்கள் ஒரு வர்க்கமாக வாழும் நிலப்பரப்பையே இவர்கள் ‘மலையகம்’ என இனம் கண்டனர். ஆகவே இவர்கள் மலையகத்தின் பூகோள எல்லைகளை வரையறுத்தும் ‘இது எங்கள் பிரதேசம்’ என்றும் கூறவில்லை. மாறாக தாங்கள் செறிந்து வாழும் தோட்டங்களை எல்லாம், தமக்கு வாழ்வளிக்கும் பிரதேசமாக இருப்பதனால் அவற்றை ‘மலையகம்’, ‘மலைநாடு’ என்று பெயரிட்டனர். இங்கே விவசாய

மக்களின் ‘பிரதேசம்’ ‘நாடு’ பற்றிய கண்ணோட்டத்திலிருந்து இவர்கள் வித்தியாசமானதாகவே ‘பிரதேசம்’ பற்றிய கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.

இந்த கருத்தோட்டம் உடமை சாரா தன்மையை கொண்டுள்ளது. இந்த மக்களிடத்தில் அவ்விதமான கருத்தோட்டத்தை எதிர்பார்ப்பதும் தவறானதாகும். எனவே இதனைக் கொண்டு இவர்களுக்கு ஒரு ‘பிரதேசம்’ இல்லை என்று வாதிடுவதும், ‘தேசிய உணர்வு இல்லை’ என்று வாதிடுவதும், வரலாற்றின் இயக்கப் போக்கில் தனித் தன்மை பெற்ற இனங்கள் உருவாக முடியும் என்பதை மறுதளிப்பதாகும்.

நான்காவதாக, இம்மக்களிடம் ‘பிரதேசம்’ பற்றிய கருத்தாக்கம் மாறுபட்டிருந்தமையினாலும். இதன் புத்திஜீவி அணியினரின் வளர்ச்சி குறைவானதாக இருந்தமையினாலும் தங்களது இன உருவாக்கத்தின் வெளிப்பாடுகளை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்த நீண்டகாலம் எடுத்தி ருக்கிறது. 1960-களுக்குப் பிறகே இவர்கள் ‘மலையகம்’ என்ற கருத்தாக்கத்திற்கு வந்தமை இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். நகர்ப்புற வர்த்தக அணியிலிருந்தும், கிராமப்புற சிறு நிலவுடமையாளர் மத்தியிலிருந்தும் முதலில் படித்தவர்கள் தோன்றிய போதும், அவர்கள் பெரும்பான்மை மக்களான பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் பற்றி அக்கறை கொள்ளவில்லை. அவர்கள் இந்தியாவில் தங்களது சொத்துக்களை சேர்க்கவும், கலாச்சார உறவுகளை கொள்ளவும் மட்டுமே செய்தனர். 1960-களுக்குப் பிறகு தொழிலாளர்கள், கங்காணிகள் குடும்பங்களிலிருந்து உருவான படித்த அணியினர் அம் மக்களின் கலை, இலக்கிய கலாச்சார வெளிப்பாடுகளையும், மலையகத்திற்கும் அவர்களுக்கு உள்ள தொடர்புகளையும் வெளிப்படுத்தினர்; இந்த காலகட்டத்தில்தான் மலையக மக்கள் விழிப்புணர்ச்சி பெற்றனர்.

ஐந்தாவதாக, 1920 களிலிருந்தே இம் மக்கள் இலங்கையை நிரந்தர வசிப்பிடமாக கொண்டபோதும், அக்காலகட்டத்திலிருந்தே சிங்கள பூர்வவாக்களின் இனவாத அரசியல் தாக்குதல்களும், பூர்வீக தமிழர்களின் ஒதுக்கல் கொள்கைகளும், இம்மக்களின் மத்தியில் 1940 களில் உருவான தொண்டமான் போன்ற தலைவர்களின் இந்திய

பற்றும், பிரச்சாரமும் இம்மக்களின் இன வளர்ச்சி போக்கை தடுத்தது. இதற்கெல்லாம் மகுடம் வைத்ததுபோல, பிரஜாவுரிமை சட்டம், வாக்குரிமை சட்டம் 1964, 1974 ஒப்பந்தங்கள் அமைந்தன.

இலங்கையின் மொத்த முதலாளித்துவ வளர்ச்சிப் போக்கின் விதிமுறையானது இம்மக்களையும் தேசிய இனமாக (குறை அல்லது விருத்தி கொண்ட) வார்த்துச் சென்றுள்ளது. இது தவிர்க்கக்கூடியாத போக்காகும்.

2. இத் தேசிய இனம் குறித்து இதர அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களினதும், அடக்கி ஒடுக்கும் தேசிய இனத்தினதும் கண்ணோட்டம்.

இங்கு இதர அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களாக நாம் கருதுவது பூர்வீக தமிழ் மக்களையும், முஸ்லீம் மக்களையுமாகும்.

பூர்வீக தமிழ் மக்களின் பூர்ஷ்வாக்கள், அதன் தலைவர்கள் இம்மக்களை ‘இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவர்கள்; மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டியவர்கள்’ என்றும் இவர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவது கூடாது எனவும் கருதினர். இதற்கான உதாரணங்கள் நிறைய உண்டு. 1931-ம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த சர்வஜன வாக்குரிமையின் போது சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களுடன் சேர்ந்து, தமிழ் பூர்ஷ்வா தலைவர்களும் எதிர்த்தனர். 1936-ல் கிராமசபை தேர்தல் களில் இம்மக்களுக்கு இடமில்லாது செய்தனர். 1948-ம் ஆண்டு கொண்டுவந்த பிரஜா உரிமை, வாக்குரிமை சட்டத்தின் போது சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களுக்கு துணைபோயினர்.

இரண்டாவதாக பூர்வீக தமிழர்கள் இம்மக்களை இரண்டாந்தர பிரஜைகளாகவும், அங்கியர்களாகவுமே கருதியது மட்டுமல்ல; தீண்டப்படாத மக்களாகவும் கருதினர். தங்கள் இனத்துடன் கலக்க முடியாத வர்களாக நினைத்தனர். வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் இம்மக்கள் குடியேறும் போது அரசுக்கு ஆதரவாக நின்று இம்மக்களை வெளியேற்று வதில் பங்கு கொண்டனர். அல்லது ‘கள்ளத்தோணி’ என்று கூறி அரசுக்கு பிடித்தும் கொடுத்தனர். எனினும் இந்த நிலை தற்போது

வடக்கு கிழக்கு பகுதியின் புதிய அரசியல் நிலைமைகளால் மாற்றம் கண்டுள்ளது. அதே நேரத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் தோட்டங்களில் அதிகாரிகளாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் தாங்கள் வேலை வாய்ப்பு பெற, மலையக மக்களுடன் போட்டியிட்டவர்களாகவும் இவர்கள் இருந்தனர். இதனால் பூர்வீக தமிழர்களுடன் மலையக மக்களுக்கு முரண் பாடுகளும், வெறுப்பும் ஏற்படக் காரணமாயிற்று. அவர்கள் ஒதுக்கியதன் விளைவு, மலையக மக்களும் அவர்களை வேறு மனிதர்களாகவே பார்க்க நேர்ந்தது.

முஸ்லீம் மக்கள் தனித்த போக்குடையவர்களாக இருந்தமையாலும், இம்மக்களுடன் உறவுகொள்ள எந்த உற்பத்தி சூழலும் இல்லாததாலும் உறவுகள் இரு இனங்களுக்கு இடையிலாக இல்லை. இந்த முஸ்லீம் மக்களின் உதிரிகளைக்கொண்டே தொழிற்சங்க போராட்டங்களை முதலாளிகள் நசுக்கினர். இதனால் முஸ்லீம் மக்களுடனான உறவும் நேசமானதொன்றாக அமையாது போயிற்று.

அடக்கி ஒடுக்கும் தேசிய இனமான சிங்கள இனம், இம்மக்களை ‘அங்கியர்களாகவும்’ தங்களது பூர்வீக பிரதேசத்தை ‘ஆக்கிரமித்த வர்களாகவும்’ கருதும்படி சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களால் உருவாக்கப்பட்டனர். அதனால் சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களால் கொண்டுவரப்பட்ட அனைத்து இன ஒடுக்குமுறை சட்டங்களையும், தேசிய மயமாக்கல் திட்டங்களையும் சிங்கள மக்களும் எதிர்க்கவில்லை.

தோட்டங்கள் தேசியமாக்கப்பட்டதன் பிறகு பெரும்பான்மையான தமிழ் தொழிலாளர்கள் தெருவில் இறங்கி பிச்சை எடுத்தனர். அத் தோட்டங்கள் சிங்கள விவசாயிகளுக்கு பிரித்து அளிக்கப்பட்டது. தோட்ட நிர்வாகம் முழுமையும் சிங்கள மயமாக்கப்பட்டது. அனைத்து தமிழ் தொழிலாளர்களும் சிங்கள இனவாதத்தின் அடக்குமுறையின் கீழான கூவிகளானார்கள்.

தோட்டங்களை சுற்றிலும் மாதிரி கிராமங்கள் உருவாக்கப்பட்டு சிங்கள விவசாயிகள் குடியேற்றப்பட்டனர். இப்போது தோட்டங்கள் அருகி வருகின்றன. எல்லா நிலச்சீர்திருத்த சட்டங்களும் மலையக மக்களை விரட்டியடிக்கும் நோக்குடன் செயல்படுத்தப்படுகின்றன.

3. இத் தேசிய இனச்சிக்கலை தீர்க்க இலங்கை அரசு, மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும், இந்திய அரசின் பங்கும்:-

இது குறித்து நாம் ஏற்கனவே VI பகுதியில் விளக்கியுள்ளோம். எனினும் சில முக்கிய விசயங்களை இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமானதாகும்.

குறிப்பாக நேரு இப்பிரச்சனையை ஓர் அனுதாப கண்ணோட்டத்துடன் அணுகியுள்ளார். அவர் டி. எஸ். சேனாநாயக்காவுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் இப்படி குறிப்பிட்டுள்ளார். “கதந்திரம் பெற்ற நாடுகளின் தலைவர்களான நாம், இந்த மக்களுக்கு எவ்வித மான உரிமைகள் வழங்குவது என்று விவாதிப்பதைப் போன்ற துண்பம் தரக்கூடிய விசயம் வேறொன்றும் இருக்க முடியாது.” ஆனால், ஸால்பகதூர் சாஸ்திரி இவற்றை எதுவும் பொருட்டபடுத்தியதாக தெரியவில்லை. தங்கள் இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான் உறவு பாதிக்காமல் இருக்கவேண்டும் என்ற பாதுகாப்பு பக்கத்திலிருந்து பிரச்சனை களை அணுகியுள்ளார்.

இலங்கை அரசு சிங்கள இனவாத கண்ணோட்டத்திலிருந்து பிரச்சனையை அணுகி முடிவெடுத்துள்ளது. ஆக இரண்டு நாட்டு அரசாங்கங்களும் இம் மக்களின் மனித உரிமைகளையும், சுயநிர்ணய உரிமைகளையும் மதிக்கவில்லை.

சிங்கள பேரினவாத அரசு ஒப்பந்த நிறைவேற்றத்திற்காக இனப் படுகொலைகளை திட்டமிட்டே நடத்தி வருகின்றது.

4. இத்தேசிய இன விடுதலைக்கான திறவுகோல்:-

1977, 1981-ம் ஆண்டு இனப் படுகொலைகளுக்குப் பிறகு, டூர்வீக தமிழ் மக்களின் தேசிய இன விடுதலை இயக்கங்களும், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் இம் மக்களை வடக்கிழக்கில் வந்துகுடியேறும் படி அழைப்பு விட்டன. இது அவர்கள் முன்வைக்கும் தீர்வாக உள்ளது. தொண்டமான குழுவினர் மலையகத்திலேயே தனியான ஒரு பிரதேசம் ஒதுக்கிக் கேட்கும் கோரிக்கையை முன் வைத்துள்ளார்.

சிங்கள பெருந்தேசிய இனவாத அரசு ஒரு பகுதி மக்களை இந்தியா-வுக்கு ஒப்பந்தப்படி அனுப்பிவைப்பது; மிகுதி மக்களை தொடர்ந்தும் கூலி அடிமைகளாக தோட்டங்களில் வைத்திருப்பது என்ற போக்கை நோக்கமாக கொண்டுள்ளது. ஒப்பந்தப்படி பிரஜா உரிமை பெற்றவர்களை இரண்டாந்தர பிரஜைகளாக (பதிவு பிரஜைகள், வம்சாவழிபிரஜைகள்) வைத்துக் கொள்வது; தங்களுக்கு அவசியமற்ற நேரத்தில் அடித்து விரட்டுவது போன்ற போக்கை கடைப்பிடிப்பது என்ற நினைப்பில் செயல் படுகிறது.

இவர்கள் வடகிழக்கில் குடியேறுதனுடாக இத் தேசிய இனச் சிக்கல் தீர்க்கப்படுமா? இதற்கான பதிலை இப்போது சொல்வது கடினம் என்ற போதும், நாம் ஓர் உண்மையை இங்கே பார்த்தாக வேண்டும். இலங்கையைத் தாயகமாக கருதிய மலையக மக்களின் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையினர் அதாவது மொத்த இந்திய வம்சா வழியினரின் 3% சதவிகிதமானோரே இதுவரை வடகிழக்கில் குடியேறி யுள்ளனர். இதுவரை மலைநாட்டில் இனப் படுகொலை நடந்தபோதும் இம் மக்கள் ஏன் வடகிழக்கில் குடியேறாதிருக்கின்றனர்? ஏற்கனவே பூர்வீக தமிழ் மக்கள் மீது இவர்களுக்கு இருக்கும் கசப்புணர்ச்சியும் மறு பக்கத்தில் குடியேறிய மக்களை இலங்கை அரசு இராணுவத்தின் உதவியுடன் அப்புறப்படுத்துவதும் இவர்களை வடகிழக்கில் குடியேற விடாது தடுக்கின்றது. அத்துடன் பூர்வீக தமிழ் மக்களும் அடக்கு முறைக்கு முகம் கொடுக்கின்றனர். இவர்கள் அங்கு குடியேறினால் முதலில் வறுமைக்கும் இனவெறியாட்டங்களுக்கும் முகம் கொடுக்கின்றனர். அடுத்ததாக எதிர்காலத்தில் அங்கும் தாங்கள் சிறு பான்மையினராக நடத்தப்படக்கூடும் என்ற அச்சமும் கொண்டுள்ளனர். ஆகவே இது உடனடி சாத்தியமான தீர்வாக அமையப்போவதில்லை.

மலையகத்திலேயே தனியான ஒரு பிரதேசம் இவர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுத்தால் இச் சிக்கல் தீர்க்கப்படுமா? வடகிழக்கு வாழ் பூர்வீக தமிழ் மக்களையே சிங்கள பேரினவாத அரசு, விட்டு வைக்க வில்லை. அவ்விதம் செறிந்து வாழ்கின்ற அந்த மக்களே அடக்கி ஒடுக்கப்படுகையில் இவர்களுக்கு சிங்களவர்கள் சூழ உள்ள பகுதியில் ஒரு தனி பிரதேசத்தில் சுதந்திரமாக வாழ்ந்துவிட முடியுமா? அத் தோடு இவர்களுக்கு என்று தனிப்பிரதேசம் அமைத்து தாரை வார்த்துக்

கொடுக்க சிங்கள் அரசு சம்மதிக்குமா? ஒருவேளை மலையக மக்கள் தங்களை வெறும் கூலி அடிமைகளாக என்றும் இருப்போம் என்று சாசனம் எழுதி சிங்களப் பேரினவாத அரசுக்கு கொடுத்துவிட்டால் சம்மதிக்கக் கூடும்.

அனைவரையும் இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைப்பதன் மூலம் இச் சிக்கலுக்கு தீர்வு காண முடியுமா? ஆனால் அதற்கு இந்திய அரசு ஒரு போதும் சம்மதிக்காது என்பது ஒரு புறமிருக்க அது என்ன மனித நியாயம்?

இலங்கையின் தேச உருவாக்கத்திற்கு இதர தேசிய இனங்களை போலவே மலையக மக்களும் தங்கள் பங்கை செலுத்தியுள்ளார்கள். இவர்களில் பெம்ருபான்மையோர் கூலி உழைப்பாளர்களாக இருந்தமையால் முதலாளித்துவத்திற்கு அடிப்படையான கூலி உழைப்பை செலுத்தியதன் மூலம் தங்கள் பங்களிப்பை டூரணமாக்கியுள்ளனர். ஆகவே (இலங்கையின் ஏனைய மக்கள் பிரிவுகளுக்கு உரிய சகல உரிமைகளும் இவர்களுக்கும் உண்டு) நிலம் உட்பட சகல பரிவர்த்தனைப் பண்டங்களையும் நூகரும் உரிமை இவர்களுக்கு உண்டு. இலங்கை சமூக அமைப்பின்மேல் கட்டுமானம் சகலவற்றிலும் சமாளிமை அனுபவிக்கும் உரிமையும் இவர்களுக்கு உண்டு. ஏனைய தேசிய இனங்களுக்குப் போலவே இலங்கைத் தீவின் எப்பகுதியிலும் சமாளிமையுடன் வாழும் உரிமை இவர்களுக்கு உண்டு. இலங்கையின் தேசிய இனச்சிக்கல் கள் எவ்வாறு தீர்க்கப்படவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கவும், இலங்கைக்கு எவ்விதமான சமூக அமைப்பு அவசியம் என்பதை தீர்மானிக்கவும், அத்தீர்மானத்திற்கு ஏற்ப செயல்படும் உரிமையும் இவர்களுக்கு உண்டு.

அவ்வாறெனில் இச்சிக்கலுக்கான தீர்வுதான் என்ன?

இதற்கு இரண்டே வழிமுறைகள்தான் உண்டு. ஒன்று, இலங்கை ஒரு பல்தேசிய இனங்களின் ஜனநாயக குடியரசாக (அதன் சரியான அர்த்தத்தில்) மாற்றப்பட வேண்டும். மற்றது, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட பூர்வீக தமிழ் தேசிய இனமக்கள், முஸ்லீம் மக்கள், மலையகத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் தங்களுக்கென ஓர் அரசை உருவாக்க வேண்டும்.

இவ்விதம் நாம் கூறும் போது இதுவரை இம்மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் செய்து கொள்ளப்பட்ட சகல ஒப்பந்தங்களும், இந்தியாவுக்கு இவர்களைத் திருப்பி அனுப்பச் செய்யப்படும் சகல இனவாத தாக்குதல்களும் மனித உரிமையை மீறிய செயல்களே என்று பிரகடனப்படுத்துகின்றோம்.

பிற் சேர்க்கை 1.

இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் ஓர் ஆய்வு.

ஆய்வு விடயங்கள்:-

- 1) 1964-ம் 1974-ம் ஆண்டுகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இலங்கை -இந்திய ஒப்பந்தம், இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு திருப்பியனுப் பப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியுள்ள மனோநிலை பாதிப்புகள்:
- 2) இவ்வித மனோநிலை பாதிப்புகளினாலும், காலனிலை, வறுமை, வேலையின்மை, போன்ற பாதிப்புகளினாலும், விரக்தி, வெறுப்புக் குள்ளாகி நொங்து இறந்தவர்கள் அநேகம். கடந்த 10 ஆண்டுகளில் இவர்களின் மத்தியிலிருந்து இறந்தவர்கள் 25% விகிதமாகும் என்று கருதப்படுகிறது. ஆகவே இறந்தவர்கள் பற்றிய கணிப்பீடு.
- 3) தமது சொந்த விருப்பத்திற்கு மாறாக, இரு நாட்டு அரசாங்க சட்ட திட்டங்களினாலும், அதே நேரத்தில் பெற்றோர்களின் பிடிவாதங்களினாலும், 1977, 1981 ஆகிய ஆண்டுகளில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் இன் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளினாலும் பாதிக்கப்பட்டு இந்தியாவுக்கு வந்தவர்கள் பற்றிய கணிப்பீடு.
- 4) இந்த மக்கள் பூர்வீக கிராமங்களிலும், பிற பிரதேசங்களிலும், குடியமர்ந்த, குடியமர்த்தப்பட்டபோது அவர்கள் முகம் கொடுத்துள்ள கலாச்சாரம், ஜாதி, பழக்கவழக்கங்கள் அவர்களை எவ்விதம் பாதித்துள்ளது என்பது பற்றி.
- 5) இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் அரசியல் பிரச்சனையின் தன்மை களை இந்திய அரசாங்கம், கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள், சமூக சேவா அமைப்புகள் மூடி மறைத்து, அரசியல் தன்மை களிலிருந்து விலகி நின்று பிரச்சனைகளை அனுகூவதை இந்த மக்கள் எவ்விதம் வெளிப்படுத்துகிறார்கள்? முதியோர்கள்/இளைஞர்கள்/ பெண்கள் மத்தியில் நிலவும் கருத்துக்கள்.
- 6) இந்தியா திரும்பியுள்ள இந்த மக்கள், இந்திய மக்களுடன் எவ்விதம் இணைந்துள்ளனர்? தங்களது இணைவு உணர்வுகளை எவ்விதம் வெளிப்படுத்துகின்றனர்? தேசிய நீரோட்டத்தில் தங்களை எவ்வாறு இணைத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பதும், அவ்வாறே இந்திய மக்களும் இவர்களுடன் எவ்வாறு தொடர்பு கொண்டுள்ளனர்? இவர்களைப் பற்றி என்ன கருத்து கொண்டுள்ளனர்?

இந்த நோக்கங்களுடன் குடிய ஆய்வினை கீழ்வரும் மட்டுங்களில் வாழுகின்ற இந்தியா திருப்பப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் செய்யப்படும்.

துக்காப்பிலிரு குட்டுவிவகாஸிலிரு

- 1) தேயிலை ரட்பா சிங்கோணா - எஸ்டேட்டுகளில் நிரந்தரமாக குடியமர்த்தப்பட்டவர்கள். 1871 முடிவு. நடு
- 2) அரசு கூட்டுறவு நூற்பாலை, சர்க்கரை ஆலை, பல்வேறு தொழிற் சாலைகள் ஆகியவற்றில் குடியமர்த்தப்பட்டவர்கள். நிலை (2)
- 3) அரசாங்க விவசாயப் பண்ணைகளில் குடியமர்த்தப்பட்டவர்கள். தீவிரம்
- 4) காலனிகளில் குடியமர்த்தப்பட்டவர்கள். தீவிரம்
- 5) வியாபாரக்கடன் பெற்றவர்கள். நிலை (2)
- 6) தனியார் நிறுவனங்கள், தாலுகா ஆபிள், செயில்வே ஆகியவற்றில் வேலைவாய்ப்பு பெற்றவர்கள். வயதாங்கள் நிலை (2)
- 7) இதுவரை ஒருநித புனர்வாழ்வும் பெறாதவர்கள். நிலை (2)

இந்த ஆய்வுக்கான காலம் மூன்று மாதங்களாகும். ஆய்வில் நடிப்பெவர்கள் எண்ணிக்கை 7 ஆகும்.

பிற் சேர்க்கை 2.

இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு
திருப்பியனுப்பப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலான
ஓர் ஆய்வு, 1981.

- 1) குடும்பத் தலைவன் :
- 2) முகவரி :
- 3) இந்தியா திரும்பிய நாள் :
- 4) இலங்கையில் ஸீர் வாழ்ந்த
இடம்/தொழில் :
- 5) „ ஸீர் எவ்வளவு காலம்
இருந்தீர்கள்? :
- 6) முகாமில் தங்கியிருந்த காலம் :
மண்டபம் :
திருச்சி :
- 7) கேட்ட புனர் வாழ்வு :
- 8) பரிந்துரைக்கப்பட்ட புனர் வாழ்வு :
1 தவணை 2ம் தவணை 3ம் தவணை

- வியாபாரம் :
- வீடு :
- தொழில் :
- அரசு கொடுத்த புனர்வாழ்வை
- நிராகரித்ததுண்டா? ஏன்?
- 9) தற்போதைய தொழில் :
- 10) வேலை செய்வோர் எண்ணிக்கை :
- ஆண் :
- பெண் :
- மாதவருமானம் :
- 11) முதலில் வந்த இடத்திலிருந்து
வேறு இடத்திற்கு மாறிவந்துள்ளோ?: ஆம்/இல்லை
- 12) இதுவரை எந்த உதவியும் கிடைக்க-
காமல் இருந்திருக்கின்றீர்களா? :

- 13) கொண்டு வந்த பொருளாதாரம்
எவ்வளவு? தற்போது நிங்கள்
கடனாளியா?
- 14) தற்போது உங்கள் குடும்பக்கார்டு
யாரிடம் உள்ளது?
- 15) நிங்கள் இலங்கையிலிருந்து
பிடித்து அனுப்பப்பட்டவரா?
- 16) எப்பொழுதாவது இனக் கலவரத்
தில் உங்கள் குடும்பம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதா?
- 17) குடும்ப அங்கத்தினர் எண்ணிக்கை:

ஆண்-

பெண்-

14 வயதுக்கு மேற்பட்டோர்

- 18) கல்வி கற்றோர் எண்ணிக்கை
- தொடக்கக் கல்வி
நடுநிலைக் கல்வி
உயர்நிலைக் கல்வி
மேல்நிலைக் கல்வி
கல்லூரிக் கல்வி
தொழிற்கல்வி
- 19) இந்தியா வந்தபின் உங்கள்
குடும்பத்தில் யாராவது
இறந்திருக்கின்றார்களா?

எண் பெயர் வயது வருடம் ஆண்/பெண் காரணம்

1

2

3

4

5

6 முதல்

7

இடம்:

தேதி:

பிற்சேர்க்கை 3.

இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் ஓர் அப்பாற ஆய்வுக்கான குறிப்புகள்:

1. 1964-74-ம் ஆண்டுகளின் ஒப்பந்தங்களைப்பற்றி எப்போது கேள்விப்பட்டார்கள்?
2. தெரிந்தபோது தங்களுக்கு ஏற்பட்ட உணர்வுகள் எவை?
3. அந்த ஒப்பந்தங்கள் தங்கள் குடும்பத்தை பாதிக்கப் போவதாக அறிந்ததுண்டா? எந்த முறையில்?
4. அறிந்தபோது வரவேற்றிர்களா? வெறுப்புற்றிர்களா? எதன் அடிப்படையில்?
5. அந்த சமயத்தில் இந்தியாவைப்பற்றிய கருத்து-அபிப்பிராயம் என்ன?
6. இப்போது இந்தியாவைப்பற்றிய கருத்து என்ன?
7. பத்து லட்சம் மக்களின் எதிர்காலத்தை இரண்டு தேசங்களின் இரண்டு தலைவர்கள் மட்டுமே கூடி நிர்ணயித்ததைப்பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?
8. இலங்கையிலிருந்து வெளியேறும்போது எவ்வித உணர்வுகளோடு வெளியேறினார்கள்? தாயகம் திரும்புகிறோம் என்ற சந்தோஷம் இருந்ததா?
9. இந்தியா வந்து சேரும்போது எவ்விதமான நம்பிக்கைகளுடன் வந்தீர்கள்? தற்சமயம் அதில் மாற்றம் ஏதும் ஏற்பட்டிருக்கிறதா?
10. நீங்கள் தாயகமாக கருதிய-கருதும் தேசம் எது? ஏன்?
11. இலங்கையில் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தியாவைப்பற்றிய உங்கள் எண்ணங்கள் யாவை?
12. இங்கு வந்தபின் இலங்கையைப்பற்றிய எண்ணங்கள் யாவை? அந்த நினைவுகள் உங்களை எவ்வாறு பாதித்துள்ளன?
13. எந்த எதிர்பார்ப்புகளுடன் இந்தியா பிரஜா உரிமைக்கு மனுச்செய்தீர்கள்?
14. இந்தியாவுக்கு உங்களை வரத்துஞ்சிய நிர்ப்பந்தங்கள் என்ன?

15. முதலில் எந்த நாட்டு குடியுரிமைக்கு மனுச்செய்தீர்கள்? அந்த மனு நிராகரிக்கப்பட்டதா? ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதா?
16. உங்கள் குடும்பத்தினர்-உறவினர்கள் அனைவருமே இந்தியாவுக்குத்தான் மனுச்செய்து கொண்டார்களா? அல்லது வேறு வேறு தேசங்களுக்கு மனுச்செய்தீர்களா? அது உங்களைப் பாதித்ததா? அதனால் உங்கள் தீர்மானத்தை ஏதும் மாற்றிக்கொண்டதுண்டா?
17. எப்போதாவது இலங்கையில் உங்களுக்கு பிரஜா உரிமை இருந்ததா?
18. 1948-ம் ஆண்டில் உங்கள் பிரஜா உரிமை ரத்து செய்யப்பட்ட போது உங்கள் உணர்வு என்ன?
19. நேரு-கொத்தலாவலை ஒப்பந்தத்தின்கீழ் மனுச்செய்து கொண்டதுண்டா?
20. பிரஜா உரிமை பிரச்சனைகளில் நீங்கள் இருந்த தொழிற்சங்கம் உங்களுக்குக்காட்டிய வழி என்ன? அவை எந்த உணர்வுகளை உங்களுக்கு வலியுறுத்தின?
21. தொண்டமான தொழிற்சங்கம், அஸீஸ் தொழிற்சங்கம் போன்ற தொழிற்சங்கங்கள் உங்களை எந்த வகையில் பயன்படுத்திக் கொண்டதாக நினைக்கிறீர்கள்? அவைகளில் நீங்கள் பெற்ற பயன்கள் - அனுபவங்கள் என்ன?
22. சிங்கள மக்களுடனான உங்கள் உறவு நிலைகள் என்ன? நேச மானதா? பகையானதா?
23. 1958-ம் ஆண்டு இனக்கலவரம் உங்களை - உங்களுக்கு வேண்டியவர்களைப் பாதித்ததுண்டா? எந்த நாட்டில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள விரும்பினீர்கள்?
24. 1962-ம் ஆண்டு சீன-இந்திய யுத்தத்தின் போது நீங்கள் இந்தியாவைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்தென்ன?
25. 1964-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தம், ஒப்பந்த காலத்திலேயே தெரியுமா? இல்லையென்றால் எப்போது தெரிய வந்தது? தெரிந்த போது எந்த உணர்வுக்கு ஆளாளீர்கள்?
26. மனுவை காலத்தோடு தாக்கல் செய்தீர்களா? எந்த ஆண்டு? எந்த தேசத்துக்கு?
27. செய்து கொண்ட மனுவை நீங்களே நிராகரித்ததுண்டா? ஏன்?
28. உங்கள் மனு அரசாங்கத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டபோது நீங்கள் பாதிக்கப்பட்டார்களா? எந்த வகையில்?

29. மனுச்செய்ததுமே பாஸ்போர்ட் எடுக்க விரும்பினார்களா ?
30. தேசத்தை தேர்ந்தெடுப்பதில் குடும்பத்தில் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் உண்டா? பெண்களின் ஆலோசனை கேட்டிருக்கிறீர்களா? சிறுவர், சிறுமியர், இளைஞர், முதியோர் கருத்தென்ன?
31. உங்கள் பெற்றோரால் உங்களுக்கு எந்த தேசத்தைப் பற்றிய உணர்வுகள் ஊட்டப்பெற்றன?
32. நேருவைப் பற்றியும், காங்கிரஸ் போன்ற அரசியல் கட்சிகளைப் பற்றிய கருத்தென்ன?
33. தி. மு. க., அ. தி. மு. க., காங்கிரஸ் போன்ற அரசியல் கட்சிகளைப் பற்றிய கருத்தென்ன?
34. இந்தியாவுக்குப் புறப்படுமேன் நீங்கள் கடைசியாகப் பார்க்க விரும்பிய காட்சி—நிகழ்ச்சி எது?
35. இறுதி விடைபெற்றபோது ஊரிலும், பஸ்நிலையங்களிலும், புகையிரத நிலையங்களிலும், கப்பல் துறையிலும் நீங்கள் அனுபவிக்க நேர்ந்த சோகம் எவ்வாறானது?
36. கப்பல் பயணத்தில் நீங்கள் எந்த மனோநிலையில் இருந்தீர்கள்? அனுபவங்கள் எவை?
37. நீங்கள் இந்தியாவுக்கு திரும்பும்போது சிங்கள மக்கள் எவ்வித மான உணர்வை வெளிப்படுத்தினர்?
38. 1973-ம் ஆண்டு பஞ்சம் உங்களை எந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கியது?
39. இந்தியாவில் உங்கள் உறவினர்கள் உங்களை எந்த வகையில் மதிக்கிறார்கள்? உங்களுக்கு அவர்களிடமிருந்து ஆதாவு கிடைத்திருக்கிறதா?
40. ராமேஸ்வரத்தில் இறங்கினபோது எத்தகைய உணர்வுகளுக்கு ஆளாளர்கள்?
41. கஸ்டம்ஸ் ஆபீலில் உங்களுக்கு கிடைத்த வரவேற்பு எப்படி யானது?
42. மண்டபம் கேம்ப் வாழ்க்கை எப்படிப்பட்டதாக இருந்தது? எவ்வளவு காலம் தங்கியிருந்தீர்கள்?
43. நீங்கள் நேரடியாக சொந்த ஊருக்கு வந்தீர்களா? எந்த விருப்பத்துடன் வந்தீர்கள்? அங்கே கிடைத்த அனுபவம் என்ன?

44. இலங்கை தேயிலைத் தோட்டங்களில் நீங்கள் வாழ்ந்து கூட்டு வாழ்க்கைக்கும் இந்திய கிராம வாழ்க்கைக்கும் நீங்கள் காணும் வித்தியாசம் என்ன? கிராம வாழ்க்கையோடு ஒத்துப்போக முடிகிறதா?
45. இந்திய தேயிலைத் தோட்டங்களில் நீங்கள் பழைய இலங்கை வாழ்க்கையை எவ்விதம் காண்கிறீர்கள்?
6. காலனியைவிட்டும் கிராமத்தைவிட்டும் நீங்கள் வெளியேறக் கூடிய காரணம் என்ன?
47. நீங்கள் இலங்கையில் இருந்தபோது இந்திய அரசு உங்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகள் என்ன? அவை கிடைத்துள்ளனவா?
48. உங்கள் கற்பனை-கனவுகள்-சிந்தனைகளில் எந்த நாட்டுச் சம்பந்தமாக அதிகமாக பிரதிபலிக்கின்றன?
49. இந்திய சீதோஷணம், உணவுமுறைகள், சடங்குமுறைகள், கலாச்சாரம், வரத்தச்சனை, மதச்சடங்குகள், சாதியமைப்பு, பேச்சு வழக்குகள் உங்களால் எந்த வகையில் ஒத்துப்போக முடிகிறது?
50. பிந்திவந்த சகோதரரை முந்திவந்த சகோதரர் எப்படி வரவேற்கின்றனர்? இனி வரப்போகும் சகோதரர்களைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?
51. இலங்கைத் தோட்டங்கள் இவற்றிலிருந்து ஒவ்வொருவராக வெளியேறும்போது உங்கள் மனதில் தோன்றியவை என்ன?
52. நீங்கள் குடும்பமாக வந்தீர்களா? இப்போது உங்கள் குடும்ப உறவு எவ்விதம் உள்ளது?
53. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் உங்கள் குடும்பத்தைப் பாதித்திருக்கிறதா? எந்த வகையில்?
54. 1971-ம் ஆண்டு ஏற்ற கிளர்ச்சியில் உங்கள்பங்கு என்ன? அதைப் பற்றி என்ன நினைத்தீர்கள்?
55. தற்போது இலங்கையில் நடக்கும் இனக் கல்வரங்களைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?
56. இலங்கையிலிருக்கும் உங்கள் உறவினருக்கு நீங்கள் இப்போது சொல்ல விரும்புவது என்ன?
57. இங்கே உங்கள் குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புகிறீர்களா? இல்லை என்றால் ஏன்?

58. 1972-ம் ஆண்டில் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதால் நீங்கள் அடைந்த பாதிப்புகள் என்ன? அதைப்பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?
59. இலங்கையில் படித்துவிட்டு வேலைவாய்ப்பு பெறும் தகுதி உடைய வர்களாய் இருந்தீர்களா?
60. இறப்பின்போதும் மற்ற சடங்குகளின் போதும் உமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் என்ன?
61. கிராம மக்களுடன் உங்களது உறவு முறைகள் - தொடர்புகள் எவ்வாறு உள்ளன?
62. இந்திய தேர்தலில் வாக்களித்துள்ளீர்களா?
63. இந்திய அரசியல் கட்சிகள் உங்களிடம் எந்த முறையில் அனுகூ கின்றன? அவற்றைப்பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?
64. இலங்கையில் உமது உறவினர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்களா?
65. நீங்கள் மீண்டும் இலங்கைக்கு திரும்பிச் செல்ல விரும்புகிறீர்களா?
66. நீங்கள் பலவந்தமாக குடும்பக்காரர்டு, பணம் எதையும் கொண்டு வரமுடியாமல் இலங்கை அரசால் பிடித்து அனுப்பப்பட்டார்களா?

பெண்கள்

67. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம்பற்றி நீங்கள் அறிந்ததென்ன? எப்போது அவை உங்களுக்கு தெரிய வந்தன?
68. நீங்கள் எதுவரை படித்திருக்கிறீர்கள்?
69. நீங்கள் எந்த வயதில் எஸ்டேட் வேலைக்கு போனீர்கள்?
70. இங்கு வந்ததும் வேலை கிடைத்ததா?
71. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின்படி மனுச்செய்தபோது உங்கள் விருப்பம் கேட்கப்பட்டதா? உங்கள் விருப்பம் எப்படிப்பட்டதாக இருந்தது?
72. இலங்கைத் தேயிலைத்தோட்டங்களின் அதிகாரிகள் உங்களை எப்படி நடத்தினர்? பெற்றோர், சகோதரர், சகோதரியர் உங்களை எவ்வாறு நடத்தினர்?
73. இந்திய நாட்டில் கிராமங்களின் பழக்கவழக்கங்கள் உங்களுக்கு ஒத்துப்போகின்றதா?
74. இரண்டு தேச வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான வித்தியாசம் என்ன?

75. இங்கே உங்கள் சுதந்திரம் எவ்வாறு இருக்கிறது? கட்டுப்படுத் தப்பட்டுள்ளதா?
76. வரதட்சணை கொடுமை உங்கள் வாழ்க்கையை பாதித்துள்ளதா?
77. இலங்கையில் எத்தனை வயதில் திருமணம் முடித்துக்கொள்வீர்கள்? இங்கு எப்படி?
78. நீங்கள் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புபவர் யார்? இந்தியர்களையா? அல்லது இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பியவர்களையா? ஏன்?
79. இந்திய - இலங்கை பிரச்சனை ஏற்பட்டதிலிருந்து இங்கு வரும் வரை உங்கள் மனதில் பட்டவைகள் யாவை?

குறிப்பு எண்களும் உதவிய நூல்களும்:

- 1) இந்தியாவைப் பற்றி — காரல் மார்க்ஸ், பிரெடரிக் ஏங்கல்ஸ் NCBH - சென்னை.
- 2) வரலாறும் வக்கிரங்களும் (பக்கம் 49) — டாக்டர் ரோமிலா தாப்பார்
- 3) Economic Review, March 1980 (Page 4)
— A People's Bank Publication – Sri Lanka
- 4) மேற்குறித்த புத்தகம் 7-ம் பக்கம்
- 5) தொழிலாளர் சட்டப் புத்தகம் (பக்கம் 14) — கோ. நடேச ஜயர் , 1939 - கொழும்பு
- 6) " " "
- 7) மக்கள் கல்வி - தொழிலாள வர்க்கச்சரித்திரம் இலக்கம்-1.
— குமாரி ஜெயவர்த்தனா 1978 - கொழும்பு
- 8) " " "
- 9) இலங்கையில் இடதுசாரி இயக்கத்தின் தோற்றம் (பக்கம் 4)
— குமாரி ஜெயவர்த்தனா—1979-கல்முனை - பூர்வங்கா.
- 10) இந்தியாவைப்பற்றி — காரல் மார்க்ஸ் - NCBH - சென்னை.
- 11) இலங்கைவாழ் இந்தியர்களின் குடியகல்வு
— பூர்வ. ச. ஜெயசிங் B. A., பூர்வங்கா.
- 12) Economic Review March 1980—(Page 5)

- 13) வயது வந்தோருக்கான சர்வஜன வாக்குரிமையின் சில உண்மை வடிவங்கள் (பக்கம் 1) — அ. கெளரிகாந்தன் 1980-பூந்தெலங்கா.
- 14) இலங்கை யாப்பினை ஆராய்ந்த டொன்மூர் அறிக்கை (பக்கம் 40) - பூந்தெலங்கா.
- 15) இலங்கை இந்திய பிரச்சனை தீர்வுக்கான வழி (பக்கம் 9) — S. நடேசன் 1953 - பூந்தெலங்கா.
- 16) மேற்குறித்த புத்தகம் (பக்கம் 10)
- 17) Economic Review March 1980.
- 18) Text of 1964 Indo—Ceylon Agreement.
- 19) News Bulletin—Prime Minister's Statement on the Indo – Ceylon Agreement of 1974— Feb. 22, 1974
- 20) (Ceylon) Parliamentary Debate 1966-67 Vol. 71.
- 21) அனைத்துலக நீதிச்சபை முன் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனை வை (பக்கம் 16-17) — தமிழர் சூட்டுணி அறிக்கை 1974 - பூந்தெலங்கா
- 22) தமிழ்நாடு அரசு ஆணை எண் 22. 1. 29 . 7 . 73.

இலங்கையில் குடியேற்றப்பட்ட தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் புதிய இலங்கையைப் படைப்பதில் தமது இன்னுயிர்களை ஈந்துள்ளனர். தொடக்கத்தில் குடியேற்றப்பட்டவர்களின் பரம்பரையாக அவர்கள் இருந்தபோதும், தமிழ்நாடு அவர்களின் இனத்தின் தாயகமாக இருந்தபோதும் அவர்கள் புதிய இலங்கையின் உருவாக்கத்துடன் வளர்ந்த ஒரு புதிய இனமாகும். அவர்களின் தாயகம் இலங்கையே. அவர்கள் இலங்கையின் மக்களாவர். அவர்களும் இலங்கையின் தமிழ் மக்கள் பிரிவினரே.

இந்த மலையக மக்கள் நாடற்றவர்கள் அல்ல. சிங்களப் பெருந்தேசீய இனவாத அரசியல் அடக்கு முறையால் இவர்கள் நாடற்ற மக்களாக்கப்பட்டுள்ளனர். இம் மக்களின் வாக்குரிமை பறிப்பு, பிரஜா உரிமை பறிப்பு இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதற்காக இரண்டு அரசுகளும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்கள்-அனைத்தும் மனத உரிமைகளை மீறிய செயல்களாகும். 1964-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தமும் 1974-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தமும் திட்டமிடப்பட்ட நாடுகடத்தல் ஒப்பந்தங்களேயாகும்.